

Hôm Nay Mật Đường Có Chút Ngọt

Contents

Hôm Nay Mật Đường Có Chút Ngọt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	53
14. Chương 14	57
15. Chương 15	60
16. Chương 16	63
17. Chương 17	67
18. Chương 18	70
19. Chương 19	73
20. Chương 20	76
21. Chương 21	79
22. Chương 22	82
23. Chương 23	85
24. Chương 24	87
25. Chương 25	90
26. Chương 26	93
27. Chương 27	96
28. Chương 28	99
29. Chương 29	101
30. Chương 30	103
31. Chương 31	106
32. Chương 32	109
33. Chương 33	110
34. Chương 34	113
35. Chương 35	115
36. Chương 36	118
37. Chương 37	120
38. Chương 38	122
39. Chương 39	125

Hôm Nay Mật Đường Có Chút Ngọt

Giới thiệu

Converter: Trangaki0412 Editor: Selene Lee Độ dài: 39 chương đầy ngọt ngào Đã 28 năm qua lúc nào T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hom-nay-mat-duong-co-chut-ngot>

1. Chương 1

Chút ngọt đầu tiên

Editor: Selene Lee

Đây là lần đầu Diễm Mật tham gia lễ khai máy của một bộ phim, tất cả là do cô bị Mộc Niên, bạn thân đồng thời cũng là diễn viên đóng vai phụ ép buộc kéo đến.

Mà bởi vì mới tham gia xong buổi ký hợp đồng, cô nhanh nhẹn vớ lấy cuốn tiểu thuyết của mình trên tay liền chạy được vào đây, sau đó bản thân lại cảm thấy có chút không hợp lắm.

” Mật Mật, người đại diện của mình vừa gọi, mình đi đây một chút. Cậu đừng có chạy lung tung, cũng đừng trả lời câu hỏi của bất cứ ai, có hiểu không hả? ” - Lời nói của Mộc Niên vẫn còn vang vọng trong đầu cô.

Diễm Mật liếc mắt nhìn về phía xa xa, ngay lập tức nhận ra được nhiều khuôn mặt mình tinh khá quen thuộc, vì thế bèn gật đầu.

Cô nàng bảo cô tìm một chỗ ngồi chờ cô ấy quay lại. Nhưng mà...Không phải nơi này là lễ khai máy phim hay sao, hà cớ gì mà cô nhìn đi nhìn lại cũng thấy giống lò mổ heo thế nhỉ? Rõ ràng mấy cái bụng kia đều chính là bụng chứa heo của ” khách ”

Diễm Mật bèn len lén lấy chút thức ăn rồi chui vào góc phòng.

Xung quanh cô là một đám diễn viên đang đứng nói chuyện bát quái.

” Tôi nghe nói lát nữa Cửu gia của Thành Ngu cũng đến đây đó ”

” Thật sao? Là cái người được ca ngợi là đệ nhất công tử của thành phố gì đó đúng không? ”

” Không phải người đó thì còn ai vào đây nữa? Tôi nghe nói người ta là chủ sở hữu một tài khoản hơn ba mươi triệu fan đây, so với ảnh đế cũng không thua kém gì đâu ”

” Đó đích thực là một viên kim cương độc thân sáng chói à, đến cái cô minh tinh hoa đán Hứa Nghệ Dao đang được nâng đỡ của công ty chúng ta cũng muốn dựa vào anh ta để đi lên đấy! ”

...

Diễm Mật vừa đóng tai nghe vừa nhét một miếng Tiramisu vào miệng.

Cô còn đang định đến gần nghe cho rõ thì vai đã bị vỗ một cái. Diễm Mật bèn nghiêng đầu, đối diện với cặp mắt của Mộc Niên.

” Mật Mật, cậu đang làm gì vậy? ” - Cô nàng tò mò hỏi.

” Tất nhiên là nghe chuyện bát quái rồi ” - Diễm Mật nuốt nước miếng, tiếp tục ăn miếng Tiramisu cuối cùng rồi chà chà hai bàn tay vào nhau, trông hệt như một con chuột đang ăn vụn.

Mộc Niên bĩu môi, kích động nói: ” Chắc chắn lại đi nói xấu anh để rồi chứ gì ”

Diễm Mật trừng mắt cãi: ” Không phải đâu, mình nghe họ nhắc đến Cửu gia nào đó mà...”

Mộc Niên nghe vậy thì hơi sững sốt, không ngờ bọn họ lại nhắc đến người đàn ông đó...Cô không phải diễn viên chính tông, vất vả hết năm năm mới có thể leo lên đến chỗ đứng hiện tại, tất nhiên đã từng nghe qua về người đang đứng ở đỉnh cao kia.

Mộc Niên ngây ra hồi lâu mới nói tiếp: ” Mật Mật, đừng nói với mình là cậu thích anh ta nhé! ”

Tất nhiên Diễm Mật không hề có ý đó, nhưng nghe đến đây cũng hơi tò mò: ” Vì sao vậy? ”

Mộc Niên cũng không biết trả lời như thế nào, làm sao cô có thể giải thích với Mật Mật rằng người kia thật sự rất giống Thôi Nhiêu ngoài đời thật chứ?

May là cô nghe được âm thanh của thiên thần nhỏ: ” Mình cũng chưa gặp, thích thú gì chứ? ”

Mộc Niên vỗ vỗ ngực: ” Vậy thì tốt ”

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng.

Bỗng nhiên toàn bộ khán phòng chợt im bất...Diễm Mật khó hiểu quay đầu qua, cũng phát hiện ra tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn về phía cửa lớn.

Không biết từ khi nào mà bữa tiệc xuất hiện một đám người mới nói cười vui vẻ, mà người đi đầu kia...Một người đàn ông với một cái Trench Coat* khoác hờ bên ngoài áo sơ mi màu tím đậm, mắt phải lại điểm một nốt ruồi lệt, tựa như hằn vết mà Thượng Đế vô tình để lại chốn nhân gian, cũng vô tình khắc sâu trên đầu tim của Diễm Mật, khiến cho lưỡi cô lú lại trong vô thức: ” Thôi...Nhiều...”

Mộc Niên nghe được mấy chữ kia thì lắc đầu...Hổng rồi!

Cái tên Thôi Nhiêu kia cô còn lạ gì nữa? Đó chính là nam chính trong tác phẩm bán chạy nhất mà Diễm Mật sáng tác, nhân vật mà cô nàng thích đến nỗi muốn biến người ta thành sự thật, hình mẫu hoàn hảo đến mức khó tin.

Cô nhớ trong sách từng miêu tả Thôi Nhiêu cầm một cây dù cổ, tay nâng chén rượu thơm, dưới ánh trăng sáng hoàn mỹ như ngọc không tì vết.

Mộc Niên đã từng cho rằng người đàn ông có khí chất như vậy vốn không thể tồn tại trên đời, mãi cho đến khi cô nhìn thấy vị Cửu gia trong truyền thuyết kia.

Đó hoàn toàn chính là Thôi Nhiêu tái thế!

Mộc Niên liếc nhìn bộ dáng xuân tâm động dấy của Diễm Mật, không khỏi lắc đầu:

” Mật Mật, Mật Mật, cậu có khỏe không đấy? ” - Cô khẽ lấy tay đẩy vai bạn mình...

Diễm Mật bị Mộc Niên gọi tỉnh, bèn luống cuống sửa sang lại quần áo đầu tóc, miệng vẫn còn lẩm bẩm: ” Có nên hay không, có nên hay không?...”

Mộc Niên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của người bên cạnh: chiếc mũi nhỏ nhắn, mắt nhỏ, miệng môi chúm chím, tất cả đều tinh xảo như búp bê trong hàng trưng bày. Huống hồ gì hôm nay cô ấy còn mang một đôi tất tai, đầu đội mũ con thỏ, trên mình lại mặc váy loli cổ điển nữa chứ...

Không biết ma xui quỷ khiến như thế nào đó, Diễm Mật run rẩy đi đến chỗ người kia, tay xiết chặt cuốn sách vừa ký ban nãy, tim đập thình thịch, lại còn xém té ngã không ít lần.

Ai ngờ lúc Diễm Mật tưởng chừng như tim mình sắp nổ tung thì cô bị một diễn viên chặn mất lối, gương mặt thẹn thùng giống như muốn nhào vào lòng người kia.

Chỉ thấy người đàn ông nhứ mảy lúi lại hai bước, một chút phản ứng cũng không có, còn cảm giác được sự khó chịu.

Người đàn ông nổi bật như hạt giữa bầy gà, ánh mắt cũng không thèm liếc đến, chỉ cần gọi một tiếng là vị minh tinh kia đã bị bảo vệ kéo ra khỏi cửa.

Nhưng mà hành động kia lại khiến cho mắt của Điem Mật sáng như sao:

Đàn ông tốt không gần nữ sắc..Quả nhiên là Thôi Nhiêu của cô!

Điem Mật bèn đi đến trước mặt người kia, gương gạo nói ra khao khát của mình: " Anh...Anh có thể ký tên cho tôi không? "

Thôi Nhiêu....sống...

Âm thanh của cô run run, lại có chút vội vã... Điem Mật len lén đưa mắt nhìn anh, cũng không tìm được nét khó chịu nào...

Tạ Cửu hơi ngạc nhiên, cau mày nhìn miếng khăn giấy tùy ý vứt đại của ai đó...Sao anh không biết khăn ăn của khách sạn nhà mình có chứa cái chức năng này nhỉ?

" Cô bé biết tôi là ai sao? " - Âm thanh trầm khàn lướt qua tai của Điem Mật.

Có thể nhầm lẫn anh với minh tinh mà xin chữ ký? Còn nữa...bây giờ tổ kịch bản cho diễn viên phụ ăn mặc như thế này sao?

Anh liếc nhìn cô bé đang lúng túng trước mặt mình, thấy mặt cô đỏ ửng như cánh hồng Mãn Côi thì ý nghĩ trong đầu càng chắc chắn hơn...Quả nhiên là nhận lầm người.

Mặt Điem Mật ửng hồng, bước chân vô thức trì hoãn....Nhưng cô còn chưa kịp phản ứng lại thì người kia đã bị một nhà đầu tư kéo đi.

Cô bèn rút tay về, cắn cắn môi, Thôi Nhiêu của cô chỉ nói với cô mỗi một câu, duy nhất một câu thôi.

Điem Mật ủ rũ quay về xó xỉnh của mình.

Mộc Niên thấy vậy thì lo lắng hỏi: " Cậu ổn chứ? "

" Mình không sao " - Điem Mật lắc đầu " Còn chưa nói quá một câu thì anh ta đã bị kéo đi rồi"

Mộc Niên đồng cảm: " Mấy vị boss lớn đều giống như vậy cả, tính luôn hôm nay thì người ấy chỉ mới xuất hiện được hai lần, chứ đừng nói chi đến chuyện trả lời cậu "

Buổi họp báo sắp được bắt đầu, phóng viên cũng tìm được chỗ để ngồi xuống, chỉ có Mộc Niên là không thèm sắp xếp gì cả, chỉ bắt Điem Mật đứng nhìn lên khán đài, nghe MC đặt mấy câu hỏi vô cùng lắt léo.

Điem Mật lo lắng nhìn xấp kịch bản trong tay mình.

Đây là một bộ phim cổ trang được viết lại từ một câu chuyện xưa, tên là: Hương Phấn .

Nhân vật chính là bà chủ của một cửa hàng bán đồ trang điểm*, mà bạn thân Mộc Niên của cô đóng vai phụ - Sính Đình quận chúa Khương Đào Yếu. Nhân vật chính bị quốc sư mưu hại nhốt vào thiên lao, không ngờ lại được trở thành bạn tốt của quận chúa, bèn được quận chúa cầu hoàng thượng thả ra ngoài.

Tạ Cửu đi đến, kéo một cái ghế ra rồi tao nhã ngồi xuống, ánh mắt chạm đến bóng dáng của cô bé kia.

" Buổi họp báo đã kết thúc rồi, nhóc đã tìm được vị minh tinh thần tượng của nhóc chưa? "

Điem Mật: "... "

Giọng nói nghe thật quen...

Điem Mật ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt đẹp của ai kia thì giật mình.

" Sao? "

Điem Mật: "..."

Bóng dáng như trẻ con rơi vào trong mắt khiến Tạ Cửu có chút nhức đầu...Sao lại đầu tư vào một cô bé như thế này chứ?

Anh chỉ là hơi tò mò, không ngờ lại dọa cô bé.

...Vẫn im lặng sao?...

Tạ Cửu lúng túng sờ mũi, bản thân cũng ý thức được hành động đường đột của mình, anh bèn có ý định bỏ của chạy lấy người.

” Anh...”

Tạ Cửu còn chưa kịp qua đầu thì đã nghe thấy tiếng gọi khê vô cùng mềm mại...

” Sao? ” - Anh liếc nhìn cổ tay áo bị ai đó nắm lấy...Đây là muốn anh giúp đỡ sao?

Tạ Cửu mím môi, cố gắng giữ lại hình tượng của bản thân...Hay là anh đưa cô nhóc này đến chỗ của đám diễn viên nổi tiếng kia?

Việc này có tính là việc thiện đầu tiên trong 28 năm cuộc đời của anh không nhỉ?

Điền Mật có cảm giác bản thân mình bị nhúng vào trong ngọt ngào, tim đập mạnh đến mức sắp nhảy ra ngoài.

Cô đi đến trước mặt người đàn ông, cười đầy ngốc nghếch.

Nụ cười bay vào mắt Tạ Cửu bèn thay đổi ý vị... ” Đây là nụ cười vui vẻ khi sắp được thấy mấy ngôi sao nổi tiếng à? ”

Mà ở bên kia, mấy nhân viên đang trò chuyện về Hương Phấn bỗng nhiên im phăng phắc, mắt như muốn rớt ra khỏi tròng...

Hôm nay mặt trời mọc ở phía Tây à? Bên cạnh Cửu gia có nhân vật khác giới?

Mà khoan...không phải đó là một cô bé sao?

*Cửa hàng đồ trang điểm: Nguyên văn là ” Hương phấn ” nhưng mình thấy dễ như vậy ổn hơn.

*Trench coat: Áo khoác kiểu quân đội

Mn ơi, thích truyện thì nhớ Follow và vote cho mình nhé!

2. Chương 2

Chút ngọt thứ hai

Editor: Selene Lee

Giới giải trí vốn là một nơi đầy bí mật.

Một người đàn ông từng bị cho là GAY, bây giờ bỗng nhiên dắt theo một cô bé.

Như vậy có nghĩ là gì?

Đó là con gái của anh ta?

Người kia suy nghĩ một lát rồi mỉm cười, nhanh trí nhét suy nghĩ kia vào trong bụng chứ không hề lên tiếng.

Tất cả mọi người đều cho rằng đó chính là tiểu công chúa mà Cửu gia giấu trong nhà.

” Có tìm thấy vị minh tinh kia chưa? ” - Tạ Cửu đi phía trước cũng không quay đầu lại.

“...”

Điền Mật có cảm giác mình như đang đi vào cõi thần tiên, mờ mịt nhìn mặt của " Thôi Nhiều ", một chút tê dại khẽ chui vào trong tai, trượt xuống cổ họng rồi chạm vào trái tim đang đập thành thịch.

" Sao nhóc không nói gì hết vậy? Không tìm thấy à "- Tạ Cửu quay đầu, đưa tay xoa xoa mái tóc chỉ đến ngực mình, giọng nói lại vô cùng mê hoặc.

Bỗng nhiên, Tạ Cửu cảm giác được đôi bàn tay với những ngón vuốt nhỏ nhắn rụt lại về phía sau, cuối cùng bóng dáng chạy đến bên một cô gái xinh đẹp, hai người một lớn một nhỏ trông vô cùng khả ái.

Thấy cô nhóc tìm được thần tượng, lại ngửi phải mùi nước hoa gay mũi, anh bèn cảm giác cổ họng khó chịu, sau đó liền đi ra ngoài tận hưởng chút không khí.

" Mật Mật...ban nãy mình không nhìn lầm chứ? " - Mộc Niên cầm một ly rượu đỏ trên tay, tay kia lại vỗ vỗ khuôn mặt đỏ ửng của mình, có cảm giác đây hơi như một quả bong bóng.

Mặt của Điền Mật ngay lập tức ửng đỏ lên, rụt rè nói: " Mình...mình vừa chạm vào tay của anh ấy "

Mộc Niên: "... "

Thật là đáng ghen tị mà....Với cái khuôn mặt trẻ con này...Haizz, vận khí thật tốt.

Cô nhớ đến mấy lần gặp qua Cửu gia, đừng nói là tay, đến một cọng lông cũng chưa chạm đến được nữa là.

Bỗng nhiên Mộc Niên nghĩ đến điều gì đó, bèn kích động hỏi: " Không phải cậu cần đến Vi Tín sao? "

Điền Mật nghe xong cũng hóa đá ngay tại chỗ ——

Vừa rồi do kích động quá nên cô quên mất...

Tất nhiên Mộc Niên hiểu rõ, bèn vỗ trán nói: " Cơ hội tốt như thế...lỡ mất rồi. "

Điền Mật vịn vịn ngón tay: " Mình...quên mất "

Mộc Niên nghĩ đi nghĩ lại một chút, không chừng đây lại là chuyện tốt, vì thế bèn nói: " Nghĩ đi nghĩ lại một chút, kia chắc chắn là đóa hoa chốn Cao Linh, không phải thứ người phàm có thể mơ đến "

Điền Mật đành phải bỏ qua, tiếp tục đi theo Mộc Niên đến chỗ khai máy để " đục nước béo cò "

Nhưng Mộc Niên không hề nghĩ tới, đóa hoa trên nằm trên đầu quả tim của Đường Mật kia, rốt cuộc cũng hái không được.

Không có mùi nước hoa nồng nặc - Tạ Cửu lười biếng tựa người vào bên chiếc SUV, cởi xuống cái áo khoác nóng nực, mở tung hai cúc áo rồi thư thái chớp mắt hưởng thụ làn gió đêm.

" Sao cháu lại ra đây rồi? "

Một người đàn ông xuất hiện, chiều cao ngang ngửa Tạ Cửu, cũng mặc áo sơ mi giày da, đường nét trên gương mặt vô cùng rõ ràng, vóc người to lớn.

" Không phải chú cũng đi ra đây sao? " - Tạ Cửu mở mắt ra, hai ánh nhìn giao nhau, nháy mắt lại thấy người kia nở nụ cười.

Tạ Thất bước đến hai bước, dựa xuống cạnh ai đó, mở miệng hỏi: " Có thuốc ở đó không? "

Tạ Cửu gõ gõ vào thân xe, sau đó rút từ trong túi ra một hộp thuốc lá: " Không có bật lửa, tự nghĩ cách đi "

Tạ Thất cười: " Cảm ơn nhé! " - Anh ta moi ra từ túi quần một cái bật lửa, quan sát xung quanh một chút rồi mới đốt lửa, hít một hơi thật dài.

Tạ Cửu đút tay vào túi quần, ngửa mặt lên nhìn bầu trời lác đác vài ngôi sao nhỏ, tùy ý hỏi: " Suy nghĩ kỹ chưa? "

Tạ Thất không hiểu: " Ý cháu là gì? "

” Đừng nói với cháu là chú không hiểu ”

” Cháu biết rồi sao? ”

” Mấy hôm trước thấy cái vé máy bay trong phòng chú, lịch thi đấu LPL league diễn ra mấy ngày nay rồi ”

Tạ Thất yên lặng hồi lâu...

Tạ Cửu xoay người, vỗ vai anh ta: ” Chú, đi đi ”

” Games...Ông già ghét nhất...”

” Đã có cháu rồi ”

Lời này vừa thốt lên, cũng làm cho Tạ Thất hận đến nghiêng răng...Từ hồi còn nhỏ, anh đã biết ông già vốn thích Tạ Cửu nhiều hơn, cho dù cậu ta muốn sao trên trời cũng có thể đập vỡ thiên thạch mà lấy xuống.

Còn anh lại giống như hàng lượm được.

Mặc kệ, ai lại đi ghanh tị với cháu nhỏ của mình!

” Vừa rồi tôi nghe đám người bên trong bàn tán rằng cháu có con gái riêng, trông cực kỳ xinh xắn ”- Tạ Thất đổi chủ đề, tò mò hỏi. Tình sử của cậu nhóc này anh ta còn lạ gì chứ? So ra còn trắng hơn cả giấy.

Tạ Cửu ngờ vực: ” Ai? ”- Anh lên giường rồi khiến ai đó có con à? Sao anh lại không biết nhỉ?

Tạ Thất thấy vậy cũng không hỏi thêm gì nữa, bèn vỗ vai người bên cạnh sau đó bỏ đi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? - Tạ Cửu thắc mắc, cũng vội nhảy lên xe đuổi theo.

8 giờ 30 phút sáng, Mật Mật đứng trước cửa, ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà với kiến trúc cao hiện đại, khê hít một hơi.

Mấy ngày trước cô nhận được tin nhắn trong trang Web, thiếu chút nữa là bất tỉnh luôn.

Thành Ngu muốn mua lại Vương Triều !, cô sắp bước một chân lên làm biên kịch!

Chỉ là Diêm Mật cảm thấy vô cùng rầu rĩ, bởi vì trừ người kia ra thì không ai có thể diễn hợp vai Thôi Nhiêu.

Tạ Cửu đỗ xe lại trước cửa thì thấy được cô búp bê kia, trông vẫn cực kỳ xinh xắn.

.....

Diêm Mật cúi đầu thật thấp, một đôi giày da hiện ra trước mắt cô, liếc nhìn một cái cũng hiểu rõ là cả đời cô cũng đừng hòng mua được.

Cô hơi ngẩng đầu lên liền đụng phải đôi mắt của anh...

” Theo đuổi đến tận đây sao? ”

Tạ Cửu hí mắt, phải mất một lúc để nhận ra được cô bé giống búp bê ở buổi tiệc hôm nọ.

“”

Theo đuổi cái gì cơ? - Diêm Mật mở miệng định hỏi, nhưng người đàn ông bên cạnh đã lướt qua cô mà đi vào trong.

Haizz....Khó khăn lắm mới gặp lại được anh ta...Diêm Mật vội đuổi theo, thuận lợi len được vào trong thang máy cùng nam thần.

Tạ Cửu nhìn cô nhóc đứng bên cạnh....Cũng xem như phái nữ đầu tiên xuất hiện trong cuộc sống của anh..Trên người không có mùi nước hoa nồng nặc, cũng không có bộ ngực quyến rũ, cùng lắm chỉ là một đôi mắt hạnh long lanh và giọng nói ngọt ngào.

Hình như anh cũng không cảm thấy khó chịu...

Điềm Mật vội vã nắm chặt quần kiểu loli của mình, kéo kéo trang sức Victoria trên trán, phát ra giọng nói nhỏ như muỗi kêu: " Cữu gia "

Tạ Cửu nghe được giọng nói mềm mại kia thì ngẩn người. Đây không phải lần đầu tiên anh nghe một cô gái nói giọng này, nhưng không hiểu vì sao khi nó được phát ra từ đôi môi nhỏ nhắn của cô thì lại có cảm giác lạ lẫm.

Tạ Cửu không đáp lại.

Mãi một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng: " Thành Ngu không cho người hâm mộ vào đâu "- Âm thanh mang chút lạnh nhạt, nhưng không phải kiểu hời hợt lạnh lùng như trước.

" Sao? " - Điềm Mật cúi đầu, hai ngón trỏ ngoắc vào nhau qua lại " Tôi biết mà "

" Biết? " - Tạ Cửu nhướn mày, không lẽ đây là diễn viên nhí công ty mới tuyển? Phong cách như thế này?

Điềm Mật vội vã đến mức lòng bàn tay ướt đầm: " Tôi tới đây ký hợp đồng. "

""- Gần đây cũng không nghe nói đến...Chẳng lẽ là nhân viên? Thành Ngu cần lao động trẻ em hồi nào vậy?- Tạ Cửu nhướn mày, nhiệt độ trong thang máy lập tức giảm xuống, không khí trở nên lạnh thình, mãi cho đến khi Điềm Mật lên tiếng, khiến cho không gian trở nên âm áp hơn một chút: " Tôi tới đây ký bản quyền "

Thì ra là liên quan đến bản quyền, Tạ Cửu cũng xem như là người có vị thế cao trong Showbiz, tất nhiên hiểu rõ. Anh chỉ cười: " Vẫn là nhà văn nhỏ sao? "

Giọng nói mang hơi hướm trêu chọc.

" Tiểu thuyết của em tên gì? " - Theo anh biết thì gần đây Thành Ngu chỉ thu mua ba tác phẩm, trong đó hai cuốn là tình yêu thanh xuân, một cuốn về lịch sử...Không biết tác phẩm nào là do trẻ em viết ra? Chắc hẳn là tình yêu thanh xuân đi?

" Vương Triều !" - Điềm Mật xoay xoay ngón tay út - " Tiểu thuyết của tôi tên là Vương Triều , không biết Cữu gia có đọc qua chưa? "

Biểu hiện của cô hết như thiếu nữ đang tỏ tình với Crush, tay chân luống cuống.

Tạ Cửu đứng ngây ra tại chỗ, không hề lên tiếng.

Tác phẩm Vương Triều này sắp chuẩn bị ký, anh đã đọc qua một chút.

Có thể nói, đó quả thật là một tác phẩm có bối cảnh và dàn nhân vật vô cùng đồ sộ, tuy không quá dài nhưng ngôn từ rất cao siêu, chỉ sợ là biên kịch nổi tiếng trong nghề cũng không dám đem ra chuyển thể...Sao lại biến thành trình độ của trẻ em thế này?

Vì gặp phải khó khăn nên bên công ty đã mời tác giả nguyên tác đến giúp đỡ...Nhưng mà...

Anh nhìn cô búp bê đứng cạnh mình từ trên xuống dưới, làm sao cũng không thể liên tưởng được cô bé này và tác phẩm lớn kia có liên quan đến nhau.

" Cữu gia? " - Nhìn thấy anh mắt mong đợi của cô nhóc, cổ họng anh càng cảm thấy khó chịu hơn.

Đình ——

Tiếng thang máy vang lên, Tạ Cửu như người vớ được vàng, bèn nhìn vào con số hiện lên trên bảng mạch, cười cười nói: " Tôi nhớ người phụ trách Vương Triều chính là Đậu Nãi, từ đây quẹo trái, văn phòng thứ hai "

" Vâng "

Điềm Mật bước ra khỏi thang máy, định quay đầu lại cảm ơn thì đã thấy cửa thang máy khép lại...

Ồ...Cô còn chưa giới thiệu xong tên của mình nữa...Nhưng mà...Người kia thật là dịu dàng...

Sau khi cửa thang đóng, Tạ Cửu chống tay vịn, mơ hồ cảm nhận được chút hương thơm...Đó là mùi trái cây ngọt nhưng không ngán, vừa giống như loại nước chanh mà anh thích nhất, lại có chút vị táo vô cùng đáng yêu.

Điềm Mật có chút ngây người ngồi trong phòng ăn. Bởi vì sở thích ngủ nướng mà lúc xong xuôi cũng đã gần 10 giờ.

Mà cái vị phụ trách chuyện ký hợp đồng của Thành Ngu nổi tiếng là nhiệt tình hiếu khách, vì vậy cô rất tự nhiên được mời ở lại căn-tin để ăn trưa...

TG có lời muốn nói: (* 3)(*) cầu bảo tồn sao sao sao

~ tuyệt đối không phải hớ, sắp hoàn sắp hoàn rồi.

3. Chương 3

Chút ngọt thứ ba:

Editor: Selene Lee

Đậu Nãi bưng một phần trứng bác cà chua khổng lồ đến ngồi xuống cạnh Diềm Mật.

” Cậu đang nhìn cái gì thế Mật Đường? ”

Ai đó bị bắt quả tang bèn vội vã bưng bát cơm lên nói: ” Không không có gì. ”

Đậu Nãi tự nói trong lòng: Nhìn hoàn toàn không giống chút nào, hiểu hay không hả?

Đối với Đậu Nãi mà nói, cô thật phần thích cô gái mềm mại ngọt ngào này, không chỉ vì cô ấy đáng yêu, mà còn vì cô chính là tác giả tiểu thuyết mà Đậu Nãi thích nhất: Mật Đường Thật Ngọt. Tuy lúc ban đầu ký hợp đồng có hơi bất ngờ với vẻ ngoài của cô gái này, nhưng bản thân cô vốn là một người đã lăn lộn trong sương gió bao nhiêu năm nay, một chuyện nhỏ đó thì có là gì đâu?

Thế là cô nhanh chóng xây dựng được mối quan hệ tốt đẹp với Diềm Mật, còn trao đổi Wechat và blog của nhau.

Đậu Nãi xoay người nhìn theo hướng ban nãy, rất nhanh đã xác định được mục tiêu:

Ôn trời! Cô đang nhìn thấy cái gì vậy?!

Đó không phải là đại BOSS Tạ Cửu, Cửu gia đại danh鼎鼎鼎鼎 sao?

Đậu Nãi còn chưa kịp hoàn hồn đã quay đầu, bắt gặp ánh mắt của búp bê nào đó.

Điềm Mật cắn cắn dũa, hỏi lí nhí: ” Đậu Nãi, cậu làm ở công ty này bao lâu rồi? ”

Đậu Nãi mơ hồ: ” Ba năm, sao thế? ”

Hai mắt Diềm Mật liền sáng lên, đẩy luôn phần cơm của mình qua cho người bên cạnh: ” Vậy cậu biết phòng làm việc của Cửu gia ở tầng mấy đúng không? ”

Ánh nhìn của Đậu Nãi bèn nhảy lên trên cơ thể nhỏ nhắn của người nào đó, giống như đang đánh giá một chút, sau đó lại bĩu môi nói: ” Ở lầu 48, nhưng mà với cái thân hình này của cậu thì sợ là chưa leo đến nơi đã bị một đám nữ thư kí xé xác rồi.

Điềm Mật rụt cổ: ” Kinh khủng như vậy sao? ”

Một mình Đậu Nãi chiến đấu với hai phần cơm, miệng liền bị thịt nướng bịt kín, khó khăn lắm mới nuốt xuống được: ” Cậu thật sự muốn đi lên đó à? ”

Điềm Mật gật đầu, len lén nhìn người đàn ông đứng bên kia, hai má đỏ au.

Hai mắt của Đậu Nãi xoay qua xoay lại: " Cũng không phải là không được, nhưng mà mình chỉ giúp được cậu đến đâu thì hay đến đó thôi nhé, sau này cậu mà bị ném ra thì đừng có bảo là mình đưa cậu lên à. Còn nữa, cậu phải cho mình xem chương mới nhất của Phượng Hoàng đầu tiên để đổi lại đấy nhé."

Điềm Mật gật đầu, dịu dàng cười.

Hai người phối hợp thật ăn rơ.

*

Đậu Nãi đứng trước cửa phòng làm việc trên tầng 48, nuốt nước miếng quay sang hỏi: " Bây giờ mình gõ cửa, cậu chuẩn bị xong chưa đấy? "

Điềm Mật cẩn thận sửa lại trang sức trên đầu mình, chỉnh lại kim băng trên ngực, sau đó còn hít thở thật sâu rồi mới trịnh trọng gõ đầu.

Cốc cốc cốc

" Mời vào. " - Một giọng nói sâu lắng như tiếng đàn vang lên.

Điềm Mật nháy mắt với Đậu Nãi rồi đi vào bên trong.

Được nhìn thấy nam thần trong lòng lần nữa, ngực liền kích động liên hồi, tựa như nai con muốn nhảy luôn ra khỏi cổ.

Tạ Cửu còn đang nghe điện thoại cạnh cửa sổ, có thể đối phương là nhà đầu tư từ bên Pháp, vậy nên những chuỗi Pháp ngữ trầm bổng cứ liên tục được phát ra bởi người đàn ông kia, lúc đi vào tai Điềm Mật lại biến thành thơ văn bất hủ.

Anh liếc nhìn cô búp bê vừa đi vào phòng, cũng không dừng nói chuyện. Loáng thoáng vẫn nghe thấy tiếng người nói liên tiếp.

Đậu Nãi thức thời làm một động tác tay cổ vũ với Điềm Mật sau đó đóng cửa lại.

Một phút trôi qua...

Hai phút...

...

Mười phút sau...

Tạ Cửu đặt điện thoại lên bàn, nhìn xuống búp bê nào đó.

Không khí trong phòng làm việc liên trầm xuống, áp lực vô hình đến mức đáng sợ, cũng không ai nói lời nào.

" Em là... "

Tạ Cửu là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, anh thật sự không thể nhớ nổi tên của búp bê....Tính đi tính lại thì anh cũng chỉ mới gặp em ấy có hai lần, một là ở bữa tiệc khai máy, hai là trong công ty ban nãy.

Điềm Mật cố gắng nở một nụ cười hoàn mỹ hết mức có thể: " Điềm Mật, tôi tên là Điềm Mật...Năm nay đã 20 rồi..."

" A, Điềm Mật...Vậy thì tiểu thư Điềm Mật dễ thương, cô có thể nói cho tôi biết vì sao em lại ở đây không? Nếu tôi nhớ không lầm thì chắc hẳn em phải đang ở tầng 20 mới đúng chứ? "

" Tôi...tôi " - Điềm Mật cắn cắn môi, cảm thấy việc mở miệng nói lúc bấy giờ quả thật khó lắm.

Cô phải hỏi xin số của anh như thế nào đây?

Tính hình hiện tại đã không cho phép cô lùi bước rồi, hoặc là cô sẽ bị ném ra khỏi phòng làm việc và không gặp được anh ấy nữa, hay là đánh một tiếng trống cổ vũ tinh thần bằng cách xin số điện thoại.

” Có cần tôi cho em thời gian không? ” - Tạ Cửu tựa người vào ghế sofa, cất giọng mang theo hàm ý trêu chọc.

Điềm Mật nghe được câu hỏi kia thì khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng đỏ.

Tạ Cửu ấn một nút trên tường sau đó nói: ” Mang... ”

Anh quay đầu lại hỏi: ” Em muốn uống gì? ”

Ai?- Điềm Mật ngẩng đầu đầy ngạc nhiên...Hai mắt thăm thẳm sâu không thấy đáy.

” Sao...sao cũng được...”

Tạ Cửu gạt đầu, tiếp tục nói: ” Mang đến chỗ tôi hai ly Capuccino, một ly có nhiều sữa. ”

Búp bê ngọt ngào đáng yêu, hẳn là thích đồ ngọt đi.

Đúng như dự đoán, anh nhìn thấy ánh sáng trong mắt búp bê nhỏ.

” Vậy....Chúng ta tiếp tục...”

“ ... ”

Từ trước đến nay bạn Điềm Mật chưa bao giờ cảm thấy đau khổ đến vậy, đứng ngồi không yên.

Cô siết chặt phần ren hai bên váy, cảm giác như ghế sofa toàn là gai.

Điềm Mật nhìn các khớp ngón tay rõ ràng của người kia bận rộn gõ lên bàn uống trà, lại có cảm giác như anh đang biểu diễn một bản nhạc.

” Hai mươi phút sau tôi có một cuộc họp. ”

Hàm ý chính là mong cô nói nhanh một chút.

Sắc mặt của Điềm Mật liền tái nhợt, ánh sáng vốn lấp lánh trong đôi mắt nhỏ bỗng thoáng yếu đi.

Cửa mở.

” Cửu gia, cà phê đây ạ. ”

Điềm Mật len lén nhìn lên sau đó lại cúi xuống nhanh chóng, tìm một góc rụt đầu.

Người đưa và phê là một thực tập sinh mới, bị bầu không khí yên tĩnh bên trong dọa sợ nên cô nàng cũng không dám thở mạnh, đặt cà phê xuống sau đó liền vụt chạy.

*

Bên ngoài văn phòng thư ký tầng 48.

” Thanh Thanh, cậu có thấy người phụ nữ bên trông dài ngắn thế nào không? ”

” Có phải là tiểu hoa đán nào đó không? ”

” Có đẹp không? Hay là đáng người quyến rũ? ”

Một đám thư kí thấy cô thực tập sinh chạy ra ngoài thì vội vã vây đến, năm mồm bảy miệng liền thoáng.

” Là một cô gái trông rất nhỏ, giống như là búp bê đặt trong tủ kính vậy, em cũng không thấy cái gì khác hết. ”

” Búp bê? ”

Đám thư kí mơ hồ nhìn nhau.

” Cậu nói xem có phải tiểu thiên kim nhà nào đó lên chỗ Cửu gia chơi không hả? ”

” Trước giờ đâu có nghe ngài ấy có làm bạn với trẻ em đâu? ”

” Không lẽ là em gái Cửu gia? ”

” Tầm xàm, Tạ gia chỉ có 1 người thừa kế duy nhất thôi. ”

...

Tạ Cửu liếc cái đồng hồ đeo trên tay, đã gần 10 phút rồi mà em ấy vẫn chưa nói gì.

Anh chớp mắt, lại gò bàn trà...

” Vậy thì em đợi tôi ở đây trước, bây giờ tôi phải đi họp. Đợi tôi về rồi hãy nói, có được không? ”

Dường như anh đã cố gắng dịu dàng hết mức có thể, nhưng nếu tinh ý vẫn phát hiện ra âm thanh nghiêng rằng nghiêng lợi.

Anh đưa lưng về phía cô, chỉnh lại âu phục để chuẩn bị đi.

Hai tay đang nắm chặt của Diêm Mật cũng khẽ buông, sau đó cô nắm được ống quần của Tạ Cửu.

Giọng nói dịu dàng mềm mại truyền đến từ phía sau, ngọt như kẹo đường:

” Tôi...tôi không muốn làm trễ nãi thời gian của anh...Nhưng mà...Tôi muốn...muốn”

Diêm Mật nhắm chặt mắt, cố gắng lấy hết dũng khí: ” Wechat của anh! ”

Tạ Cửu nhú mày: ” Muốn Wechat của tôi? Chắc chắn sao? Tôi cũng không phải ngôi sao nổi tiếng. ”

Gương mặt Diêm Mật lúc bấy giờ có thể nói là đỏ đến mức chiên được trứng, cô bèn nhắm mắt lẩm bẩm: ” Thật mà, tôi muốn biết Wechat của anh. ”

” Được. ”

Hay là anh thử nuôi một cô em gái nhỏ đi.

Tạ Cửu nghĩ một lát rồi vui vẻ liếm môi, mở điện thoại di động lên, bật Wechat rồi đưa cho Diêm Mật.

Bên trên chính là một tấm ảnh anh tự chụp, địa điểm là bồn rửa mặt...Phía dưới chính là một chuỗi số hư hư ảo ảo.

” Đây là số điện thoại của anh ạ? ”

” Ừ. Tôi phải đi họp rồi. ” - Tạ Cửu nói, liếc mắt nhìn bàn tay nhỏ đang giữ chặt anh.

Diêm Mật xấu bụng tay ra: ” Tôi có thể ngồi đây chờ anh về không? ”

Tạ Cửu im lặng một lát sau đó nói: ” Ừ. ”

4. Chương 4

Chút ngọt thứ tư

Editor: Selene Lee

Buổi họp kéo dài đến 2 tiếng.

Lúc Tạ Cửu trở lại phòng làm việc thì đã bốn giờ.

Mà cô nàng búp bê nào đó đáng lẽ đang ngồi chờ lại biến thành nằm dài trên salon ngủ say xưa.

” Mọi người theo tôi vào bên trong. ”

Anh dẫn dò đám người phía sau rồi tiến vào gian riêng trong văn phòng.

Đó là một nơi không lớn lắm, chỉ rộng hơn 20 mét vuông, nhưng vì đa số diện tích là kính nên không có vẻ ngột ngạt.

Người đại diện đi sau lưng Tạ Cửu liếc mắt nhìn cô búp bê nào đó đang nằm trên ghế, có đôi chút ngạc nhiên sau đó vội vã khôi phục lại trạng thái ban đầu như ở chốn không người. Hàng khách lần lượt nổi đuôi vào bên trong, cuối cùng là người đại diện kia lịch sự đóng cửa lại.

Tạ Cửu đi tới chỗ cửa kính, khẽ kéo rèm xếp lên...Tốt lắm, cô ấy không hề thức giấc. Anh nghĩ nghĩ, sau đó yên lòng đi vào trong.

Gian phòng ngoài Tạ Cửu ra chỉ có ba người.

Người đàn ông đeo kính, mặc âu phục mang giày da, cầm một xấp tài liệu trong tay tên là Hoa Giản, người đang quản lý ảnh đế Thịnh Dung nổi tiếng. Người phụ nữ có vóc dáng hơi mập đứng bên trái chính là đại diện Dương Lộc, vốn phụ trách nhóm ngôi sao mới SK. Cuối cùng là người đứng bên phải, hiện giờ đang cần bàn với Tạ Cửu về việc nâng đỡ một tiểu hoa đán.

Tạ Cửu chỉ vào ghế, ý bảo tất cả ngồi xuống.

Mọi người đều làm theo.

Tạ Cửu cầm lấy xấp tài liệu trong tay Hoa Giản, xoa xoa hai bên huyệt thái dương: " Dạo này đoàn phim Hương Phấn có chuyện gì? Tôi nhớ bên đó là do anh phụ trách. "

" Dạ vâng, ngoại trừ việc bên kia nhất quyết đề cử một ngôi sao vô danh thì cũng không có chuyện gì lớn. "

Tạ Cửu chỉ cúi đầu, tạm im lặng.

" Cửu gia...Việc này...Là do phía đạo diễn bên kia gây khó khăn. "- Hoa Giản đẩy kính giải thích.

Người bên dưới gây chuyện, phần lớn anh là phải chịu trách nhiệm.

Tạ Cửu hỏi: " Vậy scandal diễn viên đóng vai nam phụ hút á phiện lấy từ đâu ra? "

Hoa Giản giật mình, mồ hôi thấm ướt cả áo, trong lòng thầm mắng đám bên dưới không báo kịp tin tức cho mình.

Mà lúc ngẩng đầu lên lại gặp phải ánh mắt sắc lạnh của người nào đó, bèn phát run rẩy.

" Lát nữa thông báo với đoàn phim đổi nam phụ. Tôi nhớ SK ra mắt cũng được một thời gian rồi nhỉ? "- Ngón tay của Tạ Cửu khẽ dao động, cuộc hội thoại chuyển sang Dương Lộc này giờ vẫn đang lắng nghe rất nghiêm túc.

Dương Lộc im lặng một lát rồi gật đầu: " Cũng gần một năm rồi. "

" Tìm một người phù hợp sau đó huấn luyện rồi đưa qua đi. "

Dương Lộc: " Cửu..."

" Có vấn đề? "

Dương Lộc có chút nhúc nhích đầu, sao cô dám nói lý do chứ? Cô còn tưởng là thay bằng một minh tinh nào đó, chứ đám trẻ kia không biết có thể làm nên trò trống gì không nữa...

Mấy hôm trước người đại diện của Thiên Sách gọi đến mắng cô một trận, nói nghệ sĩ hạng bét của cô muốn gây scandal với nghệ sĩ của anh ta...

Dương Lộc nuốt nước miếng: " Không...Không có gì đâu ạ. "

Sau khi ác ma và thiên sứ đại chiến mấy trăm trận, cô quyết định giữ im lặng.

So với việc thương lượng với Cửu gia thì cô thà đi chết còn hơn.

*

Điền Mật nhéo khuôn mặt của chính mình, toàn thân đỏ như quả cà chua.

Sao cô lại ngủ quên chứ?

Thoảng nghe thấy âm thanh từ gian trong truyền ra.

Cô bèn rón rén chạy đến chỗ cửa kính để nhìn trộm.

Dù sao cũng không thấy được gì hết...Có vui không?

...

Tạ Cửu cảm nhận được một ánh nhìn vô cùng kì quặc, bèn đóng tài liệu lại, xua xua tay: " Tất cả ra ngoài hết đi. "

Ba con người đang sợ chết khiếp thì gặp được phật quang, bèn nghiêm túc đứng lên rồi đi ra khỏi phòng.

Tạ Cửu theo bọn họ đi ra cửa, đồng thời cũng thu hình ảnh búp bê nghe lén vào trong mắt.

Anh liền cứng đờ người, làm bộ ho khan.

Chỉ thấy cô nàng kia xoa xoa hai tay, giống như bị dọa sợ, lập tức đứng ngay ngắn.

" Đói? "

"" - Bé con lắc đầu.

" Khát? "

" ... " - Lại lắc đầu.

" Muốn đi chơi? "

" ... "

Tạ Cửu bắt đầu đau não, quả thực không biết phải giải quyết như thế nào.

Vừa rồi lúc đi họp, hình như anh đã ngộ ra chuyện gì đó.

Đầu tiên là búp bê chui vào phòng làm việc của anh.

Tiếp theo, búp bê muốn Wechat.

....Bây giờ thì anh hoàn toàn hối hận vì mình muốn trêu cô rồi, còn cho cô số điện thoại nữa.

Bà nó....Sao cứ có cảm giác bị cường gian vậy?

Anh thật sự muốn lập một cái Topic.

#Bị trẻ em theo đuổi phải làm sao?

Liệu có làm ảnh hưởng đến tâm hồn trẻ thơ của cô ấy không?

Nhưng bản thân anh cũng không hề bài xích mà...

Tạ Cửu khó khăn nhìn cô búp bê từ trên xuống dưới:

Trên đầu cài ruy băng hoa, áo đính ren dài qua đầu gối, giày mũi tròn có nơ bướm và tất dài...

Rõ ràng không phải khẩu vị của anh mà!

...

Điềm Mật cắn ngón tay, không nói gì mà chỉ nhìn ánh với ánh mắt kỳ lạ, viền mi còn chút mơ màng vì mới tỉnh dậy.

Lần đầu tiên Tạ Cửu cảm thấy mình gặp một rắc rối vô cùng lớn.

Bây giờ anh căn bản không biết phải giải quyết vấn đề hoa đào này như thế nào.

Điện thoại của anh đang ở trong tay cô bỗng rung lên.

Điềm Mật giật mình, lúng túng cầm chắc lại vì sợ rơi xuống đất.

Bên trên là một số điện thoại và một cái tên —— Tạ Thất.

Tạ Cửu rút chiếc điện thoại từ tay cô ra, trượt một cái.

” Chú, có chuyện gì?”

....Bên kia nói gì đó...

” Ừ. ”

” Máy giờ? ”

” Được. ”

” Ở đâu? ”

” Cháu sẽ đến đúng giờ. ”

Tạ Cửu tắt điện thoại, chớp mi mắt: ” Có muốn đi cùng không? Hay là tôi đưa em về nhà trước? ”

Hả? Cùng đi?

Điềm Mật chớp chớp chỉ tiếp thu được hai chữ đầu tiên, hai mắt thoát cái sáng rực lên, gật đầu cười đến phát ngốc.

” Đi, đi cùng anh. ”

.....Hoàn toàn không có chút xấu hổ nào hết!...

*

Mãi đến lúc đặt mông ngồi lên ghế phụ lái, Diễm Mật vẫn còn cảm giác mình đang mơ ngủ.

Cô ngoan ngoãn im lặng lướt Wechat.

Ánh mắt Tạ Cửu lấp lánh. Bối cảnh trong bức hình có chút tối, địa điểm lại là bồn rửa mặt...

Tạ Cửu: ” Dây an toàn. ”

” Hả? ”

Tạ Cửu đau đầu nhào người qua cạnh cô, giúp cô cài dây.

Thơm quá...Cổ anh có mùi bạc hà thơm ngát, còn mơ hồ lẫn cả mùi thuốc lá.

Bây giờ Diễm Mật mới nhận ra tư thế hiện tại của hai người, gò má liền đỏ lên, giống như con chuột nhỏ say rượu, loạng choạng muốn bất tỉnh.

Mùi vị của nam thần...

Muốn nhào đến quá đi mất....A...

Có phải da mặt cô dày quá hay không?

Cô ngưng hơi, chuẩn bị nắm lấy dây an toàn trong tay anh...Bỗng nhiên, ngón tay của ai đó dừng lại, vừa vịn chạm vào tay của Diễm Mật.

Trong nháy mắt, dòng điện cảm kị một trăm vôn lan khắp toàn thân...

Điềm Mật vội vã rút tay lại.

Tôi không có mặt ở đây...Nam thần đừng để ý đến tôi.

Tạ Cửu tìm được chốt thắt dây an toàn bèn thắt vào.

Anh ngẩng đầu lên, phát hiện ra hai tai của cô đã đỏ đến mức muốn nổ tung.

Anh bèn ho khan, cố gắng giải thích: ” Chỉ là thắt dây an toàn thôi...Tôi hoàn toàn không cố ý. ”

Hả? Nam thần ơi, không phải vậy đâu....Tôi cũng không ngại mà...

Điềm Mật tự độc thoại trong lòng, nội tâm ” dăng xé ”

Một mặt muốn nhào vào nam thần, mặt kia lại tương đối dè dặt.

Dù sao cũng mới bắt đầu thôi mà.

Khúc nhạc đệm ban nãy cũng không ảnh hưởng đến nhiều thời gian, lúc hai người đến được cầu lạc bộ là vừa đúng giờ.

Anh quen đường dẫn cô đi lên lầu, xuyên qua hành lang rồi quẹo trái, cuối cùng dừng lại ở cửa.

....

Lúc hai người đi vào trong, cảnh tượng ồn ào bỗng chốc im bật.

Một đám người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau, bộ dạng chẳng hiểu mô tê gì...Người đang đứng sau lưng Cửu gia là ai vậy?

Chưa nghe vụ Cửu gia có bạn gái à...

Tất cả những người ở đây đều là quý tộc trốn sau bụi, hiển nhiên sẽ không tin người kia chỉ là một cô bé bình thường.

Điềm Mật nắm chặt vạt áo, xấu hổ nói: " Chào mọi người. "

Không ai đáp lại.

Sau đó cả đám đột nhiên quay sang nhìn Tạ Thất, sau đó một người tên Trọng Trường thì thầm: " Thất ca, đây là cháu dâu của anh à? "

Tạ Thất lắt đầu: " Không nghe nói gì hết....Nhưng mà...

Một người đang ngồi nhấp nước trái cây nói: " Cậu thật sự nghĩ vậy à? "

Thật ra bọn họ chỉ quan tâm một việc duy nhất...Liệu cô búp bê này đã thành công lên chức chưa hay chỉ là vui chơi qua đường?

Tạ Cửu phá vỡ sự im lặng: " Đây là Điềm Mật. "

Vì thế...Vốn tự nhận mình là người có con mắt thứ ba, bạn công tử vừa thì thầm ban nãy kết luận: " Là thật. "

Thế là Trọng Trường tự nhiên rót đầy nước ép vào ly, đưa qua cho Điềm Mật.

" Nước chanh được không? "

Điềm Mật: "... "

Cô nhìn sang người đứng bên cạnh, chỉ khi thấy anh gật đầu thì mới nhận lấy ly nước, sau đó cô cười đầy ngọt ngào:" Cảm ơn nhé. "

Trọng Trường ngẩng người ra, bỗng nhiên cảm thấy kỳ quặc...

Muốn chửi thề! Quả là búp bê sống!

Anh ta ai oán cắn cắn tay....Loại hình này sao có thể bị Tạ Cửu tắm tía? Anh ta chưa từng gặp.

" Tôi là Tạ Thất, chú của Cửu nhi. Em cũng có thể gọi tôi là chú. "- Tạ Thất cười đầy ý vị, cuối cùng anh cũng nhớ ra cô gái này rồi.

Trông cái điệu bộ này...Thì ra căn bản không phải con gái riêng mà là bạn gái à?

Hả...Chú?

Sao cô lại có cảm giác đi ra mắt thế này?

Thật xấu hổ quá...Tốt nhất là nên xin lỗi.

Điềm Mật bỗng nhiên quay lưng về phía nam thần, hai vai vắn vẹo.

5. Chương 5

Chút ngọt thứ năm

Editor: Selene Lee

Tạ Cửu nhìn sang " trẻ con " đang đứng bên cạnh anh, hai tay cô ôm lấy mặt. Màu hồng phía bên trên nét nhỏ nhắn tròn trĩnh còn đậm hơn cả lúc trên xe ban nãy, hết như một trái táo mọng nước.

Tầm mắt của anh vội vã dời đi, hướng đến bàn mặt chược. Lúc nhìn thấy chồng đầy tiền chược đặc trên bàn, tâm trạng của anh liền thay đổi: " Nãy giờ các cậu ăn được bao nhiêu rồi? "

Tạ Thất gõ gõ bàn, đưa lưỡi ra liếm đôi môi khô khốc: " Chừng 20, tham gia không? "

Tạ Cửu bèn cởi áo khoác ra, vắt lên ghế sofa rồi gật đầu ngồi xuống. Mà đám đàn ông đang ngồi ở một góc bàn cũng rất tự nhiên mà đứng lên nhường chỗ.

Điền Mật lẻo đẻo đi theo sau Tạ Cửu, khẽ cào lòng bàn tay anh, nhẹ nhàng nói: " Nhà tôi cũng có chơi một chút. "

Cuối cùng cũng tìm được một đề tài chung...

Thì ra nam tham cũng chơi mặt chược.

Điền Mật cắn cắn môi. thực ra cô rất hay chơi trò này ở nhà.

Học năm 4 đại học, tất nhiên quy tắc gì cũng biết rồi.

Tạ Cửu nhìn chằm chằm cô hồi lâu. cũng không nói gì mà trực tiếp nhường một chỗ.

" Vậy em đánh thay tôi đi. "

Đám quý tộc đang chơi bài tú lơ khơ gần đó nghe vậy liền quay đầu nhìn sang, có chút ngạc nhiên.

Đây chắc chắn là bạn gái của Cửu gia!

*****Ta là phân cách JQ*****

Thật ra ở nhà Điền Mật cũng chỉ xem mặt chược là một trò giải trí nho nhỏ, căn bản không cần dùng đến đầu óc...Nhưng mà, vào thời điểm này...Khi có tiền chược...Kết quả hoàn toàn có thể đoán trước được.

Điền Mật bắt đầu khóc rống khi nhìn thấy tài sản của mình dần bay vào túi người khác...

Tại sao nãy giờ một ván cô cũng không thắng nổi vậy nè?

Rõ ràng là ông trời bất công mà...

Chỉ vón vẹn 20 phút sau, Điền Mật gục đầu trên bàn, hoàn toàn trắng tay.

Tạ Thất nhìn đồng tiền chất trên bàn, bèn cười đầy gian xảo: " Cửu nhi, chú đem đến cho anh một cái máy rút tiền à? "

Mặc dù so theo vai vế, Tạ Thất là chú của Tạ Cửu, nhưng bởi vì tuổi tác không hơn nhau nhiều nên bình thường vẫn xưng là anh em.

Điền Mật xấu hổ rút đầu về bên cạnh Tạ Cửu, không biết số tiền cô thua đã nhiều đến mức nào nữa...

Thật thảm hại...Tính sơ sơ qua cũng hơn 400...

Tạ Thất cười nhạo: " Anh nói, Cửu nhi, không phải chú muốn quỵt nợ chứ? "

Tạ Cửu xoa xoa đầu " trẻ em " ngồi cạnh mình, dùng ánh mắt để trấn an cô.

" Có chút mờ mịt thôi. "

Nói xong thì rút ra một tấm thẻ ngân hàng, quảng lên bàn đánh.

Điền Mật thấy thế bèn vội vã lục lọi trong túi mình vài đồng tiền lẻ...

” Để tôi tự trả được rồi. ”

Tạ Cửu ngẩng người, lập tức ngăn động tác của cô lại, sau đó khẽ khom người nói nhỏ vào tai cô: ” Em chắc chứ? Ở đây tiền cược gấp 20 lần, một vòng là một trăm đấy. ”

Đầu óc của Diễm Mật liền ngưng hoạt động.

Hai mươi lần...

Một vòng một trăm...

Cô hại nam thần thua mất....4 vạn????

4 vạn chỉ trong 20 phút???

Vẻ mặt của Diễm Mật như sắp chết ngất đến nơi.

Tạ Cửu vỗ vỗ vai của cô, tỏ ý bảo cô đứng lên sau đó tự nhiên ngồi vào để tiếp tục.

Trọng Trường và Tạ Thất nhìn nhau, sau đó lại không hện mà cùng trừng mắt nhìn Tạ Cửu.

” Này này, hai cái con người kia, đừng có đứng đây bày đặt chói sáng ngược cầu* nhé! ”

Tạ Cửu không đáp lại mà chỉ phun ra hai chữ: ” Tiếp tục. ”

Trọng Trường là người đầu tiên hạ hết bài xuống, xua xua tay: ” Không chơi không chơi nữa. ”

Anh ta trừng mắt oán hận nhìn con sói đuôi dài nào đó, nghiêng răng nghiêng lợi.

Mợ nó! Đây rõ ràng là một tên giả heo ăn thịt hổ!

Chỉ mới có mấy phút trôi qua mà anh ta và Tạ Thất đã thua đến mức phải tuột quần chạy.

Diễm Mật nhìn núi tiền cược đặt trước mặt mình, cười đến tít cả mắt lại, sau đó ngậy người nhìn ai kia.

Trọng Trường nhìn cô búp bê ở đối diện, lại không yên lòng ngoảnh sang Tạ Cửu.

Với ánh mắt đó của cậu ta...

Anh ta thật sự cảm thấy, mọi chuyện vốn không hề đơn giản như bọn họ đang nghĩ.

Vì sao càng nhìn càng thấy giống: ” Hoa trôi hữu ý, nước chảy vô tình ”* thế này?

Không lẽ anh ta nhìn nhầm?

Trọng Trường nghĩ nghĩ một lát, cuối cùng nháy mắt với Tạ Cửu, chỉ ra bên ngoài cửa.

Tạ Cửu hiểu ý.

” Chú, giúp cháu để ý cô ấy một chút. ” - Nói xong bèn đi ra ngoài.

Trọng Trường cố gắng rặn ra một nụ cười, đứng ở cửa phòng vệ sinh, xoay người hỏi: ” Cậu đây là có chuyện gì? ”

Anh ta còn vừa nói vừa chỉ vào bên trong phòng.

Tạ Cửu không đáp...Thật ra là không biết phải giải thích như thế nào.

” Cô gái đó thích cậu? ”

“”

” Đại khái là như vậy...”

” Vậy cậu thì sao? ”

Mắt Tạ Cửu không chớp, cũng không hé răng nửa lời.

Phải...Không cần nói cũng biết...Căn bản là không phải.

Trọng Trường thấp giọng hỏi: " Vậy hôm nay cậu đưa cô ấy tới đây làm gì? "

Anh ta lại nói tiếp: " Chuyện này chắc chắn sẽ bay tới tai ông già kia, lúc đó thì cậu giải quyết làm sao hử? Mang về nhà luôn? "

Tạ Cửu: "... "

Tất nhiên anh không nghĩ nhiều đến vậy, chỉ đơn giản là đưa " Trẻ con " đi theo thôi.

" Cũng không nghiêm trọng đến mức đó đi. "- Tạ Cửu vò tóc, đau đầu xoa trán.

Trọng Trường lại cười: " Thế cậu cảm thấy thế nào? "

Đặc biệt...

Tạ Cửu cảm thấy thật phiền não, nghĩ đến hai lão phật gia ở nhà kia lại càng bất lực.

" Cậu đưa người về trước đi. " - Trọng Trường hảo tâm nhắc nhở " Lát nữa tôi sẽ nói chuyện với đám kia một chút, cũng không hở miệng lúc ở nhà. "

Dù sao cũng là quan hệ hợp tác thế gia, một nhà biết thì cả giới đều tận.

Tạ Cửu gật đầu.

Lúc trở lại phòng bao, anh rất nhanh đã tìm được khuôn mặt nhỏ nhắn kia, bèn tự nhiên đi đến bên cạnh.

Điền Mật đang cười khúc khích đầy ngọt ngào.

Chắc chắn là đã bị chuốc không ít rượu.

Bóng tối mờ mờ ẩn hiện khuôn mặt của cô: Hai má phần hồng, đôi môi xinh xắn, mái tóc dài mà mềm mại thả nhẹ đến bên eo, tựa như muốn hòa vào bóng tối.

Cái miệng nhỏ kia lại bắt đầu nhu lên: " Cửu gia...Thôi Nhiều của tôi...ha ha.."

Tạ Cửu tối mặt, khe nâng eo của cô.

Chóp mũi và chóp mũi gần trong gang tấc, bất ngờ ngửi được mùi rượu nhàn nhạt.

Hương thơm tựa như trái cây lên men, ngọt đến mức khiến lòng người mềm nhũn.

Mà mấy người tụ tập bên cạnh nghe đưa câu nói say kia, chớp mắt liền thẳng hết lưng lên.

Bọn họ vừa nghe được cái gì thế?

Thôi Nhiều là ai?

Tạ Cửu nhanh chóng cảm nhận được bầu không khí kỳ quái.

Mà " trẻ nít " nào đó vẫn còn đang lăm bằm, rõ ràng là say quá mức.

Tạ Thất luôn có ánh nhìn rất tốt, bèn móc chìa khóa từ túi áo quăng cho Tạ Cửu.

" Nhớ chú ý đường đi. "

Bạn trai đưa bạn gái uống say về nhà...Không sao, không trở lại cũng không sao...Anh em ở đây đều không ngại!

Tạ Cửu thuận tay nhận lấy, chuẩn bị bước đi thì lại nhớ đến chuyện gì đó, bèn quay đầu lại nhắc nhở: " Chuyện ngày hôm nay đừng ai nói gì cả, trước cứ im lặn đi. "

Đám anh em tốt nghe thế cũng không nói gì, tất cả đều mãi mê ngắm đôi giày của chính mình...

Tạ Cửu không nói gì nữa, đẩy cửa đi ra.

Mà sau khi anh đi rồi, đám người bên trong mới ồn ào lên, bắt đầu bát quái đủ chuyện.

" Trọng ca, rốt cuộc là Cửu ca có ý gì? Rõ ràng đã đưa người đến, bây giờ lại bắt chúng ta im lặng? "

Trọng Trường chỉ cười híp mắt.

Tạ Thất phóng một ánh mắt đến điệu bộ gian manh kia, tò mò hỏi: " Cữu nhi bảo sao? "

Trọng Trường tiếp tục tỏ vẻ thanh cao khó lường, không thêm trả lời.

" Mau nói. "

Tạ Thất cũng không thêm kiên nhẫn gì hết mà đập anh ta một cái.

Trọng Trường xoa xoa chân đau: " Bà nó, Tạ Thất, cậu có cần phải ra tay mạnh như vậy không? "

" Thế thì cậu đừng bay ra cái kiểu " tất cả các cậu đều ngu ngốc " đó nữa. "

" ... "

Thật muốn chửi thề! Nói kiểu gì hả?

Trọng Trường khui một lon bia, rót ực ực vào cổ họng, ra vẻ đắc ý nhìn Tạ Thất: " Ai thêm nói cho cậu biết chứ. "

Có giỏi thì đến đây đánh nhau nè.

Tạ Thất suy nghĩ một lát, dù sao cũng là chuyện con cháu trong nhà, cũng không liên quan nhiều đến mình, vì thế cũng không hỏi nữa.

Cuối cùng chân tướng sự thật chỉ có một người biết.

Bên cạnh xe hơi với cửa đóng chặt.

Điền Mật có chút mơ màng.

Cô ôm chặt eo Tạ Cữu, cơ thể nhỏ nhắn cũng vùi vào ngực anh.

.....

Bây giờ phải làm sao?

Tạ Cữu cau mày nhìn " Túi vải lớn " màu trắng mà nhức đầu.

Đưa về nhà mình hình như không hay lắm? Dù sao cũng không tính là quen biết gì...

Nhưng mà đến khách sạn thì...

Hay là về nhà đại đi...

Vừa lúc đó, cái đầu nhỏ đang vùi trong ngực anh bắt đầu không an phận xoay xoay, toàn bộ chóp mũi đều dán lên môi anh.

.....Mợ nó...

Hôm nay chắc chắn là ngày anh kiên nhẫn nhất trong từng ấy năm cuộc sống!

Tạ Cữu vội vã kéo người nào đó xuống, nhưng chưa kịp sắp xếp thì bóng dáng nhỏ bé lại nhào lên...

Mềm mại, non nớt như quả non...

Trong giây lát, Tạ Cữu trợn tròn mắt, ngây người nhìn khuôn mặt đang được phóng đại kia.

Đối với hành động của một cô nhóc, anh không thể nào bình tĩnh như không, bèn vội vã hít sâu, kéo cô ra rồi quăng lên ghế, gài chặt dây bảo hiểm lại.

Cửa xe đóng chặt, tất cả chỉ trong một giây...

Tạ Cữu ngẩng người ngồi trong bóng đêm, bắt đầu lau mặt để tỉnh táo hơn...

Ba mươi hai năm cuộc đời, đâu là lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực đến thế...

Trẻ con say rượu...

Nụ hôn đầu của anh...

Fuck! Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Anh vốn cũng không thích nói chuyện, chẳng qua là muốn đùa một chút.

Tại sao anh cứ có cảm giác bị cường bạo thế này?

Cô nhóc này,,

Tạ Cửu cởi hai nút áo sơ mi, đi vòng qua ngồi lên ghế lái.

Giải thích của Sel: Ngược cầu: Trung Quốc có thói quen gọi FA là cầu

Hoa trôi hữu ý, nước chảy vô tình: Nguyên văn là ” Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình ”, ý nói tình cảm không được đáp lại.

Bạn Tạ Cửu đã bị mất nụ hôn đầu haha.

6. Chương 6

Chút ngọt thứ sáu

Editor: Selene Lee

Nóng...

Điền Mật theo bản năng muốn cởi chiếc váy loli trên người mình xuống.

Cuối cùng cũng mát hơn một chút...

Lần này thì cô bắt đầu thỏa mãn ôm dây bảo hiểm mà nôn mửa.

“...” - Tạ Cửu leo lên xe thì nhận ngay một phần đại lễ.

” Trẻ em ” nào đó mặt đang đỏ gay, men say nhập nhèm, cúc áo mở bung, lại còn ra vẻ ưu tư mà lẩm bẩm:
” Thôi Nhiều...Anh, sao anh lại chạy từ sách của tôi ra đây rồi? ”

Nếu anh nhớ không lầm...

Hình như nam chính trong Vương Triều chính là mang tên này đi?

Tạ Cửu cố gắng ngăn chính mình bị búp bê làm ảnh hưởng, vội vàng tra chìa khóa vào, đạp chân ga.

Bỗng dưng một cái đầu nghiêng chồm vào hông anh...

Tạ Cửu chửi thầm trong miệng, không còn cách nào khác, tức thì hông đã bị một đôi tay ôm lấy.

Anh chán nản nhìn sắc trời bên ngoài cửa kính xe, âm thầm quyết định, sau đó mở cửa xe đi ra, vòng tay qua bế ” trẻ em ” lên.

Cánh cửa phòng bao 602 lại bị đập mở.

Một anh chàng còn đang cầm bài tú lơ khơ trên tay thấy vậy thì rống lên: ” Bà nó, kẻ nào? Đây là phòng riêng...”

Sau đó anh ta lại nhanh chóng hạ giọng: ” Cửu ca....Sao anh lại quay về rồi? ”

Tạ Cửu cũng không thèm liếc mắt mà đi thẳng đến bên cạnh Tạ Thất.

Mấy phút sau, anh như ý nguyện cầm được chìa khóa của một phòng trống trong câu lạc bộ mà đi vào.

Vốn dĩ một đám lâu la tiểu đệ cũng chạy theo la hú như sói, quyết định ăn mừng ngày Cửu ca phá ” xử ”...Tất nhiên là không phải quá trắng trợn, cả đám chỉ dám chen nhau đứng ở bên ngoài mà dựng thẳng lỗ tai.

Tạ Cửu bế Diễm Mật đi vào trong phòng, không gian hoàn toàn không có chút ánh sáng nào, mà anh cũng không có ý định tìm chột bật điện.

Anh cẩn thận đặt cô nhóc đang làm loạn trong ngực mình lên giường.

Một mùi hương ngọt ngào như trái cây nhẹ phả vào mặt anh...Trong phút chốc, Tạ Cửu có cảm giác chính mình bị lung lay.

Cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng chạm vào một vòng eo mềm mại như vậy...

” Cửu gia...”

Tạ Cửu lại nhận được xúc cảm quen thuộc trên môi lần nữa, cả người cũng sững sờ theo...

Cảm giác này...

Hôm nay đã là lần thứ hai rồi...

Tạ Cửu chửi thề...

Anh lặng nhìn cô búp bê này đó đang ngủ say sưa, chột vật mãi mới đặt được cô lên giường. Sau đó anh ba chân bốn cẳng bỏ chạy ra ngoài, chắc hẳn là trong đêm tối sẽ không ai chú ý đến hai vành tai đỏ ửng của anh đâu.

Lại nhắc đến đám bà tám bên ngoài cửa.

” Sao không nghe được gì hết vậy? ”

” Không thể nào, tao nhớ lúc trước Trọng ca lăn lộn nghe tiếng lớn lắm mà. ”

Bỗng nhiên....Cửa bật mở.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tạ Cửu phóng tới...

Hay lắm! Không sót một ai nhỉ?

Đám người trợn mắt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng ồ lên bàn tán.

...

Ánh sáng rực rỡ xuyên qua rèm che, nghịch ngợm ừa vào lòng thiếu nữ đang ngủ say/

Diễm Mật mệt mỏi đưa tay ra khỏi chăn, hai mắt còn mơ màng, định bụng tìm đồng hồ báo thức.

Ủa? Sao không mò được vậy?

Sau đó thì cô vội vã mơ mắt ra nhìn.

Hình như nơi này đâu phải nhà của cô?

Diễm Mật ngán người trong hai giây, sau đó bỗng nhiên nhảy bật ra khỏi chăn.

Ngày hôm qua...Cô lập tức liếm thử môi, mùi rượu vẫn còn đó.

Diễm Mật đỏ mặt, nâng tay ôm lấy tai, sợ hãi lẩn lẩn trên đất.

Có phải là cô uống say không? Hôm qua cô không làm gì đụng đến Cửu gia chứ?

Ngay lúc đó, điện thoại di động không hề thức thời mà reo lên. Diễm Mật nhấn nút nghe theo bản năng.

Bên kia truyền đến tiếng mắng: ” Diễm Mật!! Cậu mau khai thật cho mình, đêm qua cậu là cà ở đâu hả? Gan cậu lớn bằng trời rồi phải không? Dám đi xuyên đêm luôn.

Diễm Mật nuốt nước miếng, vội vã tìm đại một cái cơ: Đêm qua...Đêm qua...Ở nhà Mộc Niên...

Nhưng mà lời nói ngay lập tức bị ngăn lại:

” Cậu đừng có mà lòi thôi với mình, lão nương chính là con Mộc Niên đó đây. Nhanh đến Dương Xuân Sơn, mình đang quay phim ở đó. ”

Sau đó là tiếng điện thoại bị ngắt.

Điền Mật nghe xong mà cả người cũng cảm thấy run rẩy, phải mất mấy giây sau mới nhét được điện thoại vào túi, sửa lại mái tóc rồi uể oải đi ra khỏi phòng.

Lúc Điền Mật lén lẩn vào được tổ quay phim, lập tức nhìn thấy một mỹ nữ mặc đồ cổ trang ” tiên khí bất phàm ” lác mông đi đến chỗ mình.

Mộc Niên chống hông mắng: ” Hôm qua cậu đi đâu hả? Nếu như mình không nhớ cái giường mà chạy về ký túc xá thì chắc cũng lơ ngơ luôn rồi. ”

Điền Mật rụt cổ lại không dám hó hé gì cả.

Hình như bây giờ cô nhớ lại chút chút rồi....A...xấu hổ quá đi mất.

Hình như cô đã sống chết ôm chặt eo Cửu gia không chịu buông, lại còn cưỡng hôn anh ấy nữa...

Mộc Niên lay lay cô bạn thân hồn phách không biết để đâu của mình, lo lắng hỏi: ” Mình cũng không phải la mắng cậu gì đâu, chỉ là hơi lo một chút thôi...Mật Mật...”

Điền Mật cắn cắn môi, rồi bỗng nhiên ngẩng đầu nói: ” Niên Niên, mình đã chuẩn bị tinh thần rửa mặt nhưng không rửa miệng rồi! ”

” Hả? ”

Mộc Niên tất nhiên là không hiểu mô tê gì, vì sao lại rửa mặt nhưng không rửa miệng hả?

Sau đó cô nàng nheo mắt nhìn đôi môi kia một chút, trong lòng như đang suy nghĩ điều gì đó.

Hình như có chút manh mối rồi...

Sau đó giống như bừng sáng, lập tức ” giác ngộ “” được chân lý: ” Cậu lén ăn vụn sau lưng mình? ”

Điền Mật: “...”

Cô lác lác đầu, sự tình vốn nghiêm trọng hơn nhiều.

Mộc Niên lại cẩn thận nhìn, có cảm giác sai sai thì phải?

Cách đó không xa bỗng xuất hiện một cô gái đeo kính mát, cao chừng 1m67, trang điểm lòe loẹt ra vẻ hống hách đi đến.

Điền Mật thật sự không thích nổi kiểu thời trang này, bèn nháy mắt ra dấu với bạn thân Niên Niên: Đó là ai vậy? Kính khủng như thế?

Mộc Niên ghé vào bên tai Điền Mật, bắt đầu hạ giọng thì thầm: ” Do đạo diễn nhét vào đấy, nghe nói là người mới đang được Thiên Sách nâng đỡ. ”

Điền Mật lại lén nhìn thêm vài lần, trong lòng quyết định chắc chắn.

Sau này lúc chọn vai cho Vương Triều chắc chắn phải bàn bạc với đạo diễn thật kỹ mới được, tuyệt đối không cho loại diễn viên này vào đóng vai chính, vai phụ cũng vậy nốt.

” Thầy. ” - Người kia đi nhìn thấy một nam diễn viên rất đẹp trai thì lập tức ra vẻ dịu dàng xích lại gần.

” Thầy cũng đến qua phim ạ?”

Điền Mật thấy được kỹ năng ” lật bánh tráng ” trong truyền thuyết, lập tức trợn mắt ghen hòng.

Cô bèn chỉ chỉ người đàn ông cao 1m85, tư thế mạnh mẽ hiên ngang đang đứng cạnh cô gái kia, tò mò hỏi: ” Vậy người đó lại là ai nữa? ”

Mộc Niên nhìn sang một lát, sau đó tỏ vẻ không có hứng mà nói: " Từ Phẩm Mặc. "

Điền Mật nghe được cái tên đó thì hơi ngắc ra.

Sau đó liền nghe được một âm thanh từ phía sau vọng đến: " Đó là nghệ sĩ chỉ đứng sau ảnh để Thịnh Dung thôi, năm ngoái vừa mới dát vàng trở về, dạo này cũng ghê gớm lắm. Cô nhìn anh ta cười vui vẻ vậy chứ làm mất lòng anh ta là chưa đến hai ngày sau cô đã gặp rắc rối lớn đó. "

Điền Mật hơi giật mình quay lại nhìn, người vừa lên tiếng là một cô gái tóc ngắn, trông khá được, trên người mặc một bộ đồ cổ trang màu vàng chói lọi, nhưng nhìn lâu lại thấy có chút nghịch ngợm.

Mộc Niên cũng nhìn thấy người, cũng chen miệng vào: " Cũng thường thôi. "

Cô gái kia tên là Tử Tiểu chỉ cười cười, sau đó nhanh chóng chen qua hai người chạy vào tổ chụp ảnh.

Điền Mật gương gao nghiêng đầu, có chút lạ lẫm.

Một người rồi hai người, cô thật sự không biết ai là ai cả.

Mộc Niên lấy cùi chỏ đỡ một cái: " Mình nhớ hình như cậu bán bản quyền Vương Triều cho Thịnh Ngụ rồi hả? "

" Ừm, nhưng mà mình chỉ có quyền đề cử vai phụ thôi, nữ chính đã được định sẵn rồi, hình như nam phụ cũng thế nữa. "

Mộc Niên giật mình: " Ai cơ? "

Điền Mật cố gắng suy nghĩ một chút, vắt vẻo lắm mới nhớ được: " Hình như nữ chính là cái gì Dao đó. "

Mộc Niên nghe xong thì nghiêng răng nghiêng lợi: " Hứa Nghệ Dao? "

Điền Mật nghe xong thì hai mắt cũng sáng rực lên: " Niên Niên, vậy là cậu biết hả? Cậu thấy cô ấy ổn không? "

Mộc Niên không hề lên tiếng.

Quan hệ giữa cô và Hứa Nghệ Dao thật sự rất tồi, cả với người đại diện cũng vậy.

Thế nên cô lại hỏi tiếp: " Thế nam phụ là ai? "

Điền Mật bối rối sờ sờ mặt mình, ấp a ấp úng: " Niên Niên, cậu cũng biết mình mà...Trong giới giải trí này mình có thể gọi được mấy cái tên đâu. "

.....

Mộc Niên thở dài: " Haizzz...Thật! "

Hai người còn chưa nói hết câu thì đã nghe tiếng giục:

" Mộc Niên, mau lại đây, đến lượt diễn của cô rồi! " - Từ đạo diễn đang ngồi ở trước màn hình theo dõi mà cười títt mắt, vẫy vẫy tay: " Cảnh này là cô diễn chung với Ngọc nhi, cứ nhẹ nhàng một chút nhé, Ngọc nhi còn là người mới, không hiểu chuyện lắm. "

Ngọc nhi?

Điền Mật nhìn nhìn cô gái nóng bỏng kia, bình tĩnh.

Người mới được " nâng đỡ " à...

Điền Mật bèn ném cho Mộc Niên một ánh mắt " bảo trọng ".

Không bao lâu sau thì thấy đạo diễn ra hiệu bắt đầu.

Điền Mật ngồi nhìn bạn thân quay phim được một lúc thì bắt đầu đứng ngồi không yên.

Cô bèn thò đầu ra nhìn thêm một lát, sau đó len lén rút điện thoại di động ra, gửi đi một tin nhắn icon dễ thương.

*****Ta là phân cách moe moe*****

Tạ Cửu ngồi nghiêm chỉnh trong phòng họp, khoanh tay nhìn vào màn hình lớn trước mắt, khắp người đều là khí chất ” Muốn sống chứ đừng vào.”

Bên trên chính là phần quảng cáo nước hoa mới nhất của Thịnh Ngu.

Thật ra anh không hài lòng với thành quả lần này lắm.

Bỗng nhiên có tiếng nhắc tin nhắn vang lên, phá vỡ không khí yên lặng trong phòng họp.

Các vị giám đốc ngồi hai bên run rẩy, vội vã cúi xuống móc điện thoại của mình ra nhìn một lát, xác định không phải điện thoại của mình reo thì mới thở phào ngẩng lên, định bụng ra về an ủi với tên gốc xui xẻo nào đánh đòn.

Tạ Cửu cực kỳ không hài lòng.

Anh nhớ là mình đã cảnh cáo rất nhiều lần rồi, trong lúc họp không ai được phép bật tiếng điện thoại cả.

Tất cả đều xem như gió thoảng bên tai sao?

Tạ Cửu gõ gõ bàn, quét mắt nhìn một vòng.

Ai ai cũng cúi đầu.

Bỗng nhiên nữ thu kí đang đứng phía sau nhìn thấy hình ảnh sáng lên trên điện thoại di động, tay chân lập tức luống cuống.

Cô nàng lấy hết tất cả dũng khí mà nói: ” Cửu gia, hình như là điện thoại của ngài reo ạ. ”

Không gian trong phòng liền đóng băng trong nháy mắt.

Tạ Cửu thuận tay cầm điện thoại lên, liếc mắt nhìn tin nhắn mới nhất:

[Đeo Tai Thỏ]: Icon dễ thương

Anh thấy vậy thì định cho ngay vào danh sách đen, sau đó lại đột nhiên nhớ đến cô nàng búp bê mềm mềm kia...

Lòng khẽ rung động, tay cũng dừng lại một chút, bèn gửi một tin nhắn sang.

[Liquor]: Họp, đừng quấy rầy. Sắp xong rồi.

Sau khi gửi tin nhắn xong, anh ngẩng đầu lên, tỏ ý thúc giục người đang thuyết trình dự án: ” Tiếp tục đi. ”

Tinh ——

Là âm thanh nhắc nhở của điện thoại.

Điềm Mật vội vã mở màn hình ra nhìn, thấy được mấy chữ kia thì lòng cũng ngân hết vào mặt, vui như muốn bay lên trời.

Cửu gia không có giận!

Anh ấy còn trả lời tin nhắn nữa!!!

Trong nháy mắt, bỗng nhiên Điềm Mật cảm thấy ấm áp vô ngần, cả thế giới cũng chợt bừng sáng theo.

Lời Editor: Một quá, tuần trước tôi xem World Cup nên không kịp đăng, tuần này đăng bù chương cho mn nhé!

Mn nhớ là muốn xem trước thì chạy qua blog của tôi nhé! s://selenaleewritingismylife.blogspot.com/

7. Chương 7

Chút ngọt thứ bảy

Editor: Selene Lee

Điềm Mật cất điện thoại vào, lại bắt đầu cảm thấy chán, bèn tìm một góc ngồi xuống.

Nam thần đang bận họp cuộc họp thường niên.

Cô ngẩng đầu lên nhìn một chút...Vẫn còn đang chụp ảnh.

Haizz...Chán quá đi mất.

Bỗng nhiên, một âm thanh vang lên bên tai Điềm Mật.

” Chị là...Mật Đường Thật Ngọt sensei đúng không ạ? ”

Điềm Mật khẽ ngược đầu, bên cạnh là một cô bé tuổi không lớn lắm, mặc một chiếc quần in hình mèo chiêm tinh, cái đầu tròn tròn đội một chiếc mũ Topper (mũ ảo thuật) màu xanh đậm. Hai mắt cô bé tràn ngập sự thích thú và kích động.

Điềm Mật thấy vậy bèn quay đầu nhìn thẳng, nở một nụ cười: ” Ừm, cứ xem như là vậy...Nhưng làm sao em biết? ”

Cô nhóc bèn mang ra một quyển sách, nhảy nhót như một chú thỏ nhỏ.

” Em có theo dõi chị trên Weibo, còn thấy ảnh tự chụp của chị nữa. ”

Điềm Mật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với lời giải thích này.

Sau đó cô cười lộ ra hai cái răng khểnh: ” Em là người của đoàn phim sao? ”

Tức thì mặt cô nhóc đỏ bừng đến tận mang tai, còn gật đầu như già tởi: ” Em là beauty- maker của tổ phục trang, phụ trách trang điểm cho Nhị Bảo nha. ”

” Nhị Bảo? ”- Điềm Mật hơi ngẩn ra, bây giờ có nghệ sĩ nào lấy danh nghe trẻ con vậy à?

Stylish nhỏ gật đầu ngay lập tức, cũng giải thích: ” Em chính là Fan trung thành của Nhị Bảo...Chị nhìn xem, là cái người đang chụp hình đó. ”

Điềm Mật lười biếng nhìn sang, mắt nheo lại: ” Ra là Từ Phẩm Mặc? ”

Thợ trang điểm nhỏ nghe thế thì cảm thấy hạnh phúc tràn trề! Tiểu thuyết gia thần tượng của cô biết nam thần nhà cô nha!

Điềm Mật cười: ” Chị có nghe về anh ta, nhưng vì sao lại gọi là Nhị Bảo? ”

Cô nhóc bèn gãi gãi đầu: ” Văn phòng tứ bảo* à, mực là cái thứ 2*, tất nhiên phải gọi Nhị Bảo rồi! ”

Điềm Mật vờ vuốt cằm, thì ra là thế.

” Mật Đường sensei, chị ký tên cho em được không ạ? ” - Thợ trang điểm nhỏ đưa tới trước mặt cô một cuốn sổ nhỏ, tay còn hơi run run.

Điềm Mật cười tươi: ” Em sợ cái gì chứ? Chị có ăn thịt em đâu. ”

Cô nhận cuốn sổ nhỏ kia, thuận tay lưu loát ký vào đó bút danh của mình.

Ngồi bút vừa dứt, cô nhóc đã đưa tay qua giật lấy cuốn sổ, ôm vào lòng như kho báu trân quý nhất, sau đó ba chân bốn cẳng chạy về lại tổ làm phim.

Bạn Mật Mật: “...”

” Ta nói...Mật Mật, nhân khí của cậu cao quá nha! Ở cái khe núi này mà cũng có người hâm mộ nữa.”- Một Niên chụp ảnh xong đi ra ôm chầm lấy vai của Đường Mật, lớn giọng trêu đùa, còn vừa nói vừa dùng ngón tay nâng cằm của cô, tặc tặc lưỡi.

Đường Mật theo bản năng đẩy người ra, lỗ tai đỏ ửng, lời nói cũng lộn xộn theo: " Mộc...Niên Niên...Cậu quay xong rồi à?"

Mộc Niên nhướn mày: " Lạ nha lạ nha...Sao cậu lại đẩy mình hả? Thủ thân như ngọc cho ai xem chứ? "

Lúc mấy chữ " thủ thân như ngọc " lọt vào lỗ tai Diêm Mật, trước mắt cô liền hiện ra bóng dáng của Cửu gia, khiến cho mặt đã đỏ còn nóng hơn, lại soi dưới ánh nắng nhìn càng thêm mê hoặc.

Mộc Niên thần thờ nhìn: " Mình nói này tiểu Mật, có phải cậu có chuyện gì đó giấu mình đúng không? "

Mặt đỏ đến mức nường được trứng gà luôn rồi.

Diêm Mật khó giữ được bình tĩnh: " Hả? Cái gì? "

Mộc Niên vốn đã nghi ngờ, tất sẽ phát hiện thấy vấn đề: " Mau thành thật khai báo cho mình, rốt cuộc hôm qua cậu đi la cà ở đâu hả? "

Diêm Mật cắn ngón tay: " Không...không có lên...nơi nào hết..."

Còn dám nói không? Nhìn cái bộ dạng " xuân tâm nhộn nhạo " của cậu thì biết!

Mộc Niên kéo tay bạn thân mình qua, khê soi cảnh vật bên trong áo sơ mi, sau đó lại nhìn chần chẫn đôi môi mọng trong vài giây....

Hình như cũng không thấy mấy cái " dấu vết yêu thương " nào mà???

Diêm Mật chột dạ sờ sờ môi, lẩm bẩm: " Niên Niên, cậu nhìn cái gì vậy hả? "

Mộc Niên trợn mắt nhìn: "... "

Cậu còn giả vờ nữa hả?

Sau khi trao đổi ánh mắt gần mười phút đồng hồ, cuối cùng bạn Diêm Mật quyết định " thẳng thắn " để được nhận " sự khoan hồng từ pháp luật. "

" Chuyện là thế này...thế này..."

Lúc đầu sắc mặt Mộc Niên còn rất tốt, nhưng sau khi nghe xong thì phát trắng bệch.

" Cậu...Cậu nói cậu...Cường...cường hôn ai?...Cửu...?"- Cô nàng run rẩy cả người, sau đó sợ hãi hạ thấp giọng...

" Thật sự là..Cửu gia? "

" Chắc chắn không? Không nhầm chứ?? "

Diêm Mật: "... "

Thật ra cô cũng không có ngu như vậy mà...Đi tán trai còn nhận sai người?

Sau đó cô ngại ngần gật đầu: " Mình còn nhắn tin cho người ta nữa...mà anh ấy cũng vừa nhắn lại cho mình..."

Mộc Niên trợn to hai mắt, nuốt nước miếng, giống như không tin được những gì mà mình vừa nghe. Con nhóc này còn lừa được số điện thoại của Cửu gia nữa hả?

Trời...Thật sự gặp quỷ mà!

Mộc Niên khoác khoác tay nhỏ của Diêm Mật, khê hỏi: " Thế cậu có biết anh ta bao nhiêu tuổi không hả? "

Diêm Mật hơi sững sốt...Hình như...hình như cô cũng không rõ...

Mộc Niên thấy bộ dạng cô liền hiểu, cố gắng nén cơn giận xuống nhưng cuối cùng cũng phải gầm lên: " Diêm tiểu Mật, ngay cả tuổi của người ta cậu còn không rõ mà lại dám đi cưỡng hôn? Cậu đừng nói với mình là cậu muốn tán anh ta đấy? Are you kidding me? "

Diêm Mật ra vẻ uất ức: " Niên Niên, mình rất thích anh ấy! Rất thích! "

Mộc Niên bị ghen...Thật sự là cô cũng không còn lời nào để phản bác.

Bà nó! Chứ không phải cậu thích ” Thôi Nhiều ” hả?

Nhưng mà...Nếu như nghĩ sâu một chút...Lúc Mật Mật viết ra nhân vật này, cũng chính là đem hình mẫu lý tưởng của mình đặt vào trang sách...Vậy thì cô ấy thích Cửu gia cũng là chuyện bình thường đi?

Thế là Mộc Niên miễn cưỡng tiếp nhận lý do của Diêm Mật, nhưng vẫn bất đắc dĩ nói: ” Vậy cậu định theo đuổi người ta như thế nào hả?. Cứ cho là cộc đi tìm trâu cũng được đi, nhưng mà đóa hoa kia...Thật sự không dễ hái xuống như vậy đâu. ”

Cô ở trong Showbiz mấy năm nay, nhưng cũng không hề nghe qua tin tức nói thiên kim vọng tộc nhà nào leo lên được giường của Cửu gia à... Trong bán kính 3m xung quanh anh ta, ngoài trừ mẹ anh ta ra thì đến con chó con mèo cũng là công nữa, căn bản là không có sinh vật tính nữ nào chen chân vào được hết...Tương lai Mật Mật thật là tăm tối mà!

Đúng là Cửu gia rất ” cực phẩm ”...Nhưng mà độ khó có khi còn hơn cả đỉnh Everest nữa...Có ai thích bị ngược đâu? Mật Mật đâm đầu vào làm gì không biết?

Mà người đứng đối diện bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt long lanh: ” Cậu nói xem liệu bá vương ngành thượng cung* có ổn không? ”

Mộc Niên: “...”

Bá vương ngành thượng cung?

Mộc Niên run sợ nhìn khuôn mặt tỉnh bơ của ” đứa nhóc ” phía trước.

Với cái thân hình La Lị (loli) này của cậu, cậu mà nuốt được Cửu gia vào bụng thì mình làm con cậu đó!

” Vậy phải làm sao đây? ”

Mộc Niên nghe thấy thì mềm lòng, cơn giận cũng xẹp xuống không ít, bèn suy nghĩ một lát sau đó nói:

” Cậu còn nhớ Tiểu Hoa chúng ta nuôi trong phòng trọ không? ”

Diêm Mật gật đầu, nhưng mà chuyện đó thì có liên quan gì đến Cửu gia?

Mộc Niên bèn cười ha ha đầy gian trá: ” Hôm trước mình tá túc với một nhân viên trong công ty, cô ấy nói Cửu gia hình như đang tìm người chăm sóc mèo. Dù sao nhóc Tiểu Hoa kia cậu cũng nuôi được mập mập như thế, chi bằng thử dùng cách đó xem sao? Dụ dỗ mèo ngoan ngoãn đến ăn cơm...”

Diêm Mật nghe xong liền ngạc nhiên: ” Cách đó thật sự được sao? ”

Mộc Niên nói: ” Chuyện này mình cũng có nghe người đại diện nói rồi, có gì thì cậu thử hỏi người ta đi. ”

” Được! ” - ” Trẻ nhỏ ” nào đó cười híp cả mắt.

Mộc Niên còn lo sợ Diêm Mật không dám, bèn ra vẻ đạo diễn vũ vai cô mà nói: ” Cố gắng lên đi gái, mình ủng hộ cậu. ”

....

Kết quả là...Sau khi họp xong, Tạ Cửu nhận được ” bom thư. ”

WTF?

Anh còn chưa kịp nhìn rõ chủ nhân của nó thì một đồng tin nhắn đã đè sập anh rồi.

Làm sao để nấu cho boss mèo nhà mình một phần ăn vừa ngon lại vừa bổ?!

Huấn luyện thói quen tốt cho boss mèo

Hướng dẫn boss mèo cách tắm rửa.

.....

Tạ Cửu liếc mắt...Là tin nhắn của ” trẻ con ”

Thế là thế nào?

Chẳng phải mèo chỉ là một loại sinh vật rụng lông thôi sao?

Nghĩ đến đó, cả người anh đều run lên...Nghĩ đến con mèo ở nhà mẹ mình nuôi...Mũi anh liền muốn ách xì.

Chẳng lẽ tất cả phụ nữ trên thế giới này đều cuồng mèo hay sao thế?!

....

Bỏ đi, dù sao cũng không liên quan gì đến mình.

Tạ Cửu liếc nhìn đồng hồ đeo trên tay...đã hơn ba giờ rồi. Đám người trong phòng họp phần lớn cũng đã quay trở về phòng làm việc...Anh bèn xoa xoa huyết thai dương, cầm lấy áo khoác đang vắt trên ghế rồi đi ra đóng cửa phòng, chuẩn bị nhắm mắt ngủ một lát.

....

Đợi một hồi cũng không thấy Cửu gia hồi âm lại, Diêm Mật thất vọng cất điện thoại vào, cụp tai.

Chắc là vẫn còn bận đi...

Nhưng mà cô nhất định phải cố gắng học thật nhiều kiến thức về việc nuôi mèo, sau đó đến gần để cua đổ nam thần nha!

Nghĩ đến đây thì "nhiệt huyết" trào dâng, cũng không ngần ngại nữa mà đi tìm hình của Tiểu Hoa để ngắm, sau đó còn thuận tiện tìm mấy cái blog có video trên Weibo để học tập.

A? Hình như cái này cũng không tệ lắm...

Follow!

A, hình như cái này chuyên nghiệp hơn...

Follow!

A, chủ nuôi mèo này đáng yêu quá..

Follow!

Vài phút sau đó...

Tài khoản của Diêm Mật follow nhiều đến mức rớt mạng, nhóm Fan nhìn thấy toàn ảnh rồi Follow blog thú cưng thì cũng phát mộng lung...Đây là sensei ám chỉ sẽ ra một cuốn tiểu thuyết về thú cưng sao?

Thật là mong chờ!

Diêm Mật không hề biết rằng mình tùy tiện Follow một chút thôi mà lại biến thành phong trào thú cưng trên mạng xã hội.

Thậm chí mức tìm kiếm leo lên đến hạng ba, xếp song song với tin ảnh đế Thịnh về nước, Fan đua nhau kêu gọi giúp đỡ!

Giải thích của bạn Sel: Văn phòng tứ bảo: Bút, mực, giấy, nghiên

Mặc còn có cách gọi khá là Mực.

Bá vương ngành thượng cung: Ý là "cường gian" nhưng từ này bị cấm ở thời xưa nên phải thay bằng câu này, xuất phát từ một điển cổ giữa Hạng Vũ và Lưu Bang. Cụ thể xin hỏi Google sama ạ.

8. Chương 8

Chút ngọt thứ tám

Editor: Selene Lee

Bạn Diễm Mật hằng hái follow nhiều weibo thú cưng đến nỗi ngủ không được, mới sáng sớm đã bật Wechat ra xem.

Nhưng mà kết quả thật khiến người ta thất vọng..

Cô uể oải gục đầu xuống bàn...Hồi âm từ anh ấy cứ như đá chìm xuống đáy biển, đến một chút nước cũng không thấy văng lên nữa.

Chấn chấn là nam thần đã xem tin nhắn của cô là tin rác rồi.

Hay là cô ôm mèo tự đi ” thân chinh ” một chuyến?

Nghĩ là làm, Diễm Mật chuẩn bị xốc chăn lông xù lên đi ra ngoài...

Sau lại bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, bèn ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương.

Thiếu nữ tóc đen dài bay bay, mặc một chiếc áo sơ mi tay phồng và váy ngắn đến đầu gối.

A...

Hình như thiếu thiếu cái gì đó?

Diễm Mật lại quan sát chính mình lần nữa trong hai giây sau đó trợn mắt hạnh, vội vã vọt tới tủ quần áo để lục tìm cái gì đó.

Hồi lâu sau, cô tìm được một cây cài màu xanh với chiếc nơ bướm màu cam...

Bây giờ mới gọi là hoàn hảo này!

Diễm Mật đeo cài lên đầu sau đó ôm nhóc mèo nhà mình vào trong ngực, gọi xe đến Thịnh Ngu.

.....Hai mươi phút sau, phòng làm việc của Đậu Nãi...

Đậu Nãi nắm tay của Diễm Mật, ghé vào cạnh cô mà thì thầm: ” Ban nãy mình mà không ngăn cậu lại thì chắc chắn là cậu đã bị Cửu gia đá ra khỏi Thịnh Ngu rồi. ”

Diễm Mật chỉ nhìn nhìn người bên cạnh, một tay lại vuốt ve chú mèo.

Đậu Nãi vuốt vuốt tóc mái tóc ngắn của mình: ” Hôm qua đám người SK dưới trướng của Dương Lộc và hoa đán của bên Thiên Sách bị tung scandal nên tâm trạng hiện giờ của Cửu gia vô cùng tệ. Cậu đừng có mà tự chui đầu vào lửa, không chừng bị đốt luôn đến xương cũng chẳng còn đó. ”

Thật sự...kinh khủng như vậy sao?

” Mình cần tìm anh ấy có việc. ” - Diễm Mật nuốt nước miếng.

Đậu Nãi tỏ vẻ nghi ngờ: ” Thật à? ”

Diễm Mật thấy thế bẽn lẽn cười khéo, gật gật đầu, sau đó còn giơ chú mèo trong tay lên.

Mèo?

Đương nhiên Đậu Nãi vẫn không cảm thấy yên tâm, cứ đứng nhìn một người một mèo mãi...

Diễm Mật lắc lắc tay của cô nàng, cười nói: ” Chắc 100 phần trăm luôn, 10 phút sau mình sẽ có mặt. ”

Vừa nói xong thì cô cũng vọt chạy luôn...

Thật sao? - Đậu Nãi đứng ngây ra...Nhưng mà hình như có cái gì không đúng lắm à...

Cửu gia...Hình như...không phải là ngài ấy bị dị ứng với lông mèo chứ?

Đậu Nãi đờ ra như tượng.

Thực tập sinh Thanh Thanh vừa mới in tài liệu xong, lại không ngờ khi ngẩng đầu lên thì đụng phải một đôi mắt sáng rực, bèn khẽ sững sốt.

Điềm Mật đang đứng trước mặt cô nàng mà mỉm cười:

” Tôi đến tìm Cửu gia của mọi người, bây giờ anh ấy có rảnh không? ”

Thanh Thanh nghe vậy bèn gật đầu theo bản năng.

Rảnh rồi thì có rảnh rồi đấy...

Nhưng mà...

Bỗng nhiên từ căn phòng làm việc gần đó truyền ra một âm thanh to chết người.

” Tôi đã để cho cô phụ trách dự án, còn cách một tuần làm báo cáo một lần, vậy mà cũng có thể biến thành như vậy? Cô muốn thôi việc rồi phải không? ”

” SK đã ra mắt gần một năm rồi, sao có thể để xảy ra Scandal lớn như thế hả? Tôi còn mới vừa đưa đám nhóc đó vào tổ phim, quay đầu một cái đã xảy ra chuyện qua đêm với hoa đán đang nổi tiếng của Thiên Sách. Cô nói xem cái chức đại diện của cô là cái gì đây hả? ”

Thanh Thanh rụt cổ lại, chỉ chỉ vào bên trong: ” Tôi thấy là chị không nên đi vào đâu. ”

Thật kinh khủng...Sao đám phụ nữ kia vẫn cứ bám riết được Cửu gia cơ chứ?

Điềm Mật tự động viên chính mình, một tay giấu mèo sau đó dùng tay còn lại gõ cửa phòng.

Trong phút chốc, căn phòng đang ồn ào bỗng thoát cái im bặt.

Điềm Mật khẽ liếc người đàn ông đang vui mình trên ghế xoay, đoạn lại nhìn sang Dương Lộc đang đứng run lấy bầy. Cô bèn nuốt nước miếng, nhẹ nhàng gọi: ” Cửu gia. ”

Tạ Cửu ngẩn người, đáy mắt thoáng hiện một nét thiếu kiên nhẫn, lại quay sang nói với Dương Lộc: ” Cô đi ra ngoài trước đi. ”

Dương Lộc hít một hơi thật sâu, bước chân nhẹ như lén lút mà đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc hiện tại chỉ còn hai người Điềm Mật và Tạ Cửu, bầu không khí lại càng thêm lúng túng.

Điềm Mật bước chầm chậm vào bên trong, vừa đi vừa lén quan sát ánh mắt của Tạ Cửu.

Đáng sợ quá đi mất...

Tạ Cửu nhú mày: ” Đóng cửa lại. ”

Hả?

A....Là đóng cửa.

Điềm Mật có chút lúng túng, tay giấu mèo cũng bắt đầu ước mò hỏi.

....

Bóng dáng trong mắt Tạ Cửu dần hiện rõ hơn, sau đó biến thành một cô búp bê màu xanh.

Bỗng dưng anh lại nghĩ đến nụ hôn mấy hôm trước, lòng liền chột dạ, cuối cùng thì hạ thấp giọng: ” Em tới đây làm gì? ”

A...

Điềm Mật bối rối.

Cô tới đây để làm gì nhỉ?

Sau đó máu từ tim bơm thẳng lên não, Điềm Mật mới giật mình giấu con mèo vào trong lòng.

Tạ Cửu nheo nheo mắt đầy nghi ngờ.

Muốn cho anh cái gì à?

Sau đó thì cái đồng vàng vàng vốn đang ở trong ngực người kia lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kêu meo meo một tiếng.

Não Tạ Cửu liền trông rỗng.

Con bà nó! Sao lại ôm một con mèo đến đây hả?

Lỗ mũi của anh đã bắt đầu có dấu hiệu ngẹt ngạt, thậm chí da gà da vịt toàn thân gì cũng nổi lên hết.

Mặt Tạ Cửu tối sầm.

Sao thế? - Nét vui vẻ trên khuôn mặt của Diễm Mật thoáng chốc hạ xuống, thay vào đó là cảm giác mất mát. Cô luống cuống đứng yên tại chỗ, nhưng con mèo cứng thì lại không ngoan ngoãn như thế. Con nhóc nhảy thẳng từ tay cô xuống đất, sau đó vểnh mõng lên, bay cái vèo lên bàn làm việc của Tạ Cửu, đưng vào cốc cà phê nằm trên bàn.

Cốc cà phê đang lão đảo múa múa một điệu vũ 360 độ...

Rơi xuống đất...

Không hay rồi...

Diễm Mật vội vã lấy hay tay che mắt, nhưng liếc qua khe hở thấy bàn chân của con mèo kia quỳ lại bắt đầu chuyển sang bìu hồ sơ, thế là cô lao lên chộp lấy như một cơn gió.

Tạ Cửu nhìn thẳng Diễm Mật: " Quăng con mèo đến chỗ thư ký đi, sau đó em lại đi vào đây. "

Diễm Mật thấy khuôn mặt của ai đó ngày càng đen thì cũng đành phải làm theo.

Việc để mèo cũng không mất nhiều thời gian, Diễm Mật rất nhanh đã trở lại.

Nhưng phòng làm việc không còn ai cả.

Vểnh tai lên nghe một chút...hình như trong phòng có tiếng nước chảy.

Diễm Mật kéo kéo cái nơ trên tóc, bắt đầu suy nghĩ.

Qua chuyện vừa rồi, cô có ngu hơn nữa thì cũng khẳng định được một chuyện: Cửu gia cơ bản là không thích mèo, thậm chí còn ghét cay ghét đắng nữa.

Nhưng vốn không phải cô cố ý mà...Diễm Mật cảm thấy bị hiểu lầm ghê gớm.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Diễm Mật vẫn phải đánh bạo xê dịch bước chân. Cô vừa đi vừa cắn môi, sau đó dừng lại ở trước cửa toilet: " Chuyện đó...Tôi không phải cố ý làm vỡ cốc của anh đâu....Thật xin lỗi...Vì tôi nghe bạn thân nói nhà anh cũng nuôi mèo nên tôi mới...Thật có lỗi..."

Thật xin lỗi...

Vốn chỉ muốn...Muốn tiến vào thế giới của anh...

Cho nên...cho nên...

Diễm Mật ử rử cúi đầu, hốc mắt bắt đầu hồng lên, bờ mi cũng thoáng ản nước mắt.

Sự phấn khởi lúc đi ra khỏi cửa sáng sớm đã hoàn toàn biến thành mây khói.

" Anh có thể mở miệng ra nói chuyện với tôi không? "

Để em biết anh không tức giận.

Tạ Cửu một tay lau tóc, một tay mở cửa ra nhìn búp bê hồi lâu.

Anh lại nghĩ đến nụ hôn đầu đã mất hôm đó...Cuối cùng chính mình đã cố gắng lau cho hả giận.

Thôi, cứ thỏa hiệp vậy...

” Bên trong có quần áo sạch, em đi vào rửa đám lông trên người đi. ”

Anh xoa xoa mũi, đi vòng qua người Diễm Mật.

Sau đó lại nói tiếp: ” Lau sạch bàn. ”

Diễm Mật nâng đôi mắt đã đỏ ửng mà đi vào, lúc nhìn thấy người ở trong kính thì giật mình...

Sao cô lại khóc đến mức này chứ?

Diễm Mật bèn bật nước để tắm và rửa mặt, cuối cùng cũng sạch sẽ trở lại.

Nhưng lúc cô chạm vào đồng quần áo ở trên giá thì một mùi bạc hà xộc đến, quen thuộc đến lạ.

Diễm Mật sững sờ...

Cô đem quần áo soi qua trước gương, quả thật chính là áo sơ mi của anh.

Bỗng dưng nhiệt độ phòng giảm xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bắt đầu đỏ lên, sau đó là biến thành trái cà chua luôn.

...

Diễm Mật khó khăn lắm mới kéo được cái áo sơ mi để che lại cơ thể, ngại ngùng đi ra ngoài.

” Tôi...tôi tắm xong rồi...” - Cô ấp a ấp úng.

” Ừ. ”- Tạ Cửu gật đầu, vốn định tùy ý liếc nhìn một cái, sau đó lại bị người trước mắt gây kinh hãi.

Bây giờ thì anh đã hiểu cái gì gọi là ” tự lấy đá đập vào chân mình ” rồi.

F***!

Không phải ” khuôn mặt loli thân hình ma mị ” chỉ có ở trong sách thôi sao?

Sao bây giờ thực tế cũng có thể này?

.....

Diễm Mật nhìn nhìn người kia, có chút khó hiểu.

Sao thế? Trông cô rất quái dị à?

Diễm Mật bèn cúi đầu nhìn lại quần áo trên người mình, cũng đâu thấy vấn đề gì đâu?

Nhưng lúc cô vừa cúi đầu thấp hơn thì một cái áo khoác màu đen đã trùm lên đầu cô.

Hai tai của Tạ Cửu đỏ ửng, bối rối nghiêng đầu sang một bên: ” Mặc vào đi, đừng để bị cảm lạnh. ”

Hả?

Cảm lạnh?

Sẽ không đâu....Dù sao cũng có máy điều hòa mà...

Nhưng bạn Diễm Mật tất nhiên sẽ không từ chối mặc quần áo của nam thân..cuối cùng thì cả người đều bị bọc ở trong áo khoác.

Tạ Cửu không biết phải dời ánh mắt đi đâu, chỉ có thể rầu rĩ kéo quần áo.

Anh chỉ chỉ: ” Mặc xong rồi thì qua bên kia ngồi ghế salon đi. ”

Diễm Mật gật đầu, ngoan ngoãn đi qua ngồi lên ghế, hai tay nhỏ siết chặt áo, giống như cũng không muốn buông ra.

Tạ Cửu tiện thể ngồi xuống chỗ đối diện cô.

” Em muốn uống gì? Hay là giống lần trước? Cappuccino thêm nhiều sữa có được không?

Âm thanh trả lời nhỏ như muỗi kêu: ” Được...”

Tạ Cửu cười: " Tôi không có tức giận, em cũng không cần căng thẳng như thế đâu. "

Nhưng mà...

Điền Mật lén nhìn đám hoa văn trên cái ly đã bể nát...Hình như...trông có vẻ đắt lắm.

Tạ Cửu liền hướng theo tầm mắt cô mà nói: " Không cần phải bồi thường gì đâu. "

Thật sao?- Mắt cô bắt đầu lóe sáng như hai vì sao nhỏ.

Tạ Cửu gạt đầu, sau đó đứng dậy đi tới cửa nhận cà phê, đem đặt lên bàn trà.

Anh bỗng rồi cầm muỗng lên khuấy, suy tính không biết phải làm sao để mở lời.

Năm nay anh 28 tuổi...Nhưng anh chưa hề nói chuyện yêu đương bao giờ cả...

Ngay cả nắm tay cũng không có nữa...

Tạ Cửu lại nhìn cổ búp bê tinh xảo trước mắt.

Tạ gia cũng không có nhân vật nữ nào hết, cô nhóc này chính là sinh vật khác giới đầu tiên trừ mẹ anh ra, có tiếp xúc qua với anh.

....

Điền Mật chà chà hai tay, có chút nóng ruột.

Tay cũng bắt đầu không yên mà chuyển sang kéo kéo nơ bướm.

" Cửu gia? "- Âm thanh mềm mại đáng yêu thức tỉnh Tạ Cửu.

" Ủ "- Anh chỉ gọi một tiếng, cũng không biết phải mở miệng như thế nào nữa.

Điền Mật lúng túng liếm liếm đôi môi khô: " Anh...biết...chắc anh cũng hiểu chuyện hôm đó rồi..."

" ... "

Hồi lâu mới đáp: "Ủ..."

" Kia...anh..." - Điền Mật hạ giọng hỏi: " Cảm giác của anh...với em như thế nào? " (đối xứng hô nhé các babe)

Trong nháy mắt, không khí xung quanh ngưng đọng lại.

Bốn phía im phăng phắc.

Hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng đáp: " Cũng tốt..."

" Vậy anh có thích em không? "- " Trẻ em " nhẹ nhàng hỏi.

" ... "

" Em có thể hôn anh không? "

" ... "

Tạ Cửu ngán người nhìn cô nhóc đang ghé vào cằm anh, mặt đỏ như tôm luộc...

Trẻ em bây giờ gan lớn vậy sao?

Thế là bạn Cửu gia vụt chạy...

Hả? Sao thế? - Điền Mật sững sờ ngay tại chỗ.

Vì thế...Một màn hôn hôn của cô đã bị thất bại thảm hại.

Lời Editor: Bạn Cửu thiệt mất mặt quá...

Truyện dài quá, đã vậy còn rối đầu với thức ăn và thời trang nữa chứ...Huhu

9. Chương 9

Chút ngọt thứ chín.

Editor: Selene Lee

Sau khi Diễm Mật trở về phòng vào buổi tối, nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định bồi thường cái ly vỡ kia cho Cửu gia.

Thế là cô bật Taobao lên lướt, sau đó lại thở dài than vãn..

Vì sao cái ly kia lại đắt đến như vậy hả? Đến tận 10 000?*

Năm con số bay bay trong đầu Diễm Mật.

Cô bèn đập đầu xuống bàn, cắn răng nhìn ví tiền của chính mình.

” A, Mật Mật...Cậu muốn mua cốc à? ” - Cơ Hữu Thố nhảy từ trên giường xuống hóng chuyện, lúc nhìn thấy màn hình máy tính thì tò mò hỏi.

” Ừ, mình định mua cho người khác. ” - Hai hàng mi của Diễm Mật nhắm mắt hồng hồng, hoàn toàn trái lập với khuôn mặt trắng nõn của cô.

Bạn Thố bèn chăm chú nhìn vào giá của chiếc cốc đang hiện lên trên màn hình vi tính kia, sau đó thì nuốt nước miếng...

Sao mà nhiều số không như vậy hả?

” Một cái cốc mà cất cổ thế á? Có làm không vậy? ”- Cô nàng ấp a ấp úng.

Diễm Mật ngẩng đầu lên ừ một tiếng, lại còn nói thêm: ” Mình làm vỡ ly của người ta, lúc đó có nhật lên xem thử rồi, chắc chắn là dòng chữ tiếng Anh này, không sai được đâu! ”

Bà nó...Cái ly cô dùng mấy chục năm nay chỉ có mười mấy tệ thôi đấy. Cũng có phải khảm nạm đá quý gì đâu?

Mặt bạn Hữu Thố hoàn toàn đen xì, đến mức muốn ngắt ngay tại chỗ luôn: ” Sao cậu lại làm vỡ cốc của người ta thế hả? Có phải bị đổ oan không?

Diễm Mật cắn cắn ngón tay, chỉ vào đồng hồ nhưng màu vàng đang lặn lộn trên giường.

” Là do Tiểu Hoa làm vỡ. ”

” Hả? ”

Bị mèo làm vỡ?

Hữu Thố bắt đầu ngồi không yên, bèn chạy đến ngồi cạnh Diễm Mật.

” Cậu mang Tiểu Hoa đi từ khi nào thế? ”

Tiểu Hoa chính là một con mèo hoang được bọn cô nhặt trong sân trường, sau đó thì Diễm Mật đã tốn công sức nuôi mập nó.

Diễm Mật nhấn thêm món hàng vào giỏ đồ, điền địa chỉ rồi thanh toán xong mới nghiêng đầu đáp lại: ” Mới hôm qua thôi. Mình ôm nó đến Thịnh Ngu ”

Thịnh Ngu?

Hữu Thố suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng kết luận được chủ nhân của cái cốc kia là ai.

Từ cái hồi ở buổi khai máy kia đến tận bây giờ, ngày nào nhóc búp bê ngồi trước mặt cô này cũng bảo muốn tán đổ Cửu gia, muốn của Cửu gia...Nói nhiều đến mức lỗ tai của đám người ở cùng là bọn cô muốn nổ hết.

Vốn không hề để tâm mấy, bây giờ bạn Hữu Thổ lại bỗng cảm thấy hứng thú.

Cô nàng bèn trèo lên giường uống một ngụm trà, sau đó lại móc điện thoại tìm game chơi, vừa cúi đầu vừa nói: " Thì ra là cậu đập cốc của Cửu gia à? "

Cô thấy là ngoại trừ người đó ra thì xã hội cũng ít có người dùng một cái cốc như thế.

Điềm Mật sửa lại: " Là tiểu Hoa đập. "

Hữu Thổ lại thần nhiên ngẩng đầu cười: " Bây giờ dù là cậu hay nó đập thì cũng như nhau cả thôi. Nhưng mà cậu thật sự có suy tính lâu dài sao? Bé à, bình thường tụi này đều không cho là cậu có thể quyến rũ đàn ông đâu. "

Điềm Mật luống cuống khép mắt, sau đó gào lên níu kéo danh dự: " Chỉ số IQ của mình cao lắm đấy! "

Nhưng mà chân tướng thì lại là: Cô hoàn toàn hết ký do rồi, phải làm sao để gặp anh ấy đây chứ?

" Lần sau gặp, nhất định mình có thể hôn được Cửu gia! " - Về mặt Điềm Mật tràn đầy quyết tâm.....

....

Hữu Thổ nhìn " thiếu nữ đang chìm đắm trong màu hồng " mà lắc đầu, trong lòng bắt đầu mặt niệm cho cô gái đó.

Sợ là đứa nhỏ này cứ mãi nằm mộng như vậy.

Ngón tay của cô linh hoạt điều khiển nhân vật trong game, tránh chướng ngại, còn thuận đường dùng chiêu.

" Thổ, cậu đang chơi game gì vậy? " - Điềm Mật ngó sang thì thấy một loạt đồ họa cực đẹp mắt.

" Cậu nói cái này à? " Hữu Thổ ngược lên giải thích: " Là một kiểu game đẩy tháp, cậu có muốn chơi thử không? Sẵn tiện quảng cái ảo mộng kỳ tích chế tạo người của cậu với ai đó đi, mình nói thật đấy! "

Điềm Mật có chút thích thú, bèn cắn môi hỏi: " Nam cũng chơi game này à? "

Hữu Thổ không hề nghi ngờ gì mà gật đầu: " Tất nhiên rồi, còn nhiều nữa là đằng khác! "

Điềm Mật nghe vậy thì lòng cũng nở hoa, hai mắt phát sáng như ánh sao lung linh, vội vã giục Hữu Thổ:

" Tên gì tên gì vậy? Mình muốn chơi thử. "

Mà anh ấy chắc cũng sẽ tham gia đi?

Rồi lần sau cô và anh còn có thể chơi cùng nhau nữa...

Vậy là có điểm chung rồi còn gì!

Nhưng mà...

Trên thực tế thì Cửu gia rất bận rộn, điện thoại ngoại trừ vài chức năng chính ra thì cũng không có gì hơn nữa hết.

....

Nói tóm lại là bạn Điềm Mật cảm thấy cực kỳ vui vẻ, thậm chí còn muốn trở thành nữ hoàng, cuối cùng nhờ sự giúp đỡ tận tình của Hữu Thổ mà hoàn thành nhiệm vụ tân thủ.

Bên kia Tạ Cửu cũng mới về nhà, ngay tức thì anh nhận được một tràng tin nhắn.

Là của cô nhóc kia...

[Đeo tai thỏ]: Cửu gia, anh vẫn còn bận sao?

[Đeo tai thỏ]: Cửu gia, em mua lại chiếc cốc rồi, sẽ mang qua thôi.

[Đeo tai thỏ]: Cửu gia, bạn cùng phòng của em vừa dạy em chơi game Vương Giả, đáng yêu lắm, anh muốn chơi không? Em đang ở khu bốn Wechat!

Tạ Cửu kiên nhẫn đọc hết tin nhắn, cũng không trả lời mà chỉ xoa xoa mũi.

Anh căn bản là không có hứng thú với kiểu game này. Trước kia lúc học đại học cũng chỉ chơi có hai lần.

Tạ Cửu lặng nhìn nút tải game, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nhấn xuống.

Sau đó anh lại nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại...Cũng còn sớm...Bây giờ tốt nhất nên hồi đáp, nếu không ngày mai búp bê lại nhảy vào phòng làm việc của anh nữa mất.

[Liquor]: Đang tắm, sẽ đến sau.

*

Điềm Mật kết thúc một ván người máy, sau đó ngồi nhìn màn hình đầy đặc ý...

Thì r cũng không quá khó như cô nghĩ.

Điềm Mật cầm lấy ly trà sữa trên bàn, ngậm ống hút ăn hai viên trân châu. Đồng thời lúc cô quay qua thì nhìn thấy tin hồi âm của người kia, khóe môi lập tức mỉm cười như một con mèo lén lút.

[Đeo Tai Thỏ]: Em chờ anh... (Sau đó còn bonus thêm một tệp GIF: Lăn lăn vào trong ngực anh)

Cuối cùng thì Tạ Cửu cũng đăng nhập vào game Vương Giả, sau đó gửi lời mời cho Điềm Mật.

...

Điềm Mật xoay người lục tìm tai nghe bị quăng nằm trong một góc, nhét vào tai rồi gửi một tin thoại cho Tạ Cửu:

[Đeo Tai Thỏ]: Bên chỗ em còn có một người bạn, nhưng mà cần 4 người mới bắt đầu được.

Không bao lâu sau..... [Liquor]: Cứ mời vào đi, tôi đi gọi thêm người là được.

Điềm Mật nghe tin xong thì cảm giác vô cùng vui vẻ.

Giọng nói của Cửu gia...Thật là hay quá...

" Điềm tiểu Mật, mau chuẩn bị đi, game bắt đầu rồi. " - Hữu Thố gọi.

Điềm Mật cười tí mắt: " Ủ, tới đây tới đây. "

Hữu Thố và bạn của Tạ Cửu đều thuộc loại " lão làng " trong game, thậm chí còn có thứ hạng vinh dự cao trong mùa thi đấu. Nhưng nhìn qua thì lực chiến cũng không khác nhau nhiều lắm.

! 5... 4... 3...

1..

Game bắt đầu.

Hình ảnh chuyển từ bóng tối thành ánh sáng, hé lộ một khoản không gian tuyệt đẹp.

Bạn Điềm Mật xem như là có kinh nghiệm lập tức chạy về phía đường giữa....

Mà bạn Tạ Cửu vốn nên ở vị trí đường dưới thì lại đơ ra như phỗng ở bên con suối.

Tạ Thất đang tham gia hỏi: Cửu nhi, chú đang làm cái gì thế hả? Còn không mau di chuyển?

Một sự im lặng bao trùm.

Mà nhân vật của bạn Tạ Cửu lại vòng vòng tại chỗ, sau đó bắt đầu đập đầu vào hôn bức tường vô số lần.

" Cái bản đồ này phải nhìn như thế nào? " - Tạ Cửu bấy giờ mới lên tiếng.

Hả?

Tất cả mọi người đều cạ lời...

Sau khi hôn tường vài lần, mặt bạn Tạ Cửu đen như than, lúc này mới có thể thoát ra, sau đó ngoan ngoãn chạy theo chân Tạ Thất.

Nhưng mà...Khi bị tấn công...Anh lại xoay vòng vòng một lần nữa...Ba Skill này nên dùng cái nào đây?

Thế là bạn Tạ Thất vốn đang nằm trong chăn chơi game đã luôn chăn bay mất, sau đó chạy qua đá cửa phòng Tạ Cửu ra.

Anh ngồi lên giường nói: " Ta bảo, Cửu nhi, hình như chú đánh giá thấp game qua phải không? "

Tạ Cửu nhìn sự kiện thảm hại của bản thân, lòng cũng muốn khóc ròng.

Thật là xấu hổ quá...

Sau đó anh lại nghe chú mình bổ sung: " Bây giờ ở trước mặt cháu dâu mà cháu thể hiện tệ như thế, sau này phải thể hiện " bản lĩnh trượng phu " như thế nào hả? "

Nhịn! Nhịn! Không được nổi giận!

Cái game quỷ quái gì thế hả? Còn cháu dâu gì nữa đây?

Bà nó!

Anh lại chết nữa rồi.

Sau đó bỗng nghe được một giọng nói dịu dàng phát ra từ loa: " Anh...anh có khỏe không vậy? Cửu...Gia?"

Âm thanh mơ hồ có chút thăm dò.

Tạ Cửu phiền muộn vò đầu: " Mệt, đi ngủ trước. "

Điêm Mật hơi ngơ ra.

Sao?

Cô liếc mắt nhìn sang đồng hồ, bây giờ chỉ mới qua chín giờ một chút thôi mà.

Đi ngủ sớm như vậy?

Điêm Mật lại quay lên thì thấy avatar của anh đã off, bèn tự than thở rầu rĩ....Hình như con đường cùng nhau chơi game mà cô bày ra cũng thất bại luôn rồi...

Mà ở bên kia ——

Tạ Thất cũng không thèm quan tâm đến trò chơi nữa mà quay sang khoác tay lên vai Tạ Cửu, cười trêu: " Vừa chúc bé cưng cháu dâu của chú ngủ ngon sao? "

Tạ Cửu cứng đờ người.

Cái gì cơ?

" Cháu dâu gì? " - Anh nói đầu rầu rĩ: " Chỉ là một cô nhóc đáng yêu, thấy thú vị nên làm quen thôi. "

" Phải không? " - Tạ Thất bĩu môi, cháu thích giả bộ thì cứ việc giả bộ tiếp đi.

Nếu mà cháu thật sự không có ý đó thì đến tám con trâu cũng đã kéo không nổi rồi, nói chi là một cô nhóc!

Tạ Thất nghĩ nghĩ trong lòng, cũng không nói gì nữa mà ngược lên, đồng thời vừa lúc bắt gặp một đồng mảnh vỡ nằm trên chiếc tủ đầu giường.

Phía trên còn có một dòng chữ bằng tiếng Anh rất quen thuộc.

" Cái cốc này...Không phải là quà sinh nhật năm ngoái của chị dâu cả* hay sao? Sao lại bể rồi? "

....

Tạ Cửu mặt không cảm xúc đi đến giật lấy cái cốc vỡ, sau đó mở cửa tủ ra nhét vào trong.

" Lỡ té ngã. "

Tạ Thất: "..."

Bà nó...Mỗi ngày cháu đều lau chùi nó ít nhất ba lần, bây giờ lại bảo là lỡ té nên làm bể?

Lừa gạt ai đây hả?

Tạ Thất cười gian: " Là do cháu dâu làm vỡ sao? "

Tạ Cửu tránh đi, cũng không trả lời.

Thế là Tạ Thất càng khẳng định hơn, nụ cười cũng ngày càng rực rỡ: " Không được rồi, chú phải gọi điện báo cho chị dâu đang đi du lịch biết chuyện này mới được, đồng thời cũng bảo họ nhanh đến nói chuyện với con dâu. "

Tạ Cửu nghe xong liền lao đến đập một cái: " Vỡ vỡ, mau rút về phòng của chú đi, đừng có đứng xàm nữa. "

Tạ Thất: "... " - Vậy mà cháu còn dám bảo không yêu người ta?

Rốt cuộc thì ai mới là trưởng bối trong cái nhà này hả? - Bạn Tạ Thất đành phải cam lòng chịu lép vế, than khóc một mình mà đi về phòng.

...

Mà ở bên trong, Tạ Cửu lại nhìn về những mảnh vụn của chiếc cốc mà mình đang ghép lại....

Tắt đèn!

*Giải thích của bạn Sel: 10 000 - 1 vạn = 35 000 000 D

Chị dâu cả ở đây là mẹ của bạn Cửu

Về phần game Vương Giả thì mình thật sự không tìm ra chút thông tin nào hết. Mình chỉ biết game " Vương Giả Vinh Diệu " thôi, không biết có phải nó không nữa. Game này là một game rất nổi bên Trung, cách chơi giống LMHT.

Vì phần Raw khá khó dịch nên có gì mn bỏ qua cho mình nhé.

Cảm ơn các bạn đã bình chọn cho Mật Đường, các bạn nhớ like fanpage củ mình trên Facebook để theo dõi thông tin truyện mới nhé.

10. Chương 10

Chút ngọt thứ mười

Editor: Selene Lee

Đêm qua Đêm Mật ngủ cực kỳ ngon giấc, thời gian không dài không ngắn, vừa đủ để cô mơ mộng.

Lúc tỉnh giấc thì mặt trời đã lên cao quá đầu.

Cô chui ra khỏi chăn, vùi vùi mái tóc rồi mò tìm điện thoại di động, mở Taobao ra xem.

Tin tức giao hàng mới nhất.

Hôm qua cô đã cố ý chọn phương thức giao hàng tiết kiệm, chắc hẳn là hôm nay đã gửi đến đi?

Nhưng khi Đêm Mật nhìn thấy một hàng số không thì cảm thấy chính mình quả thật khóc không ra nước mắt.

Toàn bộ tiền của mà cô bỏ công gõ đến cơ ngón tay mấy năm nay trong chốc lát đã không cánh mà bay, toàn bộ đều hiến tặng cho cái cốc cà phê nào đó.

Hình như hàng đã phải gửi đến trước cổng trường học rồi chứ?

Đêm Mật vội vã lục quần áo trong tủ, cuối cùng tìm được một bộ phù hợp, sau đó khoác chiếc ba lô kiểu Lolita đi ra khỏi phòng.

Ăn mặc đã chỉnh tề, cô vội vã chạy đến công ty chuyển phát.

*

Đi còn chưa được nửa đường, Diễm Mật nhìn thấy một hàng người đông đúc đang đứng ở trước sân khấu tập luyện kịch nghệ.

Vốn là một sinh vật thích sự náo nhiệt, cô bèn mở mắt chạy đến.

Diễm Mật khó khăn lắm mới có thể len vào được trong đám người đông đúc, sau đó vất vả nhìn qua một khe hở để xem chuyện gì đang xảy ra, cuối cùng chỉ nhìn được một bóng người cao cao, đi bên cạnh còn có không ít vệ sĩ.

” Bạn học này...Ai đến thăm trường chúng ta vậy? Bày trận lớn như thế? ” - Cô khê khều một bạn nam đứng cạnh tò mò hỏi.

Người đó nghiêng đầu sang nhìn, sau đó áp úng nói: ” Thịnh...Thịnh Dung. Tuyên truyền tác phẩm mới Hoa lạc nở mùa dân quốc năm ấy ... ”

Thịnh...Dung?

Sao cái tên này lại quen thuộc như vậy?

Tuy nghĩ thế nhưng Diễm Mật nghĩ mãi cũng không nhớ ra nổi, thật sự rất mông lung.

Cô lại nhìn vào tấm áp phích tuyên truyền, bên dưới có kê khai danh sách diễn viên trong tác phẩm...

Bỗng dưng, cô nhìn thấy tên của Mộc Niên nhảy vào trong mắt mình.

” Mộc Niên? ”

“...Phải...Học tỷ Mộc Niên của khoa diễn xuất cũng đóng một vai đấy. ”

Sau đó bạn học kia lại ngưỡng ngừng gãi gãi đầu, thật thà nói: ” Vừa lúc bạn của tôi hôm nay không đến được, dư ra một vé, bạn có muốn đi vào xem cùng tôi không? ”

Diễm Mật nghiêng đầu suy nghĩ....Từ bây giờ đến khi công ty chuyển phát nhanh đóng cửa còn đến hai tiếng nữa, nếu chạy hết sức cũng không mất nhiều thời gian lắm.

Mà bây giờ chỉ mới chín giờ thôi...Hoàn hảo!

Cô lập tức nhận lấy tờ vé xem tuyên truyền, cười híp mắt đi theo người bạn kia vào trong.

Thậm chí cô còn có dự định chờ Mộc Niên trở lại rồi bàn về vấn đề kịch tình trong phim nữa à!

....

Sân khấu tập luyện vốn không lớn, toàn bộ không gian cũng chỉ chứa được tối đa 300 người.

Lúc Diễm Mật vào được bên trong thì lập tức bị cảnh tượng trước mắt hù dọa một trận.

Từ góc độ này của cô chỉ thấy được một phần màn hình, toàn bộ đều là người và người.

Mãi cho đến khi một bóng dáng thon dài xuất hiện trên sân khấu, bầu không khí giống như muốn nổ tung, khắp nơi chỉ nghe được mấy tiếng đại loại như:

” Dung Dung, em yêu anh”

” Tập đoàn Đại Nghiễm Nam đang ở đây này. ”

” Dung Dung, quay qua đây, quay qua đây đi ”

Diễm Mật vỗ vỗ gương mặt của chính mình hai cái, ngơ ngác đặt mông ngồi xuống ghế.

Cô hoàn toàn không có chút hứng thú nào với bầu không khí này hết.

Bây giờ trong đầu cô chỉ có mấy chữ...Đây là nghệ sĩ dưới quyền anh ấy...

Chắc chắn phải có quan hệ nha! Vậy thì phải cố động hết sức luôn mới được!

Và thế là bạn Đường Mật đã hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu khi vào đây chính là cổ vũ cho cô bạn thân Mộc Niên của mình.

*

Lại nói, sau khán đài kịch nghệ, Thịnh Dung và người đại diện là Hoa Giản vẫn đang ngồi ở tổ hóa trang để chuẩn bị. Tất nhiên là hai người đều nghe được những tiếng là hét và " yêu thương " cuồng nhiệt ở phía bên ngoài.

Hoa Giản được xem như là một trong những người đại diện " cao tay " nhất ở Thành Ngu, mưu mẹo mảnh khỏe gì đó cũng không ít, bản thân chỉ cần quản lý một mình Thịnh Dung cũng đã đủ kiểm được cho mình một khoản lời khổng lồ.

Mà bây giờ anh ta đang ngồi trước gương, hít một ngụm khói thật sâu rồi bật cười: " Thử nghe âm thanh bên ngoài một chút đi, so với bây giờ thì mười năm trước kia của cậu cũng chẳng là gì cả. "

Nghe được mấy lời này của Hoa Giản, tất nhiên Thịnh Dung hiểu được người này đang muốn ám chỉ điều gì.

Hợp đồng giữa anh và Thành Ngu chỉ còn nửa tháng nữa là kết thúc, tất nhiên Hoa Giản sẽ nghĩ anh muốn đi tìm ông chủ mới.

Thịnh Dung bèn mỉm cười: " Giản ca, tạm thời tôi còn chưa có ý tưởng đi tìm máng nào mới để ăn dẫu. "

Dù sao Thành Ngu cũng là công ty đầu tiên đã nâng đỡ anh nên thành danh tiếng, cũng giúp anh rất nhiều trong chuyện đời tư kín đáo. Một khi anh đã bỏ đi đầu quân cho nơi khác, không chừng sẽ bị nhóm Fan hâm mộ phê bình anh là kẻ vong ân phụ nghĩa.

Hoa Giản nghe xong thì gật đầu, lại hít thêm một hơi: " Vậy thì tốt. "

Vừa dứt lời, anh ta lại tiếp tục: " Vương Triều của Thành Ngu nửa năm sau, đạo diễn Trương Chân được mời đến phụ trách, biên kịch là Cửu Thiên. Nữ chính đã định rồi, nam chính và nam phụ cũng đã tạm nhắm sẵn, cậu có hứng tham gia không? "

Thịnh Dung nghe xong thì có phần sửng sốt.

Cuốn tiểu thuyết này anh vẫn đang lục tìm trên mạng, từ khi nào thì đã bị Thành Ngu mua đứt rồi?

" Casting vai nam chính khi nào diễn ra vậy? " - Anh hỏi.

Anh thật sự rất muốn diễn vai vị công tử độc nhất vô nhị đó...Thôi Nhiều.

" Tuần sau " - Hoa Giản vẫy rơi tàn thuốc xuống đất, chỉnh là mắt kính. " Nghe nói lần này Cố Tảo của Đường Ca cũng đến thử vai đấy. "

Thịnh Dung hơi giật mình: " Cố Tảo? Anh chắc chắn sao? "

Hoa Giản gật đầu, lúc anh ta nhận được tin tức này cũng rất ngạc nhiên.

Từ khi Cố Tảo đạt được danh hiệu " Nam diễn viên chính xuất sắc nhất " ở giải Lôi Khắc Tư (t pó tay rồi), anh ta hầu như đã không còn tham gia diễn phim truyền hình nữa.

" Hay thật. " - Thịnh Dung bật cười.

Có cạnh tranh, có so sánh mới có thể hiểu rõ bản thân mình đang đứng ở đâu.

Hoa Giản tốt bụng nhắc nhở: " Cậu không được khinh địch đâu đấy. "

Thịnh Dung đưa ngón tay lên xoa xoa môi, nở một nụ cười ý vị: " Đã hiểu "

Hoa Giản nghe vậy thì cũng không nói thêm gì nữa, chỉ vỗ vỗ vai Thịnh Dung: " Vậy anh đi trước, cậu cũng nhanh lên đi, giờ tuyên truyền chắc cũng sắp bắt đầu rồi. "

Thịnh Dung im lặng ngồi trên ghế sofa, chuyên viên trang điểm cũng đã đến, bắt đầu nhanh nhẹn vẽ vẽ trên gương mặt của anh.

...

” Vì sao còn chưa bắt đầu nữa? ” - Một cô gái hỏi với vẻ không vui.

Không phải lúc đầu đọc diễn văn nói 10 giờ sẽ bắt đầu sao? Nhưng sao đến bây giờ vẫn chưa thấy mở màn?

” Đúng đúng, không phải Dung Dung ở trong đó đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? ” - Một cô gái khác lại lo lắng nhìn khu vực hóa trang của tổ kịch.

Phản ứng giống các cô gái ấy ở đây không hề thiếu.

Phần lớn mọi người đều nghĩ Thịnh Dung đã gặp phải chuyện gì đó.

Mãi cho đến khi... Thịnh Dung xuất hiện ở cửa ra vào đầu hành lang.

Âm thanh nói chuyện thì thầm lập tức biến thành tiếng hoan hô vang vọng cả một khoảng phòng lớn.

...

Điền Mật vắt vẻo dùng cả hai tay để che lỗ tai, sau đó liếc nhìn lên phía người đàn ông đang đứng trên cao kia, bĩu môi.

So với vẻ đẹp của Cửu gia nhà cô thì một chút cũng không bằng.

Chắc chắn là đám Fan hâm mộ này bị mù cả rồi.

Vì là lần đầu họp mặt, mà mục đích chính vẫn làm tuyên truyền phim mới, nên Fan của Thịnh Dung cũng không quá ồn ào, sau khi hỏi thăm sức khỏe xong thì trực tiếp đưa micro cho người dẫn chương trình. Cuối cùng thì cả đám Fan đều chui vào hàng ghế thứ năm đã xếp sẵn ngay cạnh chỗ ngồi của Thịnh Dung.

Ở trong một phòng sân khấu như thế này, sắp xếp chỗ ngồi để được gần nam diễn viên chính là loại thực nghiệm gì hả?

Điền Mật có thể thân thiết nói cho các bạn biết: Cũng chẳng có gì lớn đâu.

Cô ngồi ở hàng thứ sáu với vẻ mặt không cảm xúc, trong khi đám người xung quanh đã bắt đầu khóc bù lu bù loa.

Vừa lúc đoạn phim đang chiếu cảnh Mộc Niên diễn vai nữ chính vì cứu nam chính mà bị bắn chết.

Điền Mật cắn ngón tay, trong lòng có chút thất vọng.

Sao đám Fan nữ này dễ khóc như vậy?

” Bạn học này, bạn không thấy muốn khóc sao? ” - Người bạn bạn này đưa cho Điền Mật một ít bắp rang bơ rồi tò mò hỏi: ” Tôi thấy mấy bạn nữ phía trước khóc đến mức sắp ngất luôn rồi đấy! ”

Điền Mật: “ ... ”

Cô nghe vậy thì cười cười, bắt đầu nói thẳng vấn đề: ” Một bộ phim thất bại như vậy thì có gì để mà khóc? ”

Người bạn kia nghe xong thì ngắc ngờ, sau đó liếc mắt nhìn Thịnh Dung trên màn ảnh.

Một bộ phim thất bại sao?

Cũng vừa lúc đó, mấy lời kia đều được bạn Thịnh Dung đang ngồi ở phía trước thu vào tai, cũng lập tức đơ người ra trong vài giây.

Người đã từng đoạt rất nhiều giải ảnh đế như anh mà lại bị giấu cột là tham gia một bộ phim thất bại sao?

Thịnh Dung lập tức quay đầu lại nhìn, cuối cùng cũng nhìn thấy được cô gái vừa nói mấy lời đó qua cặp mắt kính của mình.

Một cô nàng có ngoại hình giống hệt một con búp bê, toàn thân từ trên xuống dưới đều không nhân thấy chút hơi thở nào của người bình thường.

*

Sau khi buổi tuyên truyền kết thúc, mọi người đều giải tán hết, chỉ còn mỗi Thịnh Dung ngồi ngây đờ tại chỗ.

Hoa Giản không tìm thấy người ở phía sau cánh gà, bèn chạy vào bên trong tìm thì mới phát hiện ra.

Anh ta bèn hỏi: " Thịnh Dung, cậu còn ngồi ở đây làm gì thế? "

Thịnh Dung không trả lời ——

Anh vẫn đang nghĩ đến cuộc đối thoại của mình và cô búp bê kia mấy phút trước.

...

A few moments ago...

Điền Mật mút chút bơ ngọt còn dính lại trên đầu ngón tay, chuẩn bị đứng dậy rồi đi thì bị một ai đó lên tiếng ngăn cản.

" Bạn học này, bạn vừa mới nói đây là một bộ phim thất bại sao? "

Điền Mật quay đầu lại nhìn, trước mặt cô hiện giờ là một người đàn ông có vóc dáng rất cao, đeo kính râm.

Cô bèn gật đầu: " Là tôi nói, có vấn đề gì sao? "

" Tôi có vinh dự nghe thử lý do vì sao bạn lại nói như vậy một chút được không? "

Điền Mật mỉm cười: " Bởi vì tôi biết tình yêu là như thế nào...Một bộ phim tình cảm nhưng tìm mãi cũng không thấy tình yêu trong ánh mắt của nam chính, vậy còn không thể gọi là thất bại sao? "

Cô ấy nói xong liền cùng với bạn trai ở bên cạnh rời đi, chỉ để lại một mình anh đứng trơ người ngay tại chỗ.

...

Thịnh Dung luôn cho rằng, khả năng diễn xuất của anh hoàn toàn có thể thuyết phục người khác một cách dễ dàng, nhưng thật ra anh biết bản thân mình có một lỗ hổng rất lớn, đúng như lời của cô gái kia đã nói, anh không thể diễn những cảnh tình cảm cá nhân. Cũng bởi vì lẽ đó mà trước nay anh chưa hề nhận lời tham gia bất cứ một bộ phim tình cảm nào cả. Mà bộ phim này, chính là bộ phim tình cảm đầu tay của anh, kỹ thuật vốn không tốt, nhóm Fan hâm mộ của anh có thể sẽ không để ý, nhưng Thịnh Dung hiểu rõ, vai diễn này của anh thật sự hổng rồi.

Lần lộn ở Showbiz mười năm rông rã, đây là lần đầu tiên anh bị vạch trần...

Hoa Giản thấy người bên cạnh đứng ngẩn ra thì hơi khó hiểu: " Thịnh Dung, cậu có khỏe không đấy? "

Nhưng mà người kia lại giật mình quay sang hỏi anh ta: " Giản ca, anh giúp em hỏi thăm một chút vai diễn Trác Vân Thâm trong phim có phải cũng casting tuần sau không, em muốn tham gia thử "

" Sao? Trác Vân Thâm? - Hoa Giản ngạc nhiên. " Sao tự nhiên lại muốn diễn vai nam phụ làm gì? "

Thịnh Dung liếm liếm môi: " Còn nữa, phiên anh hẹn lịch sẵn với giáo sư bên học viện điện ảnh, nói là em muốn qua đó bồi dưỡng kỹ năng diễn xuất nữa tháng. Chắc anh cũng biết em vốn không phải dân tốt nghiệp từ học viện chuyên ngành, nếu bây giờ em đi tranh vai nam chính với Cố Tảo, há chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao? "

Lời phê bình của cô gái kia cũng không phải đúng hết, tuy anh không thể diễn cảnh tình cảm, nhưng anh có thể học, anh sẽ cố gắng gặp mười lần những người khác.

Sao nữa?

Hoa Giản thật sự không thể hiểu nổi mấy ý nghĩ trong đầu của Thịnh Dung hiện giờ.

Đang yên đang lành bỗng nhiên dùng một cái muốn đi tranh vai nam thứ, lại còn bồi dưỡng thêm kỹ năng nữa?

Cứ cho là phải tranh vai với Cố Tảo, nhưng khả năng diễn xuất của Thịnh Dung cũng đâu phải kém cỏi gì?

Chuyện này chắc chỉ có mình cậu ta hiểu rõ, anh chỉ có thể đề xuất một số vấn đề thôi.

Hoa Giản chỉnh gọng kính đầy phân vân: " Cậu thật sự không muốn thay đổi ý định? "

Thịnh Dung gật đầu.

Vì thế...Hoa Giản bắt đầu có cảm giác mệt mỏi.

Đường đường là một ảnh đế mà lại đi tìm giáo sư học bồi dưỡng....Tin này mà lộ ra không chừng có thể bay lên top search, liệu có thể tăng thêm tin đồn nhằm không?

Thật là " hại đời " người đại diện như anh ta mà.

Tuy suy nghĩ là vậy, nhưng Hoa Giản vẫn đi thực hiện những yêu cầu đó.

Bạn Sel muốn nói: Tôi thật khâm phục bạn Dung Dung quá đi mất.

Tuần này tôi đăng bù 1 chương cho mn nhé. Đi làm mệt quá nên tôi phát lười không edit đó mà.

11. Chương 11

Chút ngọt thứ mười một

Editor: Selene Lee

Lúc buổi tuyên truyền kết thúc là vừa đúng giữa trưa.

Thời tiết nóng chảy mỡ, khắp sân trường đâu đâu cũng thấy quần và váy ngắn.

Điền Mật co giò chạy như điên đến nơi lấy hàng, sau đó hài lòng ôm đồ trở về phòng ngủ.

Nhưng mà lúc cô về tới nơi, không ngờ lại nhìn thấy một người đàn ông trung niên đứng ở trước phòng của mình...Không phải nha? Đây là ký túc xá nữ mà...Phòng 1006, cũng đâu có sai đâu?

Đúng lúc đó thì cô bị người đàn ông cản lại.

Biên kịch nguyên tác Cửu Thiên đợi mãi cũng không thấy người, cuối cùng gặp được Đường Mật quả thật là mừng hết lớn, khóc không ra nước mắt.

Chắc chắn là phòng này rồi.

Anh ta híp mắt cười, xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau đầy vui mừng...Nhưng động tác này khi rơi vào trong mắt của Đường Mật lại biến thành dung tục.

Nếu không phải dì quản lý có quanh quẩn đâu đây, không chừng cô đã gọi báo cảnh sát rồi...

Cửu Thiên: " Chuyện này...Bạn học...Phóng này là của bạn đúng không?

Phải thật nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng- anh ta tự nhủ.

Điền Mật hơi phân vân một chút, sau đó mới gật đầu.

Cô lục tìm chìa khóa trong balô rồi vặn khóa hai lần, mở cửa phòng ra.

Dù sao cô cũng mới vừa ra khỏi nhà vào buổi sáng, quần áo vẫn còn chất đống trên giường, thậm chí còn quần vào nhau thành một cục.

Điền Mật lúng túng cười cười, sau đó phải bắt đất dĩ ngồi xuống đất vẩy vẩy tay: " Tiểu Hoa, em lại phá giường chị nữa rồi. "

Mèo nhỏ Tiểu Hoa bị đổ thừa chỉ có thể kêu một tiếng kháng nghị, sau đó cũng ngoan ngoan nhảy xuống giường, chui vào trong lòng Điền Mật.

Lúc này cô mới sực nhớ ra là còn có khách đang đứng đợi ở bên ngoài.

” Trong này hơi lộn xộn một chút, mọi người cứ tự nhiên nhé. ”

Cửu Thiên ló đầu vào nhìn, trên thảm phơ nằng có đặt ba cái ghế con con, anh ta bèn đi tới ngồi lên một trong số đó, lưng kê dựa ra sau.

Cửu Thiên hắng giọng hỏi: ” Xin cho hỏi thăm một chút, phòng này có phải có một người tên là Diễm Mật không? ”

Diễm Mật vẫn còn đang bận bịu sắp xếp đồng quần áo ở trên giường, nghe thấy thế thì có chút ngạc nhiên: ” Chính là tôi đây, xin hỏi có vấn đề gì sao ạ? ”

Cô mờ mịt nhìn người đàn ông ngồi trên ghế.

Hình như...cũng không có quen biết mà.

Mà Cửu Thiên ngồi ở trên ghế cũng bắt đầu hoài nghi về nhân sinh quan của chính mình.

Anh ta tự hào cảm thấy khuôn mặt mình rất đẹp trai mà.

Sau đó anh ta cẩn thận quan sát cô gái đang ngồi ôm cái giỏ quần áo kỳ quặc kia.

Thôi, đành phải miễn cưỡng chấp nhận sự thật rằng đây là tác giả của Vương Triều vậy.

....

Diễm Mật nhét quần áo lên nhét vào tủ, sau đó tự nhiên đi đến giường mình, ngồi xuống.

Bấy giờ người đàn ông kia mới nói: ” Xin giới thiệu, tôi là biên kịch chính của Vương Triều, Cửu Thiên. ”

Cửu Thiên?!

Sau đó là một tiếng hét chói tai vang vọng khắp các tầng lầu.

Diễm Mật phấn khởi dậm chân: ” Thì ra ngài chính là biên kịch của Cung Nữ sao? Thật hân hạnh quá. ”

Hai mắt Cửu Thiên thoáng chốc liền đầy ý cười, quả nhiên không phụ công sức anh ta cố cô gây dựng nên.

Anh ta cười híp mắt: ” Hai ngày nữa sẽ Casting diễn viên, tôi qua thông báo với tiểu thư một tiếng. Đạo diễn Trương có ý muốn mời tiểu thư qua cùng tham gia chọn người. Dù sao tiểu thư cũng là tác giả của kịch bản gốc, vì thế sẽ dễ dàng tìm được người ưng ý hơn chúng tôi. ”

Diễm Mật còn chưa lấy lại tinh thần nhưng đã gật đầu lia lịa.

Cửu Thiên lại tiếp tục: ” Tuần sau là Casting cho vai nam chính và nam phụ. Không biết tiểu thư có thể tham gia được không? ”

A. Thì ra là casting cho Thôi Nhiêu và Trác Vân Thâm.

Thật ra thì Diễm Mật vẫn còn cảm thấy rất nuối tiếc, nhưng cũng chỉ biết than thở trong lòng. Đối với cô thì chỉ có Cửu gia mới là Thôi Nhiêu chân chính thôi.

Nhưng biết làm sao được? Cô cũng không dám đề nghị anh đi casting đâu.

” Được chứ, tuần sau tôi sẽ đến đúng giờ. ”

Cửu Thiên hoàn thành xong nhiệm vụ thì lập tức chào Diễm Mật để trở về.

Sau khi tiễn người xong, Diễm Mật lập tức nhảy lên giường nằm phơi như một con cá khô, sau đó moi điện thoại ra, chuyện gì bây giờ cũng không còn quan trọng nữa rồi...

Quan trọng nhất vẫn là đền cốc cho Cửu gia.

...

Tin nhắn nói chuyện phiếm của cô và anh ấy hôm qua vẫn còn ở đó, kết thúc bằng hai chữ ” Ngủ ngon. ”

Diễm Mật không nhận được mà gửi qua một cái Icon loli hôm trước...

...

luqior :??

Dù sao anh cũng là người có tuổi rồi, tất nhiên không thể nào hiểu nổi ý nghĩa của cái Icon ngớ ngẩn này là gì cả.

Tạ Cửu đặt tài liệu mình đang cầm trên tay xuống, nhấn tin trả lời lại người kia.

Kể từ lần say rượu đó, không hiểu sao anh cứ dễ dàng tha thứ cho cô...

Thậm chí anh biết rõ nếu mình không ngăn cô lại, cô nhóc này sẽ ngày càng tệ hơn, sau đó nhảy lên ngồi trên đầu anh không chừng.

Giống như...Bây giờ vậy.

[Đeo Tai Thỏ]: Em nhớ anh quá, Cửu gia, anh có nhớ em không?

Mặt Tạ Cửu lập tức đen thui.

Anh bèn gõ tin nhắn:

[luqior]:...

Trong hai mươi tám năm trời rông rã, anh đã dễ dàng tha thứ cho bà mẹ luôn bắt anh mặc đồ con gái, bây giờ lại dễ dàng tha thứ cho cô nhóc này.

Đúng là gan to bằng trời mà...

Nhưng sao anh cứ mãi xuống nước thế này?

Thật không giống Tạ Cửu thường ngày một chút nào hết.

.....

Sau khi Điền Mật nhận được hai dấu chấm hỏi, bây giờ lại là một dòng chấm, mặt liền đầy vạch đen.

Sao nam thần lại lạnh lùng như thế chứ?

Cô bèn chu môi, chụp một bức hình của cái cổ mình mới mua sau đó gửi qua cho Tạ Cửu.

Mà ở phía bên kia, Tạ Cửu nhìn thấy bức hình trong tin nhắn thì thiếu chút nữa quăng bẻ điện thoại.

[Luqior]: Tôi cũng đâu có bắt em bồi thường?

Sau đó kiên nhẫn chờ đợi cô trả lời.

Nhưng anh đợi mãi cũng không thấy cô nhắn lại, bèn vội vã tăng thêm một câu:

[Luqior]: Đây...em...

Bỗng nhiên...Phía đầu bên kia nhắn lại một tin, mà sau đó anh cảm thấy nhịp tim vốn bình thường của chính mình lại thoáng chốc đập mạnh.

[Đeo tai thỏ]: Cả một đời* đấy, tất nhiên em phải bồi thường cho anh rồi!

Tạ Cửu chột dạ tắt luôn tin nhắn, sau đó cầm một sấp tài liệu cao vút đặt lên phía trên, cố ý khiến mình không quá mức để tâm đến cô nhóc kia nữa.

Nhưng mà anh chợt nhận ra một chuyện, hình như chính mình không thể nào tập trung được nữa rồi!

"Cửu gia, Thất gia có gửi cho ngài cái này ạ." - Thực tập sinh Thanh Thanh đem danh sách diễn viên casting đi vào bên trong, sau đó nuốt nước miếng nhìn một chồng tài liệu chất thành núi ở trên bàn viết.

Thật ra làm đại boss cũng không phải chuyện dễ dàng gì đâu...

"Ừm" - Tạ Cửu liếc mắt nhìn đồng giấy tờ kia, sau đó lên tiếng đáp gọn, tỏ ý cô có thể đi ra ngoài được rồi.

Sóng lớn trong lòng cũng đã lên tới đỉnh điểm rồi!

Bà nó! Rốt cuộc là anh bị sao vậy chứ?

Bây giờ anh lại muốn xem tiếp tin nhắn của cô nhóc kia!

Sau đó trước mặt anh lại hiện ra một khuôn mặt yêu kiều nhỏ nhắn chỉ nằm gọn trong lòng bàn tay.

Phiền quá đi mất!

Vẫn là thôi đi.

...

Trước buổi casting chừng hai ngày, Diêm Mật có hẹn Tạ Cửu nhưng anh không hề xuất hiện. Bởi lẽ anh đang tung hoành ở Thái Bình Dương, xa hơn nữa là Bắc Âu, còn có cả Nam Phi để bàn bạc chuyện làm ăn.

Tạ gia ngoại trừ hoạt động trong ngành giải trí, còn là nhà đầu tư đá quý cực lớn.

Về phần Tạ Cửu, thật ra là anh muốn tránh khỏi chuyện của cô búp bê nào đó, nên mới bỏ lại quốc nội mà đâm đầu vào chốn châu báu ở phương xa.

Mà bạn Diêm Mật không gặp được Tạ Cửu, cuối cùng bị Mộc Niên lôi đến tổ làm phim Hương Phấn để cùng "đồng cam cộng khổ", "một lòng tiến bộ".

Diêm Mật vốn đã không có chút vui vẻ nào, sau đó còn thấy thêm một đồng quy tắc ngầm khiến người khác buồn nôn, lòng đã chán lại càng chán hơn.

Tâm trạng mơ mơ màng màng.

Thế là cô ngồi vừa ôm chai rượu nốc vừa oán trách: "Cửu gia...ghét..."

Hình ảnh này thật sự khiến người khác cay mắt, không nỡ nhìn thêm.

Từ đầu đến cuối Mộc Niên thật sự không dám lơ là dù là một chút, sợ là mình mà đi thì sẽ có tên nhà đầu tư mạng heo hình người nào đó lầm tưởng là nghệ sĩ mới, sau đó kéo cô nàng vào trong phòng ăn sạch.

"Mật Mật, cậu có khỏe không hả?" - Mộc Niên gồng người dìu Diêm Mật ra khỏi nhà vệ sinh, lo lắng hỏi.

"Uống rượu...Không...còn phải...uống...Cửu...nữa."

Bây giờ đến rượu và Cửu gia cũng không phân biệt nổi nữa rồi, còn la to bảo muốn uống Cửu gia nữa... - Mộc Niên đỡ khóc đỡ cười nhìn ánh mắt mông lung của "trẻ nít" nào đó, thầm than trong lòng.

Quả nhiên...Lại nữa rồi.

Nhìn thấy cái miệng nhỏ kia lại bắt đầu mon men đến chỗ miệng mình, Mộc Niên thật sự đau đầu: "Bà nó, cậu tránh xa mình ra.!"

Sau khi con nhóc này uống say thì luôn như vậy, không ôm cột điện hát thì cũng biến thành một con ma rượu cuồng hôn môi. Nhưng mà trong ấn tượng của cô thì Diêm Mật luôn luôn kiềm chế bản thân mình, hình như chỉ trừ lần trước với Cửu gia...

Vậy đây chắc là mấu chốt đi? - Mộc Niên trầm nghĩ, càng nghĩ càng thấy đúng.

Cảm xúc mềm mại kia lại bắt đầu chạm vào...

Một đêm này, không chỉ Diêm Mật mệt lả mà Mộc Niên cũng muốn chết ngất luôn.

Mấy chuyện này tất nhiên Tạ Cửu không thể nào biết được, không chỉ vì anh đang ở Thái Bình Dương xa xôi, mà vì anh còn phải đối mặt với một giấc mộng mà anh đã cố né tránh ——

Búp bê đang ngồi trên chân anh, hai chân thon nhỏ gấp vào hông anh thật chặt, sau đó đôi môi mềm mại dán lên môi của anh.

Hai bóng người dây dưa đầy ngọt ngào, còn mơ hồ nhìn thấy một đường chỉ bạc khi hai người tách ra...

Cảm giác tuyệt vời hơn bao giờ hết...

Lúc Tạ Cửu giật mình tỉnh giấc, cả người cũng lạnh toát.

Anh bèn hoảng hốt lục lọi tìm điện thoại trong ngăn tủ, sau đó gọi một cuộc điện thoại.

” Cửu? ” - Giọng bên kia đầy ngỡ vực ” Bên cậu bây giờ hẳn là rạng sáng chứ? ”

” Ừ. ” - Âm giọng của Tạ Cửu khàn đặc.

” Cậu vẫn đang khỏe đấy chứ? Sao giọng cậu nghe kỳ vậy? ”

” Áo Khắc Tư, bây giờ tôi có chuyện muốn hỏi cậu. ” - Tạ Cửu dừng lại một chút, sau đó mới khó khăn nói tiếp: ” Bây giờ cậu có rảnh không? ”

” Ngon. ” - Áo Khắc Tư cười nói: ” Cậu hỏi đi. ”

.....lướt bỏ n chữ...

Áo Khắc Tư nghe xong, lại nghị đến lịch sử tình trường tệ hại của bạn mình...Cái tình huống này...Phải nói thế nào đây?

Nghe như phim truyền hình chiếu lúc 8 giờ* vậy.

” Cửu, để tôi gửi cho cậu xem hai bộ phim tình cảm nhé. ” - Áo Khắc Tư cười haha ” Thật đấy, tôi không đùa đâu, xem xong thì cậu sẽ được khai thông não ngay và luôn thôi. Dù sao tôi nói thì cũng không bằng tự cậu đi tìm hiểu...Cửu, cậu biết mà, tôi là bác sĩ tâm lý, cũng không phải là DR. LOVE đâu. ”

Tạ Cửu, cũng may cho cậu tôi là bác sĩ tâm lý đấy, nếu đổi lại là cô gái kia, chắc chắn người ta đã đập đầu cậu thành đầu heo luôn rồi.

Tạ Cửu tuy vẫn còn ngỡ vực nhưng cũng tắt điện thoại, chuẩn bị tinh thần ngày mai tham khảo phim một chút.

Giải thích của bạn Sel: Đây là hiện tượng đồng âm [Bēi · zi]: Cốc - [yībèi · zi]: Cả đời (Bạn nào có đọc ” Chẳng phải trộm của anh một chiếc cốc ” chắc biết vụ này nhỉ? Bạn nào chưa đọc thì mình đề cử nhé! Cực kỳ hay luôn.)

Phim truyền hình 8 giờ: Kiểu kiểu như mấy phim của dì Dao ấy, tình tiết cầu huyết khối nói luôn... (không có ý xúc phạm đâu nha mấy bạn fan dì Dao)

12. Chương 12

Chút ngọt thứ mười hai

Editor: Selene Lee

Bảy giờ năm mươi phút sáng...

Tạ Cửu gật gà gật gù ngồi trước màn hình đang chiếu bộ phim Hoa lạc nở mùa dân quốc năm ấy

Người nào đó bảo anh tham khảo thế nào là tình yêu...Nhưng xin lỗi, không biết có phải do mắt anh tệ quá hay không, chứ thật sự anh không nhìn ra chút tình yêu quái nào cả.

Thế là anh lại gọi cho Áo Khắc Tư một lần nữa.

Tại ngôi biệt thự nào đó, Áo Khắc Tư chỉ mới vừa ngắt điện thoại 2 tiếng trước, bây giờ lại bị đánh thức.

Giọng nói của anh ta đầy mệt mỏi, khó chịu lấy một cái gối ra kê tay, sau đó đưa điện thoại lên tai.

” Ai vậy...”

Tạ Cửu bị giọng nói thảm thiết kia dọa sợ.

Lúc này anh mới kịp nhìn khung đồng hồ ở dưới màn hình, sức nhận ra bây giờ ở bên kia là giờ ngủ, anh bèn vội vã xin lỗi rồi cúp điện thoại.

Mà sau khi anh ngắt máy cũng không đi ngủ bù, ngược lại còn mở Weibo ra xem.

Thật ra anh cũng không có Weibo riêng, tài khoản này là của tổng công ty Thành Ngu.

Tạ Cửu mặt không cảm xúc lướt xuống, bỗng dừng nhìn thấy một tin tức vô cùng nổi bật đập vào mắt anh.

Tiểu thuyết gia nổi tiếng Mật Đường Thật Ngọt bí mật gặp mặt ảnh đế Thịnh Dung, quan hệ đôi bên giống như vô cùng thân thiết.

Bên dưới có đăng Poster tuyên truyền cho Hoa lạc nở mùa dân quốc năm ấy, tiếp sau đó là mấy bức ảnh chụp Thịnh Dung và Đường Mật, hai người trong hình cười nói vô cùng vui vẻ!

Tạ Cửu nhú mày nhìn mấy bức hình thật lâu, giống như muốn nhảy vào trong ảnh để xem luôn vậy.

Anh thật sự không thể không nghĩ đến tâm trạng đáng lo ngại của mình mấy ngày qua.

Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng những bức ảnh này khiến anh vô cùng khó chịu.

Anh bèn gõ gõ bàn, sau đó tắt máy tính.

Hình như ngày mốt có buổi Casting cho Vương Triều thì phải?

Vì anh rất xem trọng bộ phim này nên buổi thử vai là hoàn toàn công khai, cũng không hạn chế người mới đến thử sức. Sáng sớm đã họp để tìm địa điểm Casting, hơn nữa còn mời đạo diễn hàng đầu đến phụ trách, sau đó là cổ công đào bồi tìm biên kịch Vương Triều về giúp đỡ.

Tạ Cửu đẩy đẩy dép của chính mình, rõ ràng là không có chút kiên nhẫn nào.

Cô nhóc kia đã tìm ra người hợp với mình....Anh có thể về làm việc được rồi. Hơn nữa buổi Casting cho Vương Triều anh cũng không thể vắng mặt. Nhưng là...

Vừa đầu suy nghĩ gần nửa ngày cũng không nghĩ ra được lý do, anh bèn dứt khoát trèo lên giường ngủ bù.

...

"Mình thấy cậu đã nhìn chằm chằm Wechat gần một tiếng rồi đó Đường Mật." - Mộc Niên không nỡ nhìn nữa, bèn đi lên rút điện thoại trong tay Đường Mật ra, bĩu môi nói: "Nếu cậu muốn hỏi người ta thì cứ trực tiếp gọi điện thoại đi, vậy thôi mà cũng rắc rối."

Mộc Niên nói là làm, lục tìm số điện thoại kia bên trong danh bạ, sau đó bấm gọi.

Hả?

Điền Mật giật mình nhảy cẫng lên, vội vã chạy đến giật lại điện thoại.

Nhưng trên điện thoại đã phát ra tiếng chờ hồi âm....

Lòng của cô bắt đầu biến thành con nai chạy nhảy lung tung.

Nhanh như vậy...

Bỗng dưng Điền Mật nghe thấy tiếng bắt điện thoại.

Cô bèn run run đặt máy lên tai, cẩn thận nghe âm thanh từ đầu bên kia....liên tục hít thật sâu để giữ bình tĩnh.

Cô hắng giọng, làm bộ dịu dàng chân thành: "Là Cửu gia sao?"

Nhưng mà lời thốt ra lại thập phần run rẩy.

....

Hồi lâu sau, phía đối diện mới truyền tới một âm thanh lạnh nhạt, là kiểu giọng mũi vô cùng nặng nề: "Alô?"

Chao ôi.

Sao bầu không khí lại đầy áp lực thế này?

Điềm Mật không dám nói tiếp nữa, nhưng cũng không muốn ngắt điện thoại.

Mà giọng nói của anh là lần nữa truyền vào tai cô, cảm giác tê dại lan khắp cơ thể: "Điềm Mật? "

Chao ôi! Nam thần biết đó là giọng của cô!

Điềm Mật siết chặt điện thoại trên tay, chặt đến mức lòng bàn tay cũng thấm ướt mồ hôi, ấp úng nói: "Em...em muốn hỏi...Buổi casting...Anh... anh cũng sẽ đến chứ? "

Giọng nói giống như đã trút hết dũng khí ra mà phát giọng, nói xong liền khuyu cả người xuống, nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng đối phương cũng không trả lời cô, đáp lại chỉ có tiếng hít thở đều đều.

Điềm Mật ngây ngẩn hồi lâu, sau đó đành phải tiếc nuối ngắt điện thoại.

Và một hòn đá nhỏ có cái đầu màu đỏ ra đời..

Mộc Niên đẩy cô một cái, thăm dò: "Mật Mật...hỏi rồi sao? "

Sau đó lại bổ sung thêm một câu: "Cửu gia có nói gì không? "

Điềm Mật ngoại trừ việc vẫn còn hóa đá, chỉ lắc đầu: "Không có nói gì hết...Niên Niên...Sao mình có cảm giác là mình đã làm phiền anh ấy nghỉ ngơi vậy? "

"Hả? " - Mộc Niên ngây người.

Cậu đang đùa với mình đấy à?

Cô nhìn sang đồng hồ báo thức một chút, cũng mới 11 giờ sáng thôi mà...

Điềm Mật khóc không ra nước mắt, rõ ràng là cô nghe tiếng nam thần ngủ say mà.

Mộc Niên đẩy cô, trấn an nói: "Không sao không sao. Cậu xem, trước giờ cậu cùng đã dày vò anh ta bao nhiêu lần rồi, không phải anh ấy cũng đều bỏ qua cả sao? Nhắc mới nhớ nha, hình như có một tiệm hoành thánh vừa mới mở ở phía Nam trường đấy, cậu có muốn đi ăn thử một chút không? "

Nghe thấy có đồ ăn, Đềm Mật liền trở về trạng thái cũ, hai mắt còn phát sáng lấp lánh.

Cô bèn chạy đến lục ví tiền, sau đó phát hiện ra bên trong chỉ còn mỗi một tờ tiền giấy màu xanh, giá trị 10 đồng...

Lúc này Đềm Mật mới sực nhớ ra, tiền đã bị cô trút vào mua ly hết rồi....

Cô bèn rầu rĩ nói: "Mình đã chuẩn bị tinh thần cả tháng này làm tổ ở trong căn tin rồi, cậu có nói gì đi nữa cũng vô ích..."

Mộc Niên: "..."

Sao lại ra thành cái nông nổi này?

Chỉ là vỡ một cái ly thôi mà, không ngờ lại đắt đến như vậy...Mộc Niên hoàn toàn không rõ ràng về trình trạng kinh tế hiện tại của bạn mình.

Cô nàng ghé vào bên tai Đường Mật, nịnh nọt hỏi: "Vậy không lẽ mình bao cũng không đi à? "

Điềm Mật nhìn lướt qua khuôn mặt của bạn mình, nuốt nước miếng nhưng vẫn lắc đầu, cô sẽ không bị dụ dỗ đâu.

Vẫn là đến căn tin thôi!

Mộc Niên thấy vậy thì đứng dậy, nửa đùa nửa thật nói: "Vậy thì mình đành đi một mình vậy! Nghe Thố nói hoành thánh của tiệm đó ngon cực kỳ nhé, đặc biệt còn có thêm hạt bất ở bên trong nữa. "

Giọng nói bóng gió bay vào tai Đường Mật, làm cô thêm đến mức nuốt nước miếng ừng ực.

Nhân bắp...

Muốn ăn quá đi mất!

Hồi lâu sau: " Minh đi! "

Vẫn là tình cảm chiến thắng rồi, lý trí gì đó cứ quăng hết xuống biển đi.

...

Nhìn một hàng người dài kỷ lục, Diễm Mật và Mộc Niên trợn mắt nhìn nhau.

Từ khi nào mà một tiệm hoành thánh lại " bốc lửa " như vậy hả?

Vì thế...Đến lúc hai người chui vào được trong tiệm thì đã đói đến mức ngực và bụng đã muốn đánh vào nhau luôn rồi.

Mộc Niên cắn một miếng hoành thánh lớn, không ngừng xuyết xoa: " Diễm...Tiểu Mật...Đây chính là món hoành thánh ngon nhất mà mình từng ăn trên đời này đấy...Không có quán nào có thể so được đâu. "

Diễm Mật bưng tô lên uống sạch nước, vẻ mặt cũng đầy thỏa mãn: " Thực sự rất ngon. "

Vỏ mỏng thịt nhiều.

" Quá đúng quá đúng, biết vậy mình đã đi ăn ngay khai trương luôn rồi. "

"... " - Mấy ngày trước cô cũng không có tiền ăn...

Diễm Mật dùng đũa gấp một ít thức ăn cho vào miệng, cảm giác giống như ăn hạnh nhân vậy, giòn giòn bùi bùi.

...

"A..."

Bởi vì lời nghe không rõ nên Diễm Mật cũng không đáp lại mà chỉ ăn tiếp.

Mộc Niên đành phải nuốt miếng hoành thánh xuống cổ, sau đó nói rõ ràng: " Mình muốn nói là, có phải casting cho tiểu thuyết của cậu sắp bắt đầu không? "

Diễm Mật gật đầu: " Ngày mốt là bắt đầu rồi, người đại diện của cậu không nói cho cậu biết sao? "

Mộc Niên lắc đầu: " Người đại diện của mình vừa nghe nói Hứa Nghệ Dao đóng vai nữ chính liền cấm mình đi tham gia casting. Thật sự mình cũng muốn lắm mà, dù sao cũng là tác phẩm tâm đắc của cậu, sao mình có thể không đi thử chứ? "

Cô nàng vừa nói vừa bưng tô lên uống canh.

" Hứa Nghệ Dao...Người này mình biết. "- Bởi vì để hiểu rõ hơn về cuộc sống của Cửu gia, nên cô cũng có tìm hiểu về mấy nghệ sĩ của Thiên Sách - kẻ thù truyền kiếp của Thành Ngu. Mà Hứa Nghệ Dao vừa vặn là là một trong số đó.

Diễm Mật phồng má chu môi: " Do Thiên Sách bên kia đầu tư nhiều, nên vai nữ chính mới giao cho nghệ sĩ của bọn họ thôi. "

Mộc Niên tức giận chột chột đũa: " Lão nương bây giờ hận đến tím cả ruột rồi này...Sao lại ký hợp đồng với Đường Ca chứ? Đừng nói đầu tư gì, ngay cả một chút tài nguyên nho nhỏ cũng không thấy đâu, lẫn lộn đến bây giờ mà chỉ mới được diễn vai chính vốn vẹn có một lần! "

Diễm Mật vẫy tay gọi thêm chút nước dùng, sau đó lại tò mò hỏi: " Không phải Đường Ca cũng là một công ty lớn à? Sao lại không có tài nguyên? "

" Còn không phải do cái cô người mới cậu thấy hôm trước à? Bây giờ tài nguyên gì đó đều dồn hết cho cô ta cả rồi! "

” Hả? Sao lại như thế? ”

” Còn không phải nhờ người đại diện của cô ta sao? Trong giới showbiz cũng đâu phải dạng vừa... Chưa hết đâu, cô ta vừa trèo lên giường đạo diễn Từ không bao lâu thì đã nhảy sang la liếm tên phó tổng giám đốc - heo thành tinh của công ty bọn mình rồi, bao sao không phát lên cho được? ”

” Hả? ” - Diễm Mật nghe mà sững sờ, giới giải trí loạn đến thế sao?

Sau đó lại nghe cô bạn thân của mình nói tiếp: ” Nếu không phải vì Cố ảnh đế vẫn còn ở đó, mình cũng muốn sang Thành Ngu làm việc rồi. Nhưng mà...Thành Ngu cũng có người đáng ghét nữa...”

” Ai cơ? ” - Diễm Mật tò mò hỏi.

Mộc Niên đặt đĩa xuống: ” Ba mình là giáo sư khoa điện ảnh và truyền hình, chắc chuyện này cậu biết rồi nhỉ? ”

Diễm Mật gật đầu.

Chuyện này cả phòng đều biết mà.

Người ngồi đối diện lại nói tiếp: ” Tuần trước ba mình nhận được một vị học sinh vô cùng đặc ý, a, chính là cái vị Thịnh ảnh đế đó. ”

Chuyện này thì cô không biết...

Mộc Niên nghiêng rằng: ” Cậu nói xem một tên sở hữu cả đồng giải thưởng như anh ta còn phải đi đăng ký học diễn xuất để làm gì chứ? Báo hại lúc mình gọi điện cho ba rút cuộc toàn nghe ông ấy khen ngợi tên đó. Cậu xem, bản thân mình lớn như vậy rồi, ông ấy còn chưa khen mình được một câu nào đâu...Cậu thấy có tức không hả? ”

Diễm Mật chỉ gật đầu chứ không trả lời.

Đổi lại nếu như ba của cô mà như vậy, không chừng đêm đó về nhà cô sẽ tìm cái gì đó để làm để giải tỏa nỗi giận giữ...

A..chắc chắn là ăn rồi!

Diễm Mật vừa nghi vừa xoa xoa bụng, no quá đi mất.

” Mình nhớ hình như tiểu thuyết của cậu mấy tuần rồi chưa ra chương mới hả? ” - Mộc Niên hỏi.

Diễm Mật ăn xong rồi, nghe vậy cũng theo bản năng móc điện thoại ra lướt một chút... Mới sức nhận ra lần cuối chương mới của Phượng Hoàng được đăng là cuối tháng tư...

Thế là cô phun hết nước canh trong miệng ra ngoài.

Thời gian bắt đầu ngừng..Hình như là buổi tiệc khai máy của Hương Phấn hôm đó.

Cho nên...

Mộc Niên cẩn thận nhìn cô búp bê nào đó, bất ngờ đến mức nghẹn luôn tại chỗ.

Con nhỏ này...Từ khi gặp Cửu gia là dừng truyện luôn?

Thế là cô kiên nhẫn mở phần bình luận ra xem thử ——

” Đại Đại, sao cô lại ngừng viết rồi? ”

” Mỗi ngày tôi đều thuận tay mở ra xem, lại phát hiện mấy bữa nay không có lương thực dự trữ rồi...Hu hu hu. ”

” Không có chương mới, tôi lại chạy sang nghiên ngẫm Vương Triều , vẫn là yêu nhất Thôi Nhiêu à. ”

” Lầu trên này, nghe nói nữ chính Niệm Bạch là do Hứa khoe mẽ đảm nhiệm đó. Nghe thấy có vui không? ”

” Lầu trên kia! Đừng có làm ô nhục Niệm nữ thần của tôi... ”

Mấy cmt giục chương đã xếp thành đồng rồi...Thật là..

13. Chương 13

Chút ngọt thứ mười ba

Editor: Selene Lee

Mộc Niên lẳng lặng thở dài, chân thành nói: " Cậu mà không mau ra chương mới thì coi chừng bị khủng bố đấy. "

" Nhắc mới nhớ..." - Điem Mật rụt cổ lại, liếc mắt nhìn hàng người dài dằng dặc vẫn còn đứng ngoài kia.

Đoạn lại đọc qua mấy cmt giục chương, chỉ biết cười đầy xấu hổ: " Vì mình bận quá nên mới quên mất. "

Mộc Niên lại phản bác cô vô cùng dứt khoát: " Mình thấy cái mặt cậu là thấy sắc quên phần thì có. "

Đáp lại cô nàng chỉ là một trận cười vô tội.

...

Mộc Niên xoa xoa trán, trong lòng chỉ biết thương hại cho đám độc giả đói chương kia.

Con nhóc Đường Mật mê trai này thật sự làm người ta giận sôi máu mà, ra đường đừng có bảo cô quen con nhỏ này nhé.

Cô nàng bèn ngoẹo đầu hỏi: " Điem tiểu Mật, chiều nay cậu có rảnh không hả? "

Điem Mật khéo léo lắc đầu, sau đó lại bày ra bộ dáng " Đã quá quen rồi ": " Cậu lại bắt mình đi trung tâm mua sắm xách quần áo cho cậu hả? "

Ở chung một ký túc xá hai năm trời, con nhỏ trước mắt này đụng một cái là lại kéo cô đi mua sắm nguyên một ngày, bây giờ không cần mở miệng ra cũng hiểu ý nữa.

" Cậu quả thật là tri kỷ của mình mà, Đại Mật Mật! " - Mộc Niên thản nhiên lao qua ôm lấy vai Điem Mật, vẻ mặt vô cùng phần khởi lời cô đi ra ngoài.

Bỗng nhiên...Bên kia truyền đến một tiếng hét lớn!

" Cướp, cướp..."

" Túi xách của tôi! "

Một giọng nói thất thanh của phụ nữ xộc vào tai Điem Mật và Mộc Niên.

Mộc Niên còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy cô nàng búp bê đang bị đè dưới vai mình chui ra ngoài.

Con nhóc này... động tác cực kỳ nhanh nhạy, len lỏi như một con thỏ chạy đến chặn đầu của tên cướp, một giây sau, nước chảy mây trôi, Mộc Niên đã nhìn thấy cái tên cao gần 1m8 đó bị vật qua vai, nằm thẳng cẳng.

Mà tên cướp đó tuy đã ăn không ít xi măng, nhưng tay vẫn cứ cố chấp ôm khư khư cái túi xách của người phụ nữ kia.

...

Mộc Niên trợn mắt ghen cả họng...Cô dám thề là, mấy động tác cô từng thấy qua trong phim cũng không đạt đến trình độ thông thạo như con nhỏ kia đâu.

" Niên Niên...Xong xuôi rồi, chúng ta đi trung tâm mua sắm đi. Ha ha ha..." - Chỉ thấy vị Little Supergirl nào đó vừa " trừ gian diệt ác " xong đang tươi cười đi về phía mình, trên tay còn lộ rõ vết thương do bị dao của người xấu quệt phải, hình như vẫn đang rỉ máu.

Mộc Niên lo lắng hỏi: " Cậu có sao không? "

Điem Mật nhếch môi cười, vẻ mặt lạnh tanh: " Chỉ hơi đau một chút thôi, cũng không có gì to tát. "

Tuy nhiên Mộc Niên cũng không yên lòng được mà kéo Diễm Mật chuyển hướng đi, chạy về phía phòng khám.

....

Lúc ra khỏi phòng khám thì đã là 4 giờ chiều.

Tất cả đều là do ông bác sĩ đáng ghét đó, nói cái gì mà vết thương có thể sẽ bị nhiễm trùng, nhất quyết bắt Diễm Mật phải ở lại để truyền nước xong mới cho đi.

Diễm Mật xách túi thuốc trên tay, một bên lại bị kim đâm sưng lên lét trên sân trường học.

"Mình nói...Mật Mật, cậu ra nông nổi này, cũng không định báo cho Cửu gia một tiếng à?" - Mộc Niên tò mò hỏi, vòng vo đảo mắt nhìn cô nhóc búp bê nào đó. "Nhân tiện lấy được câu trả lời cho cái vấn đề mà cậu hỏi buổi sáng luôn!"

Hình như vậy cũng ổn lắm - Diễm Mật nghĩ xong liền bật Wechat lên, còn cẩn thận chụp lại một tấm hình về vết thương của mình sau đó gửi qua.

"Wow...Có hồi âm rồi kìa!" - Mộc Niên nhào người qua chỉ chỉ vào tin nhắn đến trong màn hình di động, bộ dạng cực kỳ phấn khích.

Chuyện này thật khó tin!

Nhớ lại lúc trước, việc Cửu gia trả lời tin nhắn nhanh như thế này cũng chưa từng xảy ra đâu.

"Là thật à?" - Diễm Mật mở tin nhắn ra xem, sau đó không nhận được mà mỉm cười: "Để mình xem thử..."

[Luqior]: Tay em làm sao thế?

...

Mộc Niên nhìn chằm chằm mấy chữ kia, cười đầy mờ ám: "Xem xem kìa, Cửu gia người ta là đang quan tâm cậu đó nha..."

Khuôn mặt cô nàng sáng rực rỡ.

Trẻ nhỏ nhà cô sắp xuất giá rồi...

Diễm Mật lúng túng đầy xấu hổ, hai má nóng ran, ngón tay nhấn phím cũng run run theo.

Nhưng mà nhìn qua...vui đến thế à?

*

Tạ Thất cầm theo một gói bưu kiện chuyển phát nhanh màu vàng đi vào công ty, mang đến trước mặt người mới về nước nào đó mà hỏi:

"Cửu nhi, ban nãy ở dưới lầu nói cháu có đơn hàng chuyển phát nhanh này." - Anh ta hơi ngừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp: "Cháu lên mạng mua cái gì đấy?"

Tạ Thất liếc mắt nhìn lớp giấy gói bên ngoài của gói bưu phẩm kia, bên trên còn dính một cái nơ bướm rất to.

Anh cũng không rõ...

"Cháu không có mua gì cả..."

"Hai ngày trước cháu còn ở nước ngoài, không biết có phải là mẹ mua hay không? Sau đó gửi đến đây?"

Thần thái này nhìn thế nào cũng thấy giống phong cách của mẹ già nhà anh.

Tạ Thất sưng sốt nhìn phần giấy gói màu hồng bao bên ngoài, nghĩ nghĩ gì đó.

"Chú thấy coi bộ không giống à." - Anh ta sờ sờ cằm, ra vẻ trầm tư. "Thật sự không phải là cháu mua? Nhìn giống như vật của nữ sinh nào đó vậy..."

Sau đó một dòng sáng xẹt qua đầu anh ta, Tạ Thất bèn trêu chọc: " Chẳng lẽ là của cháu dâu nhỏ nhà ta sao? "

Tạ Cửu nhận lấy bưu kiện, sau đó nhìn chằm chằm thật lâu.

Hình như...cô nhóc kia có nói là sẽ bồi thường cái cốc cho anh.

Tạ Cửu lục tìm một cây dao trang trí ra từ trong ngăn kéo, sau đó mở bưu phẩm kia ra.

Quả đúng như dự đoán của anh, bên trong thật sự là một chiếc cốc...

Tạ Thất ngó qua thấy vậy thì cười cười, sau đó lại bỗng nhiên rống lên vờ khóc.

Tạ Cửu lập tức bịt hai tai lại.

" Ta nói, Cửu nhi à...Cháu xem, cháu cũng lớn đến vậy rồi, bây giờ đến cái này cũng phải đưa tới cửa, cháu còn giả bộ dè dặt gì nữa hả? " - Tạ Thất hỏi.

Tạ Cửu liếm liếm đôi môi khô, hồ hững đáp: " Chỉ xem như một cô em nhỏ thôi, chú đang nghĩ đi đâu vậy? "

" Phải không? " - Âm thanh kéo dài đầy nghi hoặc.

" Nếu không thì sao? "

Phải...Ngài cứ ở đó mà ra về " đến chết ta cũng không nhận " đi.

Sau đó bỗng nhiên Wechat vang lên hai tiếng, Tạ Cửu cúi đầu nhìn một chút, thân hình bỗng chốc cứng lại.

Mà Tạ Bẩy dường như cũng không để ý lắm, chỉ dựa lưng vào ghế sofa rồi hỏi: " Ngày mai là casting cho Vương Triều , cháu cũng phải đến chứ? "

Tạ Cửu chỉ ừ cho qua loa, bởi vì bây giờ trong đầu anh đều là...Tin nhắn của cô nhóc kia gửi qua hai giây trước.

Tay của cô bị thương...

Anh cảm giác được, sự lo lắng của mình lại không khống chế được mà tràn ra.

Thật sự nhức đầu đến mức muốn đánh người!

...

" Ta nói...Cửu nhi...Chú đang nói chuyện với cháu đó. Cháu có nghe thấy không hả? " - Tạ Thất lên tiếng nhắc nhở.

" Sao? " - Tạ Cửu hướng tầm mắt ra khỏi điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn người kia. " Chú vừa mới nói gì? "

...

F***! Rốt cuộc thằng nhóc này có coi anh ta ra gì không vậy?

Thật muốn đánh chết nó mà.

Tạ Thất cố gắng nén cơn giận xuống: " Chú nói, ngày mai là buổi Casting cho Vương Triều! "

" Ừ, cháu biết rồi. "

...

Ta khinh!

Cháu biết cái mộng ấy!

Tạ Thất liếc nhìn một chút màn hình Wechat của ai đó, không ngoài dự tính liền thấy được một cái đầu thổ xình xình.

Anh biết mà, rõ ràng là bị cô nhóc búp bê kia câu mất hồn rồi!

Nhưng mà anh vẫn phải cắt ngang: ” Chú chỉ muốn hỏi cháu là, ngày mai cháu có đến xem thử không? ”

...

Xem thử cái gì?

Một lúc lâu sau, Tạ Cửu mới kịp phản ứng lại, anh xoa xoa huyệt thái dương: ” Ngày mai mấy giờ?

” Hai giờ rưỡi chiều, ở Dương Xuân Sơn. ” - Tạ Thất đáp, sau đó lại nhìn Tạ Cửu.

...

Phải...Lại ngơ ngẩn rồi.

Bà nó!

” Tạ Cửu, mau trả lời chú, nãy giờ một chút cháu cũng không chú ý gì cả! Đạo lý kính già yêu trẻ cháu quăng đi đâu hết rồi hả? ” - Tạ Thất ra vẻ tức giận, sau đó còn vui vẻ nói thêm: ” Cháu đấy, mùa xuân đến rồi, tối nay cứ để chú gửi qua một lổ DVD, đem về mà nghiên cứu nhé. ”

Lời này vừa nói xong thì tin báo Wechat của ai đó lại vang lên liên tục.

Tạ Thất: “...”

Hai tên này sinh ra là để làm khắc tinh của anh phải không hả?

Tạ Cửu vội vã trả lời tin nhắn, sau đó lại quay sang nhìn cá nóc Tạ Thất đang giận dữ xù gai: ” Ngay mai bốn giờ rưỡi, casting cho Vương Triều ở Dương Xuân Sơn, cháu biết mà. ”

Tạ Thất: “...”

Hồi lâu sau, anh ta văng tục: ” Con bà nó, là hai giờ rưỡi! ”

Nhưng mà...Đáp lại anh ta chỉ là một tên ngốc ngơ ngẩn.

...

Ngày diễn ra buổi casting, mặc dù vẫn còn tới 30 phút nữa chương trình mới bắt đầu nhưng phía bên ngoài đã có rất nhiều cảnh sát trật tự bao quanh.

Điềm Mật móc từ túi xách ra một cái gương nhỏ, bắt đầu thoa son, trang điểm.

” Mình nói này Mật Mật, cậu nhìn thử xem có cần phải vẽ thêm nữa không? ” - Mộc Niên cầm bút vẽ lông mày trên tay, vừa vẽ vừa quay sang hỏi Điềm Mật.

Điềm Mật nôn nóng đến phát điên rồi: ” Đại mỹ nhân à, đẹp lắm rồi, mau đi thôi. Không khéo lại đến trễ nữa. ”

Mộc Niên nghiêng đầu suy nghĩ một lát: ” Cậu nói cũng đúng. ”

Nếu đến trễ thì sẽ tạo nên ấn tượng không tốt với đạo diễn cũng như nhà sản xuất.

Nhưng mà cô nàng nói xong lại quay sang nhìn bạn thân của mình, có chút nghị hoặc hỏi: ” Không phải hôm nay chỉ là mình đến casting thôi sao? Cậu có cần phải mặc đồ đẹp đến thể không? ”

” Có sao? ” - Điềm Mật cười cười.

Còn dám hỏi nữa hả?

Nhìn đôi vớ kia kia...

” Ngay cả tai thỏ cũng đeo lên luôn? ” - Mộc Niên nhìn chằm chằm ai kia, sau đó phát hoảng sờ sờ mũi...

Bà nó! Câu nhân như vậy.

Đôi tai thỏ này, hình như là một món quà mà Hữu Thổ tặng cho Điềm Mật trong ngày sinh nhật, món quà kỷ lạ.

Dùng hoa để vẽ nên tai thỏ...

Mộc Niên suy nghĩ một chút về lý do mà Diễm Mật mang đôi vợ sọc kia, sau đó nuốt nước miếng.

” Quên nói cho cậu biết, Niên Niên à, bây giờ mình phải đi qua ngôi cùng với đạo diễn bọn họ phía bên kia rồi. Một lát nữa mình sẽ nhìn cậu diễn đó! ” - Ý nghĩ mờ ám còn phảng phất trong đầu chưa tan thì đã nghe được giọng nói mềm mại vui vẻ của con nhỏ Mật Mật kia, Mộc Niên cũng chỉ theo bản năng mà gật đầu một cái.

” Hả? ” - Đợi cho cô kịp phản ứng, người kia đã biến đi đâu mất rồi.

*

201... 202... 204...

A, chắc là phòng này rồi...

Diễm Mật ngẩng đầu lên nhìn bảng phòng treo trên tường, sau đó đẩy cửa phòng ra.

Nắng chiều ấm áp len lỏi qua khe cửa, ủa vào gian trong của phòng 206, soi bóng người đàn ông nào đó đang nằm ngủ. Ánh sáng ngược khẽ hắt lên khuôn mặt của anh, gợn thành sóng lăn tăn.

Người hôm qua đã nói chuyện với cô suốt 4 giờ đồng hồ - Tạ Cửu, vẫn đang nhú mày chìm trong giấc ngủ say xưa.

...

Diễm Mật lặng lẽ di chuyển từng bước, sau đó ghé người vào bên giường, chóp mũi cách đôi môi anh chỉ vài cm.

Hơi thở ấm nóng của cô cũng không khiến anh ấy mở mắt.

Diễm Mật thấy vậy thì quyết tâm tiến lại gần hơn một chút, một chút nữa...

Hương bạc hà xen lẫn mùi thuốc lá, vô cùng cám dỗ.

Diễm Mật hồi hộp nuốt nước miếng, chà xát hai tay vào nhau.

Sau đó cô vội vã hạ chóp mũi xuống, nương theo hơi thở nóng cháy kia, lao vào môi anh, nhẹ nhàng đưa lưỡi ra nếm một chút.

Quả thật ngọt ngào như cô luôn tưởng tượng, còn rất mềm mại, rất...

Giống như loại kẹo đường mà cô thích ăn nhất.

14. Chương 14

Chút ngọt thứ mười bốn

Editor: Selene Lee

Thật muốn cắn một cái...Diễm Mật chà xát hai tay, chuẩn bị xáp đến một lần nữa.

Tạ Cửu nhú mày, bất chợt mở mắt ra, liền nhìn thấy Diễm Mật đang cúi đầu lại gần mình, anh bất giác hơi đưa môi lên.

Diễm Mật vội vàng lui về phía sau, chột dạ cười cười: ” Cửu gia...Anh dậy rồi...”

Tạ Cửu: “...”

Anh ngồi dậy xoa xoa chóp mũi, trong lòng lại thầm khinh bỉ bản thân mình, trước mặt cô nhóc như thế này mà anh lại nghĩ đến việc hôn môi với cô.

” Cửu gia, anh có khỏe không? ” - Diễm Mật cắn môi, mặt bắt đầu đỏ lên.

Hình như cũng không thấy phát sốt mà.

Hai vành tai của Tạ Cửu vô thức ửng đỏ, anh vội vã làm bộ ho khan: " Sao em lại tới đây? Trương đạo diễn nhờ em qua gọi tôi à?"

Điền Mật cười cười, lắc đầu: " Không phải đâu, là có người nói với em anh đang ở đây, nên em mới sang đây tìm anh. Chúng ta cùng đến phòng casting thôi. "

Tạ Cửu nhướn mày: " Có người? Là ai? "

Chỉ thấy cô ngoéo ngón tay với anh, ý muốn kéo anh đứng lên: " Anh đừng hỏi nữa, nhanh đi cùng em, sắp đến giờ rồi đấy. "

Tạ Cửu cảm nhận được nhiệt độ nóng cháy từ những ngón tay nhỏ nhắn kia, hết như thứ đã quán quýt bên hông anh trong giấc mộng lần trước...

" Cửu gia, anh có khỏe không? " - Những ngón tay mềm mại khẽ chạm vào lòng bàn tay anh, dịu dàng xoa xoa.

Tạ Cửu như vực tỉnh giấc mộng, vội vã rút tay lại, cố gắng khôi phục hình tượng lạnh lùng của chính mình. Giống như đang bỏ chạy vậy.

Điền Mật cảm thấy có chút mất mát.

Khó khăn lắm mới ăn được đậu hủ của Cửu gia, không ngờ anh ấy " thủ thân như ngọc " đến vậy.

Tạ Cửu cố gắng quay đầu đi, tiến đến hai bước để giữ khoảng cách.

Ít nhất phải là một thước (1m)...

Vậy được rồi.

Tạ Cửu dời ánh mắt của chính mình sang đồng hồ đeo tay, nghiêm túc nói: " Đi thôi, nếu không chúng ta se trễ giờ đấy! "

Điền Mật: " Dạ "

*

" Ta nói, vì sao cậu lại tới đây vậy? " - Cửu Thiên đi đến vỗ vai Tạ Thất đang đứng chằm thuốc ở hành lang, mặt mày thoáng hiện nét cười.

Anh ta và Tạ Thất kết bạn từ hồi tham gia Cung Nữ , lúc đó Tạ Thất là nhà đầu tư, mà anh ta trùng hợp lại là biên kịch của bộ phim đó. Hai người cũng có trao đổi chút thông tin cá nhân.

Tạ Thất rít một hơi thuốc, trả lời: " Tôi đưa Cửu nhi đến, lần này thằng nhóc đó là nhà đầu tư. "

Cửu nhi?

Cửu Thiên hiểu ý, hai tay vịn vào lan can, nhìn ra dãy núi cao ngất ở phía bên ngoài: " Hình như hôm nay tâm trạng của cậu có vẻ tốt nhỉ? "

Tạ Thất hơi ngạc nhiên.

Anh bật cười: " Vừa làm xong một việc thiện. "

Cửu Thiên nghe xong thì cũng có chút thích thú, bèn đồng tai lên nghe: " Thất gia nhà cậu mà cũng làm việc thiện à? "

Tạ Thất cũng không nổi giận mà chỉ nheo mắt nhìn, sau đó bĩu môi: " Sao tôi không thể làm việc thiện chứ? Hóa ra trong mắt cậu, tôi là người tệ hại như vậy à? "

Cửu Thiên: "..."

Anh ta nghĩ đến khoảng thời gian trước lúc mới quen Tạ Thất, bèn cười khỏ: " Cậu không tệ hại? "

Tạ Thất im lặng, không trả lời.

Hiển nhiên anh cũng đang nghĩ đến khoản thời gian trước kia.

Khi đó bởi vì đối đầu với lão già kia, anh đã trêu chọc một cô diễn viên nhỏ trong tổ phim Cung Nữ, dẫn đến một trận tình duyên ngắn ngủi, chuyện ồn ào này lúc đó mọi người đều biết.

Cũng vì chuyện đó mà về sau, không có ai là không nói anh tệ hại.

Cửu Thiên nhận ra chính mình đã nói ra vấn đề không nên nói, cũng im lặng.

Tạ Thất cũng không để tâm nhiều, còn đưa cho Cửu Thiên một điều thuốc: " Cậu vẫn còn làm việc sao? "

" Vì vợ ở nhà thôi. " - Cửu Thiên xua xua tay, mỉm cười: " Cậu có muốn vào đó không? Hôm nay có rất nhiều tiểu hoa đán tham gia đấy. "

Tạ Thất lắc đầu, mấy năm nay anh ta vẫn vui đầu vào game, hiện tại đã không còn hứng thú gì với phụ nữ rồi.

Thấy vậy, Cửu Thiên cũng không lôi kéo nữa mà chào Tạ Thất rồi đi vào bên trong.

...

Phòng casting cũng không lớn lắm, ánh sáng mờ mờ, tất cả các rèm che đều bị kéo lên, phía sau có để giá đặt máy quay phim nhằm phục vụ cho tính minh bạch công khai của buổi thử vai diễn.

Điền Mật nhìn lên hàng ghế đầu, tìm được vị trí đặt thẻ tên của mình, ngồi xuống.

Cô vô cùng thất vọng nhìn một đám người ngồi chung với Cửu gia, lòng thầm oán trách.

Trương đạo diễn cũng thật đáng ghét...Sao lại xếp cho cô ngồi chỗ này chứ.

Nhưng thời gian cũng chẳng đợi cô ngồi trù ếm, buổi casting cho Vương Triều đã chính thức bắt đầu. Tuy nhiên, suốt cả buổi thử vai, mắt của bạn phó biên kịch Điền Mật nào đó chỉ hướng về phía Cửu gia. Tay nhỏ của cô lén lút mò đến lấy một tờ ghi chú nhỏ màu vàng, sau đó cẩn thận quan sát khắp nơi như một con chuột trộm.

Không ai chú ý đến cô cả...

Tốt lắm!

Điền Mật lấy từ trong túi ra một cây bút bi dâu tây, ghi ghi gì đó lên giấy ghi chú sau đó xếp lại thành máy bay phóng đến chỗ Tạ Cửu.

Tờ giấy kia bay vào đến ngay tay phải của anh.

Tạ Cửu thấy vậy bèn mở ra xem, chỉ thấy trên đó viết: Cửu gia, anh xem mấy cô gái đó có được không? Anh thấy em và mấy cổ ai đẹp hơn?

Tạ Cửu đọc xong thì mỉm cười, thật là trẻ con ~~ Anh bèn tìm một cây bút nào đó trên bàn, rút nắp ra rồi vui đầu ghi vài chữ.

Hai phút sau, Điền Mật nhận lại được cái " máy bay " kia, thiếu chút nữa đã hét ầm lên.

Phía trên chỉ có mấy chữ: Ngoan, đừng quậy nữa.

...

Điền Mật xoay đầu nhìn về phía Tạ Cửu, nghiêng răng làm khẩu hình.

Cái gì mà...Ngoan, đừng quậy nữa?

Cô cũng chưa làm gì ồn ào đấy.

Điền Mật bắt đầu xù gai ra như một chú nhím con, phóng ánh mắt hờn dỗi về phía ai đó.

Tạ Cửu khẽ mỉm cười, cũng dùng khẩu hình trả lời lại: " Ngoan. "

...

Cửu Thiên là người ngồi ở vị trí trung tâm, tất cả hình ảnh gì đó đều rơi vào mắt anh ta hết.

Trong nháy mắt, anh ta có cảm giác sống lưng lạnh lẽo...Có phải anh ta đã bỏ lỡ cái gì không?

Thậm chí ngay cả Mộc Niên đang chờ thử sức cho vai nữ phụ, lúc nhìn thấy cũng chờ đợi cả người.

Mãi cho đến khi phần casting cho nam chính và nam phụ bắt đầu, Diêm Mật mới kết thúc " phi vụ truyền giấy ", ngồi yên vị trên ghế.

Từng diễn viên một bước vào, rồi đi, tiếng hô ngừng, tiếng chạm bảng...

Diêm Mật chống cằm nhàm chán ngồi ở hàng ghế đầu, toàn bộ tâm trí đều được dồn vào cuộc phô diễn tài năng của những con người xa lạ, thất vọng trào dâng.

Không ai có thể đạt đến cảnh giới lột tả được Thôi Nhiêu của cô hết.

Bỗng nhiên...Hai mắt Diêm Mật sáng lên.

Diêm Mật bèn kéo Cửu Thiên đang ngồi bên cạnh sang, tò mò hỏi: " Người đang diễn là ai? Phong cách rất ổn định. "

" Là Cố Tảo của Đường Ca, năm ngoái giải Kim Tượng cũng do anh ta nắm giữ. " - Cửu Thiên trả lời, sau đó còn hạ giọng mà nói: " Hiện giờ anh ta chính là người có thực lực nhất ở đây. "

Bốn chữ " có thực lực nhất " bay vào trong tai Diêm Mật, cô lại lén nghiêng đầu nhìn sang Tạ Cửu, thầm phản đối - Nếu không phải Cửu gia không thể diễn, vai đó cũng không đến phiên anh ta đâu!

" Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, vai Thôi Nhiêu này hẳn là của anh ta rồi " - Cửu Thiên lại bổ sung thêm một chút, còn ngấm ngấm chỉ sang Trương đạo diễn đang ngồi ở vị trí chủ đạo: " Trước kia Cố Tảo chính là nghệ sĩ dưới trướng Trương đạo diễn, thương xuyên được ông ấy khen ngợi. "

Diêm Mật cũng không có ý kiến gì mà chỉ gật đầu.

Người đàn ông đang casting này, phong thái cũng đã gần như nguyên tác rồi, hơn nữa kỹ năng diễn xuất cũng không thể chê vào đâu được.

" Vai diễn Trác Vân Thâm vẫn chưa tìm được người thích hợp à? " - Diêm Mật hỏi.

" Tạm thời không chấm được ai cả, Trương đạo diễn không hài lòng với mấy người bên Thiên Sách, mà xu hướng phát triển của Đường Ca mấy năm nay đều ở nước ngoài, không thấy được hạt giống tốt. " - Cửu Thiên trả lời đầy khó xử.

Tuy Trác Vân Thâm là vai nam phụ, nhưng phân diễn cũng rất nặng, hơn nữa còn có cảnh đối đầu với nam chính. Nếu Cố Tảo thật sự lấy được vai nam chính thì e là việc tìm ra diễn viên theo kịp kỹ năng của anh sẽ rất khó khăn.

Cửu Thiên vừa nói xong thì đã nghe giám chế* bên cạnh chen vào một câu: " Tôi nghe nói hình như Thịnh Dung có ý định đến thử vai nam phụ. "

" Ai? " Phó đạo diễn ngồi bên cạnh nghe xong thì giật mình " Thịnh Dung muốn thử vai nam phụ? Có làm không vậy? Tôi còn cho là anh ta nhắm đến vai nam chính? "

Giải thích của bạn Sel: Giám chế: Người theo dõi việc sản xuất

Tuần này tôi sẽ cố gắng đăng cho mọi người thêm vài chương của " Mật Đường ", cố gắng tranh thủ hoàn thành bộ này để chuyển sang bộ mới nhé.

15. Chương 15

Chút ngọt thứ mười lăm

Editor: Selene Lee

Thật ra cũng không thể trách phó đạo diễn được, bởi lẽ bất cứ ai trong hội trường này cũng đều sẽ nghĩ như vậy. Mặc dù nhân vật Trác Vân Thâm trong tác phẩm có phân diễn khá nặng, nhưng chắc chắn sẽ không xuất sắc được như nam chính!

Vì lẽ đó nên tất cả mọi người cũng chỉ nghe cho vui thôi, sao có thể là thật được? Thịnh Dung đi casting cho vai nam phụ? Nằm mơ đi!

Mãi cho đến khi...Thịnh Dung mang sổ báo danh 40 xuất hiện trên sân khấu, thậm chí còn nói mình đến thử vai nam phụ, tất cả mọi người đều há hốc mồm ngồi ngay đơ.

....

” Giám chế...Anh đánh tôi một cái đi...” - Phó đạo diễn cố chỉnh lại mắt kính và ghen cả hòng ” Không phải là tôi đang mơ đấy chứ? ”

“....Tôi cũng cảm thấy mình đang ở trong mơ, nhưng chuyện là thật đấy. ” - Cửu Thiên tự nhéo mặt, sau đó kêu lên một cái đau điếng.

Ngược lại chỉ có riêng bạn Điềm Mật là không có chút phản ứng gì, bởi vì dù sao vai Thôi Nhiêu ” con cưng ” của cô cũng đã được định đoạt rồi, còn lại cô không quan tâm đâu.

Nhưng mà Tạ Cửu đang ngồi ở hàng ghế sau thì lại cảm thấy cực kỳ khó chịu...

Anh nhún nhún vai, xoay cổ rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Vào thời điểm anh nhìn thấy Thịnh Dung kia, tâm trạng vốn đang tốt đẹp liền lập tức biến mất.

Bởi vì anh nhớ đến cái tin hot hôm ấy...

Năm nay cô chỉ mới 20 mà thôi, anh lại lớn hơn cô đến tám tuổi, dù là hiện tại cô ấy có cảm tình với anh đi chăng nữa, nhưng sau này phải làm sao đây? Cô sẽ không ngại việc anh quá già sao?

Lão già Tạ Cửu hoàn toàn không biết đến một câu danh ngôn được lưu truyền ————— Đàn ông bốn mươi một đóa hoa...

...

Điềm Mật thấy Tạ Cửu đi ra thì cũng vội vã chạy ra theo, sau đó núp ở một góc nhỏ nhìn trộm.

Tạ Thất vốn đang đứng hút thuốc ở hành lang, cũng vừa dịp nhìn thấy...

Cháu nhỏ nhà mình đang cầm trong tay một điếu thuốc, vòng khói quanh quẩn, mùi bạc hà đậm đến gay mũi.

Cháu dâu nhỏ...Sao lại không thấy đâu rồi?

Tạ Thất lớn lên cùng với cháu nhỏ nhà mình, tất nhiên anh ta biết rõ chỉ khi nào thằng nhóc đó có tâm sự hoặc trong lòng phiền muộn thì mới hút hai điếu thuốc bạc hà...Vậy thì tình huống hiện tại là như thế nào?

Tạ Thất lần la đi tới gần.

Tạ Cửu ngẩng đầu nhìn sang, nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: ” Cậu còn chưa về sao? ”

“ ... ”

Tạ Thất mĩa mai: ” Cậu đây không phải là đang chờ cháu đi cùng sao? Hôm nay còn phải về bên kia đấy! ”

Thật là...Sao cháu lại thích mùi bạc hà này đến thế hả? - Tạ Thất khịt khịt mũi ra vẻ ghét bỏ.

Tạ Cửu a một tiếng sau đó vạch trần Tạ Thất: ” Chờ cháu? Cháu sợ là cậu muốn cháu làm bia đỡ đạn cho cậu thì đúng hơn. ”

Tạ Thất xấu hổ sờ sờ chóp mũi, lại bị nói trúng tim đen rồi...

F***!

Ai bảo lão già kia chỉ xót một mình chú chứ! Lão tử đây cũng là ruột thịt máu mủ của ông ta mà! Hừ...

” Đi thôi. ” - Tạ Cửu dập tắt đèn thuốc, dứt hai tay vào túi quần rồi bước đi trước.

” Hả? ” - Tạ Thất ngạc nhiên.

Buổi casting còn chưa kết thúc đâu...

Bộ thẳng nhóc này định không đến chào cháu dâu nhỏ luôn sao?

Tạ Thất liếc lên vẻ mặt u ám của người nào đó, nuốt nước miếng hỏi: ” Cháu không định đi chào cháu dâu một tiếng à? ”

Bước chân của Tạ Cửu khẽ dừng lại một chút, hồi sau mới nói: ” Cô ấy không phải vợ cháu. ”

...

Thật kiêu ngạo.

Tạ Thất bủ môi sau đó dùng hết tất cả kinh nghiệm của mình để nhắc nhở: ” Nếu mà cháu không nói, cô nhóc sẽ khóc đấy! ”

Khóc?

Tạ Cửu dừng lại, trong lòng cảm thấy khó hiểu.

Tại sao lại khóc?

...

Điềm Mật vốn đang nấp ở một góc thấy Tạ Cửu và Tạ Thất rồi đi bèn lén chạy theo sau

Bỗng nhiên....Tay cô bị một ai đó nắm lại.

A? - Diềm Mật quay đầu lại nhìn người đàn ông xa lạ kia.

Lý Vĩ xoa xoa bụng bia rồi lấy một tấm danh thiếp ra đưa cho Đường Mật, cười đầy mờ ám: ” Anh là nhà đầu tư cho Vương Triều lần này, họ Lý. ”

” Ừm ” - Diềm Mật lãnh đạm đáp lại một tiếng.

Nhưng mà nhà đầu tư thì có quan hệ gì với cô?

Lý Vĩ quan sát cô gái xinh xắn như búp bê trước mắt mình, sau đó nhích lại gần nói: ” Anh có thể quyết định một vai trong phim, nếu em có hứng thú...haha..”

Lần này hần đầu tư vào bộ phim ba mươi triệu, không nhiều cũng không ít, nhưng vừa vặn chiếm được một phúc lợi không nhỏ. Mặc dù hần có thể nhét người vào đoàn phim, nhưng vai chính thì tất nhiên vẫn phải do đạo diễn chọn rồi. Song ai quan tâm chứ? Chờ đến lúc ôm được mỹ nhân về, ăn cũng ăn xong rồi, mỹ nhân có oán thì cũng có liên hệ gì với hần đâu?

Lý Vĩ nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt cũng không thèm e dè nữa mà ngang nhiên cho rằng người đã về tay.

Điềm Mật lại không hề quan tâm đến hần ta mà quay đầu tìm Tạ Cửu.

Sao mới chớp mắt đã không thấy tấm hơi rồi?

...

Lý Vĩ bên kia đưa tay ra muốn ôm eo Diềm Mật.

Búp bê nào đó ngăn người, bởi vì không thấy Tạ Cửu nên cô cảm thấy khá bức bối, lời nói phát ra cũng bắt đầu nén lửa: ” Ông đang làm gì đó? ”

Lý Vĩ sao có thể cam lòng buông tay người đẹp ra, cười mà không cười nói: ” Chắc em cũng là nghệ sĩ đến casting cho bộ phim lần này nhỉ? Có muốn anh nói chuyện với bên đạo diễn một chút, để cho em có cơ hội tham gia không? Đối với anh thì mấy chuyện này chỉ là chuyện nhỏ thôi... ”

Điềm Mật không kiên nhẫn ngắt lời hắn: ” Tránh ra! ”

Lý Vĩ sững sốt.

Bình thường thì lúc này người đẹp đã then thùng ngã vào lòng hắn rồi, hôm nay sao lại lạ thế?

Hắn bèn được voi đòi tiên đưa tay men xuống...

Điềm Mật bèn xù lông nhím, nhảy ra phía sau chuẩn bị đập cho con heo mập này một cái thì nghe tiếng Tạ Cửu:

” Lý tổng, hôm nay ông có vẻ hăng hái quá nhỉ? ”

Lý Vĩ nghe được giọng nói kia thì cứng người lại, quay đầu liền nhìn thấy bóng ai đó ở đầu cầu thang, lòng tơ cả người bèn dừng đứng hết lên.

Tạ Cửu nhú mày nhìn cô nhóc một cái, không kìm được nữa mà ra lệnh: ” Lại đây. ”

Cô búp bê nhỏ run cả người, ngoan ngoan chạy đến đứng trước mặt anh, ra vẻ bị oan ức nặng nề.

Cô không có cố ý nghe trộm anh nói chuyện đâu, anh ấy có cần phải tức giận đến thế không?

Thật là dữ mà...

...

Tạ Cửu xoa xoa hai huyệt thái dương, lòng cảm thấy vô cùng bất lực với cô nhóc... Vốn là anh muốn đi rồi, sau đó lại được cậu nhỏ nhắc nhở...

Anh không nghĩ cô sẽ khóc.

...

Điềm Mật len lén nhìn Tạ Cửu, tay nhỏ lại kéo áo của anh chủ động nhận lỗi: ” Em mới chỉ nghe được một chút thôi...Thật mà.. ”

16. Chương 16

Chút ngọt thứ mười sáu

Editor: Selene Lee

Tạ Cửu: “...”

Việc anh tức giận căn bản không liên quan gì đến chuyện cô nghe lén, có được không hả?

Mà Lý Vĩ đứng ở một bên lại trở ra như phỗng, ban nãy hắn còn tưởng mình may mắn vớ được một món hời lớn, ai mà ngờ được người ta là nghệ sĩ của Thành Ngu, bây giờ thì hắn lại cảm thấy chính mình đã tự lấy đá đập vào chân mình rồi.

Lý Vĩ chỉ dám im lặng nhìn cô gái kia.

Tạ Cửu nắm lấy đôi tay đang làm loạn của Điềm Mật, kéo cô về sau, anh không muốn để cô bị con heo kia nhìn chằm chằm nữa.

Quy tắc ngầm trong giới showbiz cũng không phải chuyện mới mẻ gì, nhưng có gan giờ móng vuốt ra chạm đến người của Tạ Cửu anh, chắc chắn đây là lần đầu tiên!

” Cửu nhi...Không phải cháu nói quên lấy chìa khóa sao? ” - Tạ Thất đứng ở lưng chừng cầu thang quay lại hỏi.

Không có tiếng đáp lời.

Tạ Thất mài tay lên tay vịn cầu thang, lúc quay lên liền thấy bộ dáng sát khí bùng bùng của cháu nhỏ nhà mình thì phát sửng sốt.

Đây rốt cuộc là chuyện gì...

Anh ta quay đầu lại nháy mắt với cô cháu dâu búp bê: Sao thế?

Nhưng Diễm Mật cũng không trả lời.

Tạ Thất thấy vậy thì càng tò mò hơn, anh ta bèn tiến lại gần chút, lết lên cầu thang, vừa lúc thấy được Lý Vĩ.

Mà tên kia nhìn thấy anh thì thiếu chút nữa đã quỳ xuống khóc: " Thất gia..."

Ha!

Lúc Tạ Thất thấy được ánh mắt cầu cứu của tên kia thì anh đã hiểu.

Tên Lý Vĩ này trong giới giải trí nổi tiếng là kẻ háo sắc, dù là ảnh hậu hay tiểu hoa đán không nổi danh gì cũng đều bị hắn lừa hết vào tay. Hơn nữa anh ta còn nghe nói hắn có sở thích đặc biệt là mấy kiểu loli nữa.

Tạ Cửu vội vàng nắm lấy tay Diễm Mật rồi thản nhiên nói với Tạ Thất: " Hắn ta giao cho cậu xử lý, cháu đi trước đây. "

Tạ Thất: "..."

Anh quay sang nhìn tên Lý Vĩ đã chọc phải Cửu nhi nhà mình, lạnh lùng bẻ khớp tay kêu " rắc rắc "

Con heo mày dám đụng đến cháu dâu nhỏ? Chờ xem anh xử lý hắn thế nào đi.

Lý Vĩ nghe được tiếng động kia thì hoảng sợ lui về sau...

...

Diễm Mật leo đèo đi theo sau Tạ Cửu, ngoan ngoan không vắn đuôi nhỏ mà chỉ chui vào xe.

Tạ Cửu ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô một lát rồi nói: " Nhà em ở đâu, tôi đưa em về. "

Hả?

Về nhà?

Nam thần, em chỉ muốn ở cạnh anh thôi...

Giống như có thần giao cách cảm, Tạ Cửu bổ sung vào lời nói: " Hôm nay tôi phải về nhà chính, không thể đưa em đi cùng được. "

" Dạ. " - Diễm Mật ủ rũ cúi đầu.

" Còn nữa...Em đừng khóc. "

A?

Lạ thật...Cô khóc khi nào chứ?

Diễm Mật vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, hỏi ngược lại: " Tại sao em phải khóc? "

Tạ Cửu né ánh mắt sang một bên rồi giải thích: " Ban này tôi bỏ ra ngoài vẫn chưa chào em, nên em đừng khóc. "

Cô gật đầu, ngoan ngoãn rũ mắt xuống, yên lặng, liếc mắt rồi lại yên lặng.

Tạ Cửu: "..."

" Không được nhìn trộm. "

Diễm Mật ôm hai má nóng ran, vâng lời ngẩng lên, quang minh chính đại nhìn Tạ Cửu.

Tạ Cửu bất chợt cảm thấy khuôn mặt mình đang nóng khủng khiếp, bèn lẩm bẩm một câu: " Ngốc. "

Điền Mật giật mình: " Em ngốc khi nào hả? "

...

Tạ Cửu quay sang nhìn cô nhóc rồi lẩm bẩm: " Ngay lúc này..."

Điền Mật: "..."

Bỗng nhiên, anh không kịp đề phòng thì đã thấy cô kề sát vào chóp mũi mình, nói thật rõ ràng: " Em không có ngốc, phải là thông minh kiệt xuất mới đúng! "

Giấc mộng hôm nào đó lại bỗngưng hiện lên trong đầu Tạ Cửu...Hơi thở nóng bỏng, còn có mùi trái cây nhẹ nhẹ thấm vào tim can.

Điền Mật thấy vậy thì bật cười...Hai tai của Cửu gia đang đỏ lên kìa!

...

Vì thế Tạ Thất sau khi đã giải quyết xong việc tên Lý tổng kia chui vào xe, nhìn thấy khuôn mặt đỏ như mông khỉ của cháu nhỏ nhà mình bèn tự cảm thấy kỳ quái.

Anh ta đã bỏ lỡ cái gì à?

Không khí trong xe có phần yên tĩnh.

Chiếc xe chậm chậm lặn bánh trên xa lộ, bỗng dừng lại thay đổi hướng.

Tạ Thất đang nằm dài ở ghế sau thấy vậy bèn tò mò hỏi: " Cửu nhi, cháu muốn đi đâu vậy? "

Hình như đây đâu phải đường về nhà chính?

Điền Mật đan những ngón tay vào nhau, nhỏ giọng giải thích: " Anh ấy đưa cháu về trường học ạ. "

Tạ Thất ngẩn người, về trường học? " Nhưng mà này, lão già nói năm giờ là phải có mặt ở nhà rồi đấy! "

Tạ Cửu sững sốt: " Có chuyện đó nữa à? "

Tạ Thất gật đầu: " Hôm nay là sinh nhật của chị Lục, cháu quên rồi à? "

" ... "

Thằng nhóc này lại có thể quên được một chuyện quan trọng như vậy?

Tạ Thất vuốt cằm nói: " Nếu không thì cháu cứ đưa cháu dâu đi cùng đi, dù sao sớm muộn gì cũng phải về ra mắt mà. "

Tạ Cửu trừng mắt nhìn: " Cậu lại nói nhăng nói cuội cái gì đó? "

Hả?

Điền Mật nghe vậy thì quay sang hỏi anh: " Cửu gia....Em không thể đi cùng anh sao? "

Tạ Cửu khẽ dừng tay lái một chút: "..."

Không khí bên trong xe dường như ngưng đọng lại ————

Tạ Thất cười nói: " Cháu dâu nhỏ à, cứ mặc kệ thằng nhóc đó đi, chẳng qua là do nó ngại mở lời thôi. "

Điền Mật khéo léo gật đầu: " Dạ, cũng không quan trọng mà. "

Đây chính là hình thức " không biết xấu hổ. "...

....

Tạ Cửu hỏi cô nhóc: " Em muốn đi cùng? "

Hai mắt Điền Mật ngay lập tức được điểm trang bằng những ngôi sao, cười đầy vui vẻ: " Muốn, tất nhiên là muốn rồi! "

Tạ Cửu không nói gì, chẳng qua là anh đang bận lái xe, đổi hướng quay lại đường cao tốc mà thôi.

Điềm Mật chà xát hay tay vào nhau, không kìm chế được sự hồi hộp.

Nhà của Cửu gia...

Cô sung sướng đến mức muốn lăn qua lăn lại trên ghế, khiến cho Tạ Cửu không nhìn được mà phải ngó sang.

Cô nhóc này...

Hình như...rất vui vẻ?

Lòng Tạ Thất khẽ run lên, nhìn chiếc xe vừa vắn lách qua cửa sổ bèn vội vàng nhắc nhở: " Cửu nhi, cháu tập trung lái xe một chút đi. "

F***!

Loại hình ân ái đến mức này...Bà nó, không ngược cầu thì sẽ chết hả?

Chiếc SUV nhanh chóng lướt qua cây cầu lớn Nghiễm Nam, sau đó dừng lại ở một bãi đỗ xe cạnh bến tàu.

Điềm Mật ngó ra bên ngoài cửa sổ ————— một vùng nước lớn phẳng lặng như gương, bên trên còn lấp lánh ánh sáng tựa như những ngôi sao rơi xuống từ bầu trời.

Cô bèn tò mò chỉ vào bến du thuyền sát bờ mà hỏi: " Chúng ta phải đi thuyền sao? "

Tạ Cửu gạt đầu, mở dây an toàn cho cô rồi đi xuống xe.

Mà Tạ Thất ngồi ở phía sau cũng chen vào giải thích: " Cháu dâu nhỏ à, chúng ta phải đi đến Giang Tâm Châu đấy. "

Giang Tâm Châu?

Điềm Mật gạt đầu, nghiêng răng.

Thì ra quê của Cửu gia...Đó chẳng phải là...

Bỗng nhiên cô cảm thấy người đàn ông mà mình đang theo đuổi quả thật là một viên gạch vàng, lúc nào cũng có thể dễ chết người được.

Thế là cô bèn lẩm bẩm trong miệng: " Hèn chi Niên Niên nói không thể nhớ nổi người khác. "

Trước đây cô hoàn toàn không có khái niệm phân chia giữa giàu và nghèo, bây giờ lại đột nhiên ngộ ra rồi.

Tai của Tạ Cửu khá thính, nghe vậy bèn hỏi ngược lại: " Cái gì không nhớ nổi? "

Điềm Mật lắc đầu lia lịa.

Mà Tạ Cửu cũng không quan tâm lắm đến vấn đề đó, chỉ gờ kính ý nhắc nhở cô xuống xe.

A? - Điềm Mật vội nhảy khỏi ghế, nhào vào trong người anh, nép dưới một lòng ngực ấm áp.

...

Anh đang ôm lấy cô.

...

Đầu óc Điềm Mật ngay lập tức bị đình trệ luôn, cả người bỗng cảm thấy choáng váng.

Tuyệt quá, tuyệt quá đi mất....

17. Chương 17

Chút ngọt thứ mười bảy

Editor: Selene Lee

Điềm Mật hít sâu một hơi, quần quýt vùi đầu vào người Tạ Cửu, lẩn lẩn hai lần mới lưu luyến thoát ra ngoài, đứng nghiêm chỉnh trở lại.

Sau đó cô nghe Cửu gia nói: " Ở phía trước. "

Nhưng mãi đến mười phút sau mới thấy anh nắm tay cô đi qua hướng để thuyền, còn vừa đi vừa hắng giọng.

Bạn Tạ Thất này giờ bị biến thành phong cảnh cũng vội vã theo sau, chỉ có thể nghe được tiếng hai người đi trước trò chuyện.

Cô nhóc nói: " Em có nghe Đậu Nãi nhắc qua, cung hoàng đạo của Cửu gia là Thiên Yết "

(Editor có lời muốn nói: Mấy bạn soái ca thì toàn là Thiên Yết với Ma Kết thôi, the best rồi. À mà tôi cũng Thiên Yết đấy nhé, có được gọi là soái tử hôm?)

Tạ Cửu ừ một tiếng, trong đầu anh bây giờ chỉ có những cảm giác mềm mại ban này mà thôi.

Cô nhóc lại hỏi: " Vậy cụ thể sinh nhật anh là ngày mấy? "

Cửu gia bèn trả lời theo bản năng: " Hai mươi ba tháng sau. "

Cô nhóc kinh ngạc mở miệng: " A? Vậy tháng sau em phải tranh thủ rồi..."

Tạ Cửu giật mình, tỏ vẻ không hiểu: " Tranh thủ cái gì? "

" Quà sinh nhật cho anh đấy! " - Điềm Mật cắn ngón tay... " Mọi người đều nói Thiên Yết thích Song Tử, tiếc là em không phải rồi..."

Tạ Cửu búng vào trán của Điềm Mật: " Cô ngốc. "

" Sao anh lại bảo em ngốc rồi? " - Cô trừng mắt nhìn anh, ngoảnh đầu sang một bên.

Tạ Cửu: " Còn không chịu nhận nữa à? "

" Hừ...Đã vậy thì tháng sau anh đừng hòng có quà sinh nhật! " - Điềm Mật chu môi hờn dỗi, nhưng trong lòng lại tự hỏi không biết phải tặng cho anh ấy món quà gì.

Tạ Cửu im lặng cúi đầu nhìn khuôn cằm nhỏ nhắn kia, chỉ bật cười.

Bỗng dưng anh lại nhớ đến lần gặp nhau trong thang máy kia, không biết cô đã phải lấy hết bao nhiêu dũng khí để xông đến trước mặt anh đòi số điện thoại. Thậm chí anh còn không biết cô đã làm gì mà lại khiến bản thân mình phải năm lần bảy lượt đều thỏa hiệp với cô như vậy.

Cô giống như một loại độc dược, dính vào liền tiêu rồi...Từng nét mặt, từng nụ cười của cô đều hấp dẫn anh không thôi, khiến cho từng cơ quan trong cơ thể anh trở nên hộp hộp và vội vã.

" Nhanh lên, đồ chân ngắn, sao anh cứ lê lét như vậy chứ? "

...

Vui quá!

Điềm Mật siêu cấp hạnh phúc leo lên chiếc duy thuyền, phần khởi nhảy tới nhảy lui, còn lấy điện thoại ra chụp vài tấm phong cảnh giữa sông nữa.

Nhưng lúc mới mở ra lại thấy trò chơi kia.

Thật ra ban đầu cô là vì theo đuổi nam thần nên mới tham gia cho này, không ngờ bây giờ thật sự say mê luôn rồi, chơi thấy rất thích thú.

Dù sao thời gian cũng còn dài, hay là chơi một chút đi!

Điền Mật nghĩ xong thì thực hành luôn, vội vã ngoắc tay với hai người kia.

Cô cười đến tí mắt: " Cữu gia, chúng ta chơi game đi! "

Thật ra thì cô đã hoàn toàn quên mất thực lực của ai đó rồi.

Tạ Thất nghe vậy bèn đen mặt nhìn về phía Tạ Cửu.

Kể từ cái lần chơi game cùng thằng nhóc này lần trước, anh đã hoàn toàn vô vọng rồi, chắc là nó sẽ không chơi nữa đâu nhỉ?

Nhưng mà dự đoán của anh hoàn toàn sai rồi, bởi vì Tạ Cửu đã gạt đầu, mở điện thoại lên để vào game.

Tạ Thất thấy vậy cũng không kiểu cách nữa, chơi thì chơi thôi...

Dạo này trẻ con ở ký túc xá chơi thâu đêm, bây giờ đã thành thạo việc mời người chơi cùng, nhưng mà...Sao vẫn chưa thấy bọn họ đâu vậy?

Điền Mật nở nụ cười, khiêm tốn nhìn đại thần Tạ Thất: " Cháu đã mời Cửu gia rồi, sao mãi không thấy anh ấy vào vậy? A, còn cả Thất gia nữa..."

Tạ Thất hiểu ý bật cười: " Game này có phân loại cấp bậc, cháu ở cấp kim cương thì chỉ có thể tham gia cùng với bạch kim và cao thủ thôi! "

Nói xong còn nhìn vào rank của cháu dâu nhà mình, quả thật rất lợi hại!

Tạ Thất bất chợt ghen hòng, xấu hổ nói: " Hay là chơi chế độ phối hợp đi. "

Điền Mật ồ lên.

Rank hay chế độ phối hợp gì đó đối với cô cũng không khác gì cho gà ăn mà thôi, chẳng có gì đặc biệt.

...

Nhưng lúc vào chơi thì Điền Mật lại có chút thất vọng, bởi vì Đát Kỷ của cô đã bị người khác cấm rồi. Bây giờ cô chỉ có thể chọn tướng hỗ trợ Thái Văn Cơ* mà thôi.

Tạ Cửu lại chán nản chọn Lỗ Ban*, mười phần tin tưởng vào cô nhóc trước mặt.

Về phần Tạ Thất, vốn là một cao thủ Liên Minh Huyền Thoại, đối với cái game tương tự này anh thao tác rất tự nhiên, chọn một vị tướng lấp vào chỗ còn trống.

Ba mươi giây nữa bắt đầu trận đấu.

Điền Mật cọ hai lòng bàn tay vào nhau, tư thế sẵn sàng tiêu diệt quân địch.

Tạ Thất mới vào game đã tiêu diệt được bên đối phương ở đường giữa, có chút vui vẻ quay sang: " Cháu dâu, cháu chỉ cần đi theo hỗ trợ chân ngắn nhà cháu là được, đừng quan tâm đến cậu nhé. "

Tạ Cửu nghe xong thì nhú mày quay sang nhìn ai kia.

" Được, Thất gia. " - Điền Mật hăng hái quay trở về đường dưới.

Tạ Thất lại quay sang trêu chọc cô: " Cháu cứ gọi là chú được rồi, giống Cửu nhi ấy. "

Không ngoài dự liệu của anh, hai má của cô nhóc đỏ ửng lên như quả cà chín.

Quay lại game —

Lúc này bạn Lỗ Ban chân ngắn nào đó bị đùa cợt cảm thấy có chút tức giận, lao đến đánh tay đôi với người chơi Trình Giảo Kim* ở phía bên kia.

Mà Trình Giảo Kim ở trong " Vương Giả " này có một đặc điểm là lượng máu càng thấp thì bị thương tổn càng cao, bây giờ vẫn còn là đầu game nên đương nhiên không chịu chút sát thương nào cả. Ngược lại Tạ Thất nằm thẳng trên mặt đất, ngã vào chỗ Điền Mật vừa định chạy lên cứu viện.

Điền Mật mở túi lấy nước hồi phục ra đưa cho Tạ Cửu, sau đó nói: " Cửu gia...Anh nhìn em xem...Có phải là em hơn anh không hả? "

Tạ Cửu run run, quyết định chạy theo cạnh cô ở đường dưới.

Mà lúc này, Trình Giảo Kim và An Kỳ Lạp (Lời editor: Không tìm ra được nhân vật này) bên đối diện đang núp trong bụi rậm lặng lẽ xông ra tấn công.

Kết cục đã rõ, muốn cứu người rút cuộc lại biến thành chết chung một chỗ...

Mà Tạ Thất bên kia đã giết được hai người lại bắt chợt mỉm cười.

....

Quả thật trò chơi như vậy không hợp với ông lão là anh chút nào, Tạ Cửu rầu rĩ không dám nhìn vào bảng thống kê cuối trận đấu. Sát thương nhiều nhất trận này vẫn là Lan Lăng Vương* Tạ Thất, thậm chí cô nhóc kia cũng đã hỗ trợ rất nhiều, chỉ có mỗi anh...Aizz

....

Điền Mật nuốt nước miếng, cẩn thận thăm dò: " Cửu gia...anh còn muốn chơi tiếp không? "

Ngược lại người trả lời lại là Tạ Thất: " Cũng sắp đến nơi rồi, đợi ăn cơm tối xong rồi hãy tính. "

Cô nhóc nào đó nghe xong cũng ngoan ngoãn gật đầu.

Nói chuyện phiếm cũng tốt.

Cả ba đi xuống thuyền, bước vào tiểu khu, đi qua hai căn nhà lớn rồi dừng lại.

" A, tiểu Cửu và tiểu Thất đến rồi này. " - Người phụ nữ đứng ở cổng đón khách nở một nụ cười đoan trang dịu dàng.

" Cô Lục/ Chị Lục " - Hai người đàn ông lịch sự nho nhã đáp lời.

Tạ Lục nhìn thấy sau lưng Tạ Cửu hiện ra một góc váy nhỏ, bèn mỉm cười vui vẻ: " Cửu nhi, cháu đưa khách tới à? "

Tạ Cửu bị nói đích danh thì cứng người lại, mãi mới nắm tay dẫn Điền Mật đi lên.

Mà cô búp bê nào đó này giờ vẫn còn bị mấy khúc cua trái phải liên tục làm cho hoa mắt, chỉ có thể đứng ở trước mặt Tạ Lục theo bản năng.

" Cháu gái nhỏ tên là gì? " - Nụ cười ngọt ngào mang vẻ dụ dỗ trẻ em của Tạ Lục hiện ra.

Editor giải thích: Thái Văn Cơ tức Sái Diễm, tự là Chiêu Cơ nhưng sau do trùng với Tư Mã Chiêu nên đổi thành Văn Cơ. Bà là một trong tứ đại tài nữ Trung Hoa (3 người còn lại là Lý Thanh Chiêu, Trác Văn Quân và Ban Chiêu), người ở chốn Trần Lưu (nay là Vân Nam, Trung Quốc). Cha là Thái Ung làm quan dưới thời Đông Hán. Bà là một nữ văn sĩ tài hoa nhưng bạc phận, tác phẩm nổi tiếng đương thời của bà là " Bi Phần Thi ", được xem là tác phẩm kiệt xuất của văn học Kiến An thơ ca cổ Trung Quốc. Nguồn tham khảo thêm:

Lỗ Ban hay Cơ Ban, vị vua thứ 17 của nước Lỗ, chư hầu nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Nguồn tham khảo thêm:

Trình Giảo Kim: Một đại tướng công thần khai quốc nhà Đường. Nguồn tham khảo thêm:

Lan Lăng Vương(Chắc bạn này thì nổi rồi nhì): Tức Cao Trường Cung, một tướng lĩnh - hoàng thân nhà Bắc Tề, 1 trong tứ đại mỹ nam Trung Quốc.

Nguồn tham khảo thêm:

Lời Editor: Sau chương này thì tôi đã chính thức xác định được game mà bọn họ chơi là Vương Giả Vinh Diệu, lúc trước đọc sơ thật sự không chú ý lắm. Còn nữa, công nhận nhà của bạn Cửu chăm đặt tên ghê, Tạ Thất, Tạ Cửu rồi Tạ Lục, nhanh gọn lẹ khỏi cần suy nghĩ gì luôn...

18. Chương 18

Chút ngọt thứ mười tám

Editor: Selene Lee

” Điem Mật, điem trong toan điem khổ lạt (toan điem khổ lạt: Ngọt bùi cay đắng), Mật trong mật ong. ”

Tạ Lục nghe xong thì vỗ tay, nụ cười cũng ngày càng dịu dàng hơn: ” Tên nghe thật là ngọt ngào. ”

Nói xong bèn dài cô hướng vào trong mà gọi: ” Ba ơi, Cửu nhi dẫn theo một cô bé này! ”

Mà ông cụ trong nhà này giờ vẫn đang bàn bạc với bạn già ở phòng khách, vừa lúc nói tới chuyện lập gia đình cho ba nhân vật còn độc thân.

Đúng! Buổi tiệc sinh nhật lần này thật ra là một buổi xem mắt!

Tạ Lục ở bên cạnh không có biểu hiện gì thì cũng không nói đi, nhưng chẳng cháu đích tôn ngoan ngoãn của ông lại có thể gạt được một cô gái mang về?

Ông cụ vừa nghĩ vừa phần khởi, có chút hài lòng.

” Lại đây ông xem nào, cháu tên gì? - Giọng nói hòa nhã, cử chỉ ôn tồn.

Hả? Lại hỏi nữa sao?

Điem Mật ngẩn người nhưng cũng không dám trả lời qua loa, bèn lặp lại mấy lời lúc này nói với Tạ Lục.

Ông cụ thấy vậy liền hận không thể tổ chức ngay tiệc kết hôn, không chừng mười tháng sau là ông có thể ôm cháu rồi.

Điem Mật hơi hoảng sợ.

Tạ Cửu thấy vậy bèn nói: ” Ông nội, hôm nay là tiệc của cô Lục ”

Ông cụ nghe xong thì đổi sắc mặt, liếc sang cô con gái nhỏ đã gần 40 của mình, cảm giác đau đầu lại ập đến. Nếu cháu trai có kết hôn chậm thì cũng không sao, nhưng mà con gái thì...Ở tuổi này đã xem như ế chồng chơ rồi.

Tạ Lục bên kia lại tối sầm mặt, vất vả lắm cô mới dời được sự chú ý của ông già, sao có thể để thằng nhóc đó chạy sớm như vậy được?

Thế là cô bèn lên tiếng: ” Ba, Cửu nhi đưa người đến, không tiếp đãi sao được...Không phải ba lúc này cũng mong đợi một cô cháu dâu sao? ”

Ông cụ nghe xong bèn quay đầu lại nhìn cô búp bê ngoan ngoan nào đó, mừng như mở cờ trong bụng.

” Đây lão già, không phải hôm nay ông cũng mời Hứa lão đầu đến đấy chứ? ” - Người bạn ở bên cạnh thấy vậy thì hỏi.

Trong nháy mắt, cả gian phòng đều đóng băng.

....

Tạ lão gia nghe thế thì có chút mất tự nhiên, hôm nay ông ngoại trừ việc tìm con rể, cũng là nhân tiện muốn tác hợp cho cháu trai nhà mình và cháu gái nhà bằng hữu luôn, ai mà ngờ thằng nhóc này lại trực tiếp đưa bạn gái về chứ?

Dù sao Hứa lão đầu kia cũng là anh em huynh đệ kết nghĩa của ông từ thời còn chinh chiến.

...

” Ta nói, Tạ lão đầu, thằng cháu trai mà ngày nào ông cũng ca ngợi bên tai tôi đâu rồi? Tôi cũng vừa vặn đưa cháu gái đến này, hai ta tiện thể làm thông gia luôn nhỉ? ”

Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo xuất hiện rồi.

Hứa lão đầu nắm tay cháu gái mình đi vào cửa, còn mang theo hai bình rượu Mao Đài thượng hạng nữa.

Điềm Mật bị lời nói của người vừa đến làm cho giật mình.

Cô bèn hướng đầu ra cửa nhìn theo bản năng.

Điềm Mật vừa thấy được hai người đi vào thì trợn cả mắt...Đó không phải là Hứa Nghệ Dao sao?

Tiểu hoa đán đang nổi của Thiên Sách - Hứa Nghệ Dao?

” Người ta đích thực là một viên kim cương độc thân cao cấp đấy nhé, kể cả Hứa Nghệ Dao của bên chúng ta cũng muốn dựa vào anh ấy đấy...” - Lời nói của mấy nghệ sĩ nhỏ trong bữa tiệc lần đó lại hiện lên trong đầu cô.

Hứa Nghệ Dao cũng thích Cửu gia...

Điềm Mật ngậy người ra tại chỗ, không dám tiến thêm bước nào nữa.

Bỗng nhiên, cô cảm giác được tay mình bị ai đó nắm lấy, một mùi hương bạc hà dễ chịu bay đến quanh quần bên chóp mũi... Điềm Mật bất giác nghiêng đầu, liền chạm phải sườn mặt tuần tú của anh.

Tạ Cửu hạ giọng, nói với cô: ” Đồ ngốc, đi lên với anh...”

Mấy lời nhẹ nhàng như gió, nhưng lại mang theo hơi nóng và cảm giác xúc động...

” Ông nội, con và Mật Mật lên lầu trước, mọi người cứ từ từ nói chuyện sau ạ. ” - Tạ Cửu nói, hàm ý chứa rõ sự bất mãn.

Điềm Mật cúi đầu chào ông cụ rồi cầm lấy giỏ xách, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Tạ Cửu, bèn ngoan ngoãn theo anh đi lên.

Trong phòng khách là một khoảng yên ắng.

....

Lên cầu thang, mở cửa, đổi dép.

...

Đây là một căn phòng không lớn lắm, chỉ có đặt một chiếc giường đôi, bên trên là chiếc laptop còn bật mở.

Thời điểm cả hai mới bước vào, không gian tối đen như mực.

Tạ Cửu mò được công tắc điện, mở đèn lên, chuẩn bị ngã lên giường như mọi lần thì lại đột nhiên nhìn thấy cái đồng hồ đeo tay đang nằm ở phía trên.

Tim anh bỗng dưng đập thình thịch...Tạ Cửu ý thức được vội vã lùi ra sau hai bước, khuôn mặt tối sầm lại, ngũ quan vận vẹo.

Tạ Thất bất chợt mở cửa đi vào trong, bồn chồn sờ sờ mũi, vội vàng chạy đến ôm con mèo lên, nói: ” Chị Lục bảo cậu đi lên mang thang nhóc này xuống, còn nữa, chị ấy nói mấy bữa nay nó đều nằm trên giường cháu. Tốt nhất là cháu nên đi thay lại ra giường, không lại bị dị ứng nữa đấy ”

Tạ Cửu cứng đờ người, ai cho phép thang nhóc này trèo lên giường anh chứ?

Điềm Mật nghe được lời của Tạ Thất thì bưng tỉnh ngộ, thì ra Cửu gia bị dị ứng với mèo! Hèn chi lần trước anh ấy giận như vậy.

Cô bèn quay sang nói với anh một cách chắc chắn: ” Cửu gia...Lần sau em sẽ không mang Tiểu Hoa đến tìm anh nữa đâu...”

Tạ Cửu xoa xoa đầu cô, ừ một tiếng rồi quét mắt sang ” bóng đèn ” Tạ Thất, tỏ ý bảo anh ta đi ra ngoài.

Sau đó anh liền vùi người lên ghế salon ở bên cạnh, lười biếng vẫy tay với Điềm Mật.

Tạ Thất rất thức thời đi ra ngoài, còn lịch sự đóng cửa lại.

...

” Cữu gia... ” - Điem Mật có chút khó chịu với không gian mờ mờ sáng như vậy, hai tay đan vào nhau.

” Ừ...” - Tạ Cửu ôm cô vào trong ngực mình, khẽ thì thầm bên tai cô ” anh nghe đây ”

” Em sợ..”

Tạ Cửu bật cười: ” Anh biết ”

” Em không muốn anh bị Hứa Nghệ Dao cướp đi đâu, mặc dù bây giờ anh cũng không thuộc quyền sở hữu của em, nhưng nếu anh và cô ta yêu nhau, em sẽ buồn lắm...” - Giọng nói của Điem Mật ngày càng có xu hướng nức nở.

Tạ Cửu vuốt tóc cô, ôm nhẹ lấy thắt lưng nhỏ nhắn: ” Đừng khóc ”

” Anh chỉ yêu em thôi, có được không? ”

Tạ Cửu ngậy người ra, bèn hỏi ngược lại: ” Em có biết mình đang nói gì không? ”

” Tất nhiên là có...” - Âm thanh trả lời kéo dài ra...

Lòng Tạ Cửu khẽ run lên, mở miệng trêu chọc cô: ” Em có hiểu việc hôm nay chúng ta cùng về đây không? ”

Cảm giác bên tai bây giờ thật khó tả, hình như có chút ngứa, mà cũng có chút nóng bỏng...

Trong lúc nhất thời, Điem Mật không thể nào hòa hợp được thực tế và mộng ảo của chính mình, giống như Trang Chu mộng hồ điệp*, thực ảo không rõ ràng.

Cô bèn lắc đầu theo bản năng.

” Em muốn đọc chiêm anh à? ”

Cô gật đầu.

Chỉ nghe thấy tiếng Tạ Cửu cười bên tai: ” Vậy anh để em đọc chiêm, giữ cho cẩn thận nhé. ”

Hiện giờ trên người anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏng cổ chữ V, toàn bộ xương quai xanh cảm dễ dàng lộ ra hết bên ngoài.

Điem Mật nuốt nước miếng, đưa tay đến chạm vào phần yết hầu của anh, sau đó từ từ trượt xuống.

Nhưng bàn tay làm loạn của cô nhanh chóng bị anh bắt lại.

” Đừng động...” - Giọng nói khàn khàn vang lên. ” Để cho anh ôm em một lát. ”

Điem Mật cứng đờ người, nhìn anh đầy khó hiểu, nhưng sau đó lại cảm giác được một luồng nóng bỏng từ phía bên dưới ập đến, cô liền không dám lộn xộn nữa.

Hai mắt của cô bèn luân chuyển, nói sang chuyện khác: ” Ban nãy anh nói, sinh nhật anh là ngày hai mươi ba tháng sau? ”

Lời giải thích của Editor: ” Trang Chu mộng hồ điệp ” hay ” Mộng hồ điệp ” là một đoạn ngắn trong sách Trang Tử của TQ, một điển tích hay được sử dụng trong văn chương lẫn triết học. Ý nói về giấc mộng khiến con người ta không thể nào phân biệt được thực tại và giấc mơ nữa, hư hư thực thực, giống như Trang Chu mơ thấy mình biến thành bướm, rồi lúc tỉnh dậy lại tự hỏi mình có phải Trang Chu không, hay mình là do bướm biến thành....Điển tích này thường đi cùng với một điển tích khác là ” Thục đế gửi lòng xuân vào chim Đỗ Quyên ”. Ví dụ trong Truyện Kiều của chúng ta cũng có một đoạn như vậy để miêu tả tiếng đàn của Kiều:

” Khúc đầu đầm ấm dương hòa,

Ấy là hồ điệp hay là Trang sinh

Khúc đầu êm ái xuân tình,

Ấy hồn Thục đế hay mình đỗ quyên. ”

Nguồn tham khảo thêm:

Rượu Mao Đài:

19. Chương 19

Chút ngọt thứ mười chín

Editor: Selene Lee

Trong bóng tối có tiếng đáp lại: " Ừ. "

Điềm Mật choàng tay qua ôm lấy cổ anh, hỏi tiếp: " Thế Cửu gia muốn quà gì đây? "

" Cái gì cũng được sao? " - Âm thanh mờ ám quanh quẩn bên thùy tai khiến Diềm Mật không khỏi quẫn bách, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bầu không khí bỗng chốc trở nên vô cùng nóng bỏng, lại mang theo cảm giác mê hoặc người.

" Dạ..."

Hồi lâu sau, chỉ thấy Tạ Cửu khẽ mân nhẹ đôi môi của chính mình, cười khẽ bên tai, dường như tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Tạ Cửu trêu chọc: " Vậy thì...em đi. "

Sao?

Cô cũng có thể trở thành quà tặng à?

" Ngốc quá. " - Tạ Cửu nhìn thấy biểu hiện tiếp thu chậm của cô thì bật cười, nhanh chóng buông lỏng eo cô một chút.

" Yên tâm, anh tạm thời chưa mở quà đâu, em có thể từ từ chuẩn bị..."

Ngữ điệu vô cùng ngả ngớn.

...

Mà lúc này ở trong phòng khách, cũng bởi vì người nào đó vốn dĩ được xếp sẵn cho vai nam chính lại bỏ đi trước thời hạn, nên bầu không khí hạ thấp đến cực độ.

" Ta nói lão Tạ...Cái này...Đây rốt cuộc là chuyện gì? " - Ông cụ Hứa giận giữ trơ mắt nhìn, biểu tình vô cùng bất mãn.

Ông ta đặc biệt đưa cháu gái đến đây, vốn là muốn kén cháu rể, nhưng bây giờ rốt cuộc là cái tình huống gì?

Ông cụ Tạ cũng toát mồ hôi đầy mặt, làm sao ông biết được thằng cháu nhà mình lại dùng một cái mà đưa bạn gái về chứ?

Thế là ông bèn cắn răng xin lỗi: " Lão Hứa à...bình thường thằng cháu cưng này của tôi cũng không có động tĩnh gì lớn, nên tôi cứ cho là nó chưa có bạn gái. Hiện tại lại biến thành hồ nháo như thế này, thật là có lỗi, có lỗi quá. "

Lời này vừa thốt lên thì ông cụ Hứa cũng không nói gì được nữa, nhưng tiểu hoa đán Hứa Nghệ Dao đang ngồi ở phía sau thì hoàn toàn ngược lại. Sắc mặt cô ta trắng bệch, còn có chút tức tối.

Ban đầu cô ta nghe lén được cuộc nói chuyện giữa ông mình và ông Tạ Cửu, có trời mới biết lúc đó cô ta đã vui sướng đến mức nào, sao bây giờ...

Hứa Nghệ Dao cắn cắn môi, lắc lắc tay của ông mình: " Ông nội..."

Ông cụ Hứa lại có chút khó xử, hình như cháu gái nhỏ nhà mình rất thích Tạ Cửu à...

Hứa Nghệ Dao thấy vậy thì dứt khoát nói: " Không phải ông đã đồng ý với cháu, còn nói nhất định sẽ đàm thỏa cuộc hôn nhân này sao? "

Lời này vừa thốt lên cũng vừa vắn chọc vào cả nhà họ Tạ đang cố gắng giảng hòa.

Nhất là ông cụ Tạ bắt đầu cảm thấy cô cháu gái này của họ Hứa ngày càng không vừa mắt.

Cứ cho là hai nhà có ý định kết đôi đi, nhưng quan trọng vẫn phải xem ý hậu bối. Bây giờ đã là thời đại nào rồi, còn muốn lưu hành cổ tục " trưởng bối ép duyên " ?.

Mà lúc này dường như Hứa Nghệ Dao cũng ý thức được chính mình có chút quá lời, cũng biết xấu hổ mà không dám mở miệng nữa, chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ, nhưng thực sự đứng ngồi không yên.

Ông cụ Hứa cũng nhanh nhẹn phát hiện ra biểu cảm của bạn mình sau khi cháu gái nói xong câu nói kia là vô cùng phật ý, không nói gì nữa mà kéo Hứa Nghệ Dao về phía mình sau đó cầm lại hai chai rượu Mao Đài lên.

" Tạ lão đầu, nhà ông bây giờ đã có khách, thôi thì tôi cũng không cố gắng làm gì nữa....Phần dính ước kia cứ bỏ đi là được. "

" Thật có lỗi quá.."

Đợi cho hai người kia đi ra khỏi cửa, lúc này ông cụ Tạ mới nháy mắt với Tạ Thất, ý bảo anh ta chạy lên lầu gọi cháu trai cùng cháu dâu của mình xuống...

...

Điềm Mật áy náy ngồi trên ghế, đảo đảo chén canh nắm trước mặt mình.

A?

Sao mọi người đều nhìn cô vậy?

" Mật Mật, con thử món bánh tart trứng* này một chút đi, thím mới vừa nướng xong đấy! " - Thím Cúc, đầu bếp nhà họ Tạ ân cần mang đĩa tart trứng mới hoàn thành đưa đến trước mặt Diềm Mật.

Cô ngây cả người, không dám có động tác gì tiếp theo.

Bây giờ nào cô thật sự không hoạt động nổi nữa rồi.

Tạ Cửu thấy vậy bèn nhận giúp, đem đặt xuống bên cạnh chén canh nắm, mỉm cười: " Em không thích ăn ngọt sao? "

Tạ Thất nghiêng răng nghiêng lợi nhìn, cũng không lên tiếp mà cúi đầu uống canh tiếp.

Ban nãy trên đường đến đây anh ta đã bị mười ngàn điểm ngược cầu bạo kích rồi, không cần phải nhận thêm nữa đâu.

Tạ Lục thì bày ra bộ dáng " tôi không biết gì hết " mà nhìn lên trần nhà.

Tạ Cửu cũng để ý thấy bởi vì sự chú ý của mọi người đều đặt hết lên Diềm Mật nên có thể cô không cảm thấy thoải mái, bèn kiếm chuyện khác để nói.

" Ông nội, ông không định giới thiệu mấy vị này ạ? "

Quả thật bên phải của bàn ăn còn có rất nhiều nhân vật âu phục giày da khá xa lạ, lờ lợc đom đống, nhưng lại có dáng vẻ của người tinh anh.

Tạ Lục nghe xong liền trừng mắt nhìn anh: Con nha, bộ không muốn sống nữa hả?

Người kia bèn phóng ánh mắt khiêu khích trở lại, còn bình tĩnh lột vỏ một con tôm sau đó bỏ vào chén của Diềm Mật.

Mẹ nó!

Tạ Lục giận đến mức muốn mắng ra khỏi miệng.

Nhưng đáng tiếc là cô không có được cơ hội đó, bởi vì ông cụ Tạ đã bắt đầu giới thiệu đám nhân sĩ kia, vui vẻ đến mức những nếp nhăn quanh khóe mắt cũng mỉm cười lớn.

Điềm Mật len lén kéo vạt áo của Tạ Cửu, nhỏ giọng nói: "Cửu gia, em thấy cô Lục nhà anh hình như không muốn xem mắt đâu..."

Tạ Cửu xoa xoa đầu cô, cũng thấp giọng trả lời: "Anh biết. "

Hả?

Anh đã biết mà còn làm thế nữa?

Điềm Mật ngẩng người.

Tạ Cửu lại xoa đầu cô: "Cô ấy đã có đối tượng rồi..."

Hay quá...Điềm Mật bèn nhích lại gần để nghe rõ hơn.

Bỗng dưng Tạ Cửu lại cắn nhẹ vào tai cô một cái, bật cười: "Đối tượng của cô là một cô gái. "

Oa!!

Điềm Mật giật mình hờn dỗi, sau đó là bịt miệng lại, ngạc nhiên không ngớt.

Tạ Cửu tiếp tục cười: "Đừng để ý đến họ nữa, em ăn no một chút đi, không chừng tối nay sẽ rất mệt đấy. "

Điềm Mật...

Rất mệt...Không lẽ là như cô nghĩ...

Cơ bụng của Cửu gia...Oa...

Không được, máu mũi sắp phun hết ra ngoài rồi!

Tạ Cửu bưng chén canh nắm lên húp một ngụm, đoạn lại quay sang bắt gặp gương mặt đỏ ửng của cô.

Anh bèn ngẩng người...

Đang yên đang lành, sao lại tự nhiên đỏ mặt rồi?

Tạ Cửu: "Tiểu Ngốc? "

Điềm Mật cúi đầu im lặng, xấu hổ muốn chết.

Cô không chờ được nữa...Buổi tối, với Cửu gia...

"Ngẩng đầu lên xem nào" - Tạ Cửu nói với cô.

Điềm Mật dùng tay vuốt tóc...

Tạ Cửu lại nói: "Tiểu ngốc..."

"Ừ. " - Điềm Mật đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đối diện với mắt của người kia.

Cô biết là mình lại nghĩ lung tung rồi.

Thế là cô bèn liều mạng lắc đầu: "Em không có nghĩ gì hết. "

Nghĩ gì là nghĩ gì? - Tạ Cửu khó hiểu, cũng không kịp phản ứng lại.

Sau đó lại dường như ngộ ra điều gì đó, ý tứ mơ hồ, bèn lên tiếng trêu chọc: "Sợ bị anh hành một chút à? "

BÙM một tiếng, bạn Điềm Mật chính thức biến thành cây táo sừng sững.

Nhưng mà còn chưa kịp bình thường lại thì bà cụ Tạ đã nói: "Mật Mật à, hôm nay con ngủ lại đây chứ?"

"- Bà vừa nói vừa dịu dàng kéo tay Điềm Mật qua ngồi cạnh mình..." Chung phòng với Tiểu Cửu nhà bà, giường của nó còn rộng lắm. "

Mặt của Diễm Mật lại tăng thêm sắc đỏ.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy trời?

” Tà lão phu nhân...” - Cô ấp úng lên tiếng.

Lại nói về ông cụ Tà, ông cảm thấy vô cùng hài lòng với cháu dâu nhỏ bị thằng cháu của ông lừa mang về này. Nhất là so sánh với Hứa Nghê Dao gì đó ban nãy, rõ ràng là độ hảo cảm đã đột phá hơn 200 điểm!

Thế là ông cười hòa nhã, còn khích lệ vô cùng mạnh mẽ: ” Cứ làm như vậy đi, thím Cúc, phiền thím lát nữa đổi lại ra giường của thằng Cửu dùm tôi, chọn loại nào nhẹ nhàng lãng mạng dấy. Con gái mà, chắc chắn là thích kiểu như vậy rồi! ”

Bánh tart trứng:

20. Chương 20

Chút ngọt thứ hai mươi

Editor: Selene Lee

Tà Thất ngồi một bên phì cười...Nhẹ nhàng lãng mạng?

Một cơn gió lạnh tràn đầy sát khí quét đến, Tà Thất giật mình dừng việc hả hê.

” Ông nội, như vậy không tốt lắm...” - Tà Cửu lên tiếng can ngăn.

Nếu không can lại thì đêm nay cô ấy sẽ thật sự ngủ cùng anh mất...

Nhưng ông cụ Tà lại vỗ bàn, trợn mắt nói: ” Cái thằng nhóc này? Loại chuyện đem gạo sống nấu thành cơm mà ông cũng phải dạy mày nữa hả cháu? ”

Ơ?

Diễm Mật trợn mắt, hết nhìn ông cụ rồi lại quay sang Tà Cửu.

Từng câu từng chữ này cô đều nghe rất rõ...Nhưng chuyện ở cùng một chỗ....Sao có thể nói ngay làm liên chứ?

Cô vội vàng lắc lắc đầu rồi vỗ mặt mình, cảm giác sao cứ như ở trong mộng vậy?

Tà Thất vì muốn nịnh nọt ông cụ, cũng hăng hái góp lời: ” Ngủ chung tốt lắm! ”

Diễm Mật: “ ... ”

Tà Cửu: “ ... ”

Cậu không nói lời nào thì không ai bảo cậu câm nha.

Dằng co mãi đến cuối buổi...

Lúc hai người thật sự bị tổng vào cùng một phòng, tâm trạng của Diễm Mật mới cảm giác được ” phép màu ” vừa xảy ra.

...

” Cửu gia..Chỉ bằng anh để em dùng quần áo trong tủ trải lên sàn nằm đi, hôm nay em nằm như vậy cũng đủ rồi. ” - Diễm Mật xoắn xoắn tay, bất an nói.

Ngủ...

Lần đầu tiên ngủ chung với nam thân...

Tạ Cửu nhìn cô hỏi: " Em thật sự không muốn ngủ cùng anh? "

Điềm Mật liều mạng lắc đầu: " Ngủ trên sàn cũng được ạ. "

Cô vừa dứt lời, đã thấy chính mình bị ai đó bế lên, đặt ngồi trên đùi: " Nhưng anh phải làm sao đây? Chăn mềm quá lạnh lẽo. "

Điềm Mật cố gắng " chống cự " lại cảm giác nóng bỏng..." Anh xem, có mấy điều hòa còn gì? Vẫn là để em nằm một mình đi. "

Tạ Cửu cười cười, khẽ sát vào tai cô: " Ngốc, làm sao anh có thể để em ngủ trên sàn được? Nếu có thì cũng là anh. "

Nói xong liền đứng dậy bưng từ trong tủ ra một chồng nệm, xếp nhanh trên mặt đất.

Điềm Mật xấu hổ xoa xoa khuôn mặt đỏ bừng của mình, xốc chăn lên lẩn lộn.

Chắc chắn là trêu ghẹo!

Cửu gia muốn trêu chọc cô!

" Vậy anh tắt đèn nhé? "

" Dạ. " - Điềm Mật thò đầu nhỏ ra khỏi chăn. " Cửu gia ngủ ngon. "

Một giọng nói nhẹ nhàng lướt qua màng đêm, ẩn hiện chút trầm khàn: " Ngủ ngon. "

Ngủ ngon, cô ngốc của anh.

Mơ thật đẹp.

....

Thật ra Điềm Mật có một tật xấu nhỏ, đó chính là ngủ không yên, cứ đến nửa đêm là lại tỉnh giấc.

Giống như bây giờ vậy, mơ màng đi chân đất trên sàn nhà, lại đột nhiên đụng phải một cái gì đó cứng cứng...

Điềm Mật giật mình bừng tỉnh, chỉ thấy Tạ Cửu mở mắt kéo chăn sang một bên.

Không đúng...Cô dụi mắt nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng cũng tìm lại được trí nhớ của chính mình.

Cô và Cửu gia đang ở chung phòng!

Ngủ...

Thế là Điềm Mật bắt đầu tính toán kế hoạch để đi đến nhà vệ sinh mà không làm Cửu gia thức giấc.

Plan A: Nếu như đi hướng từ đầu giường, chỉ có một khoảng nhỏ để cô bước xuống.

Plan B: Nhảy qua hông Cửu gia, nhưng tiếng ồn không nhỏ đâu.

Điềm Mật cắn răng suy nghĩ, cuối cùng quyết định lựa chọn kế hoạch B.

Nhưng mà cô vừa định bước xuống thì đã thấy Cửu gia mở mắt nhìn mình.

Lúng túng...muốn khóc.

" Cửu gia..." - Điềm Mật ngại ngùng lên tiếng.

" Muốn ở phía trên? " - Tạ Cửu nhún mào ôm cô vào trong ngực, chầm chậm lại, để cho mũi cô chạm vào mũi chính mình.

Điềm Mật cố gắng điều khiển con nài trong ngực, lắc đầu lia lịa. Cô nuốt nước miếng đặt tay lên ngực anh, ra vẻ từ chối.

" Xem ai bắt được thở con chạy loạn này. " - Hô hấp ấm nồng phảng phất quanh gò má nhỏ nhắn.

Điềm Mật xấu hổ đến mức im lặng, cả người đều bị anh ôm chặt, nhưng mà cô thật sự cần phải đi vào nhà vệ sinh nha! " Không...em phải đi. " - Vừa nói vừa lắc đầu.

Nhưng khí lực của cô hơi mạnh, đầu nhỏ liên tục vào cằm của Tạ Cửu.

” A...” - Anh đưa tay sờ cằm mình.

Sức chiến đấu của cô nhóc cũng không tệ đấy.

Điền Mật lại im lặng.

Hình như cô hơi quá tay rồi...

” Cửu gia...Anh đau lắm à? ” - Búp bê rụt cổ hỏi.

Tạ Cửu: ” Ừm, cho anh đụng lại em một cái đi. ”

Điền Mật nghiêng đầu, cảm thấy điều kiện này cũng ổn, bèn nhắm mắt lại ngẩng cao cổ lên: ” Vậy thì em cho anh đụng lại này...”

Tới đây đi, cô tuyệt đối sẽ không kêu đau đâu.

Nhưng mà cảm giác đau đớn trong dự kiến lại không thấy, mà chỉ cảm giác được tóc mai một bên của mình bị vén lên, sau đó là một khoảng ướt át nóng bỏng ập đến, kéo dài từ vành tai xuống cổ, rồi xương quai xanh, cuối cùng là ngực...

” Chi bằng em bồi thường cho anh như thế này đi. ”

....

Điền Mật trợn to mắt.

Cửu gia đang liếm...

Đầu óc cô như muốn nổ tung rồi...

.....

Mãi cho đến khi trời sáng.

Tạ Cửu vào nhà vệ sinh tắm tã, rửa mặt sạch sẽ, trong khi cô nhóc nào đó nằm gọn ở trong chăn, thậm chí còn trùm kín đầu!

Điền Mật không phải là chưa thức, nhưng cô không dám bò ra khỏi chăn a..

Thật là mất mặt quá đi...

Không dám nhìn Cửu gia nữa...

” Cô ngốc, đừng trốn trong chăn nữa. ” - Tạ Cửu nói đầy trêu chọc.

Hồi lâu sau mới nghe được âm thanh phản bác từ bên trong truyện lại: ” Em không có trốn, em còn ngủ...”

Tạ Cửu cũng lười vạch trần, chỉ bước hai bước ra ngoài ban công thông với căn phòng ngủ.

Búp bê thấy vậy mới dám chui ra khỏi chăn, đi rửa mặt.

...

Hình như không có ai hết!

Điền Mật thở phào nhẹ nhõm, thay đồ xong xuôi, chuẩn bị bỏ cửa chạy lấy người thì phát hiện ra ai đó này giờ vẫn còn ở bên trong....

Có ai nói cho cô đó không phải là Cửu gia đi!

Thật ra Tạ Cửu này giờ vẫn đang há miệng chờ sung rụng, đợi con thỏ nhỏ kia...

...

” Mật Mật? ” - Bà cụ Tạ thân thiết gọi. ” Mật Mật? ”

” Dạ? ” - Diễm Mật ngẩng đầu nhìn về phía bà lão nào đó đang ngồi cười đến rục rịch, bỗng cảm giác có chút chột dạ.

” Hôm qua cháu ngủ ngon chứ? ” - Bà cụ hỏi.

Diễm Mật đan đan ngón tay, gật đầu: ” Dạ ngon ạ. ”

Tạ Cửu lại vội vàng ngắt lời bà: ” Bà nội, bà đừng hỏi nữa, Mật Mật da mặt mỏng ”

A!

Da mặt mỏng? Chuyện tốt chuyện tốt!

Là kiểu gia môn khuê tú, dè dặt chuẩn mực à.

Bà cụ Tạ gật đầu đầy hài lòng, đưa cho Diễm Mật một ít salad cà chua dưa leo.

” Ba, ba đừng giới thiệu người cho con nữa được không? Con đã có người con thích rồi! ” - Âm thanh gay gắt của Tạ Lục từ trên lầu truyền đến, còn có tiếng ông cụ gào thét và tiếng đồ sứ rơi loảng xoảng.

Diễm Mật ngẩng đầu, khẽ kéo áo Tạ Cửu: ” Hình như hai người đang cãi vã, Cửu gia, hay là anh lên xem một chút đi. ”

Tạ Cửu ngược lại đã quá quen với chuyện ồn ào kiểu này, chỉ lắc đầu nói: ” Em ăn sáng đi, đừng quan tâm làm gì. ”

” Như vậy hình như không tốt lắm đâu. ” - Diễm Mật cắn dũa, nhìn lên phía bên trên đang có xú hướng ngày một âm ỉ hơn mà nói: ” Cửu gia, anh nên đi xem đi, ông cũng đã lớn tuổi rồi, không thể quá tức giận đâu. ”

Những lời này tuy không lớn, nhưng lại vừa vặn để tất cả mọi người trong bàn ăn nghe được. Bà cụ Tạ lại càng hài lòng hơn, chỉ thấy bà nhẹ nhàng đặt dũa xuống rồi quay sang nói với Tạ Thất: ” Tiểu Thất, con đi lên lầu xem thử một chút đi, bảo lão già đó xuống ăn sáng, mới đầu hôm thôi, có gì từ từ hẵng nói sau. Không cần phải tức giận như vậy ”

21. Chương 21

Chút ngọt thứ hai mươi mốt

Editor: Selene Lee

” Dạ. ” - Tạ Thất nhét gọn một cái bánh tiêu vào trong miệng rồi thông thả leo lên tầng trên.

Biệt thự này của Tạ gia vốn được xây theo lối kiến trúc thời lập quốc, vẫn còn dùng kiểu kết cấu cũ nên nếu không leo một nửa cầu thang thì sẽ không thấy được tầng hai. Mà bậc cấp của cầu thang cũng không hề ít.

Lúc Tạ Thất lê lét được lên đến nơi thì bất gặp ánh mắt tóe lửa của Tạ Lục.

Anh ta còn đang định gọi người, không ngờ chưa kịp lên tiếng đã bị ai đó đóng sầm cửa lại ngay trước mặt.

Tạ Thất: “...”

Mà ông cụ Tạ đang chống gậy chuẩn bị đi xuống lầu cũng không vui vẻ gì, tức giận nhìn căn phòng kín cửa kia, đến nỗi mỗi bước ông đi đều phát ra tiếng động lớn.

Tạ Thất: “...”

Anh ta không hiểu sờ sờ chớp mũi...Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

...

” Cửu gia, ông nội xuống rồi kìa. ” - Diễm Mật dùng cùi chỏ để nhắc nhở Tạ Cửu.

Nhưng chỉ thấy anh lạnh nhạt ừ một tiếng rồi bóc vỏ một viên ô mai, đút vào miệng cô.

Này...

Điềm Mật trừng mắt nhìn anh nhưng vẫn quần lấy viên ô mai kia, hương vị ngọt ngào thấm vào đầu lưỡi.

Cô liền vui vẻ cười tít mắt.

Thật ngọt...

Có chút giống như mùi vị của mối tình đầu tiên....Tuy có chút sần sùi, nhưng phần lớn vẫn là ngọt ngào đến mức không nỡ lòng quên được.

" Ngon không? " - Tạ Cửu hỏi.

" Ngon lắm. " - Điềm Mật cắn viên ô mai ra làm hai.

Ngon miệng hết như chủ của nó vậy.

" Ngon thì ăn nhiều một chút. " - Tạ Cửu lại lột thêm hai viên nữa, đem bỏ vào trong lòng bàn tay cô.

Mà ở bên kia, ông cụ Tạ vì cãi nhau với " Lục tỷ " nên trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, ông kéo một cái ghế ra rồi ngồi xuống, quảng bữa sáng qua một bên.

So với lần gặp mặt đầu tiên vào tối hôm qua thì rõ ràng Điềm Mật đã tự nhiên hơn rất nhiều.

" Có muốn ăn nữa không? " - Tạ Cửu véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cười hỏi: " Ăn xong ngồi chờ anh một lát, anh đưa em về ký túc xá. "

" Dạ. "

Bữa sáng bỗng dưng trở nên yên ả hơn bao giờ hết.

...

Điềm Mật mới vừa về đến nơi đã bị vây hãm...

Là đám bạn cùng phòng của cô đang đứng " gác " ở cửa.

Hữu Thổ vừa nhét khoai tây chiên vào miệng vừa hỏi: " Cho nên nói...Cậu hiện tại không cần chờ đến sinh nhật nữa mà đã thành phụ nữ rồi phải không? "

Điềm Mật cứng đờ người, mặt không đổi sắc: " Dựa theo luật phát nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa thì phái nữ đủ 18 tuổi mới có thể gọi là phụ nữ, nếu không thì vẫn gọi là nữ sinh thôi. Nào cậu bị úng nước à? "

Mộc Niên lại chen vào: " Được lắm, vậy cậu nói dứt khoát cho mình nghe, bây giờ cậu còn không hả? "

Hai tai Điềm Mật liền đỏ ửng lên, lẩm bẩm nói: " Thật ra mình cũng muốn...Nhưng mà..."

Kết quả luôn nằm ngoài dự đoán mà...

Hữu Thổ vừa nghe xong thì che miệng lại: " Cửu gia không...được?!!! "

Biểu tình của Mộc Niên cũng hết như vậy, thậm chí còn quá trớn hơn.

Điềm Mật vội vã nói: " Không phải như vậy!!! Các cậu đang nghĩ đi đâu thế hả? "

Mộc Niên: " Người cũng đã dâng đến tận miệng rồi, anh ta còn không ăn sạch thì không phải có vấn đề hả? Chẳng lẽ còn có lý do nào khác à?...A, mình biết rồi! Anh ta bị GAY đúng không? "

Điềm Mật nghe xong thì hoàn toàn đứng hình, hồi lâu sau mới có thể nói tiếp: "...Sao...làm sao có thể? "

Mộc Niên và Hữu Thổ trợn mắt nhìn nhau...Không lẽ dự đoán đó là sự thật hả?

Hữu Thổ lẩm bẩm: " Anh ta có phải GAY hay không, cậu thì biết chắc? "

Điềm Mật vội vã giải bày: " Thế cậu nó xem có người GAY nào lại ôm phụ nữ vừa hôn vừa vuốt ve hay không? "

A

~ Vừa hôn vừa vuốt ve cơ à

~Mộc Niên nghe đến đó thì cười nham hiểm, bèn chạy đến ôm chăm lấy Diễm Mật mà hỏi: " Tới đây tới đây, mau nói cho mình đi...Kỹ thuật của Cửu gia...Có tốt không hả? "

Tuy nói thế nhưng trong lòng cô nàng lại nghĩ khác....Anh ta đến con mèo còn sợ thì hôn gái kiểu gì được?

Nhưng mà lúc nhìn thấy Diễm Mật xấu hổ, xuân tình dào dạt thì hơi thay đổi một chút.

Có cần phải khùng khiếp đến thế không? Rất dọa người à?

" Cuối cùng là sao hả? Có...thoải mái không? "

Diễm Mật: "... " - Cảm giác, cảm giác...

Cô bèn hít một hơi thật sâu, cố gắng làm bộ lạnh lùng nói: " Tất nhiên là mới mẻ rồi...Mấy nhân vật cổ hủ như các cậu sao có thể hiểu được? "

Hữu Thổ bĩu môi: " Xì, mấy bà già này chẳng qua là chưa được linh hội thôi. "

Mộc Niên đồng tình gật đầu.

Không chừng đến lúc đó còn hơn cả cậu nữa, cứ đợi mà xem.

Bỗng dưng Hữu Thổ cầm lên một cuốn ngôn tình ở đầu giường, lật lật một chút rồi ngẩng đầu hỏi: " Mật Mật, tác phẩm kia của cậu khi nào thì viết tiếp hả? "

Diễm Mật bóc một miếng khoai tây chiên trong túi, vừa nhai vừa nói: " Bây giờ mình viết ngay này. Chẳng qua là do rảnh rỗi nên viết chơi thôi, mình lười động não quá, mới chỉ được 8 nghìn chữ. "

" Mình cảm thấy vẫn là mấy tác phẩm trước của cậu hay hơn đấy. " - Hữu Thổ nói xong lại vùi đầu vào cuốn ngôn tình kia. " Nhưng mà sao mình cứ cảm thấy nhân vật chính trong đó giống Cửu gia sao sao á? "

" Ủa, cậu nói...Ngôn tình gì cơ? " Mộc Niên thắc mắc " Không phải cuốn tiểu thuyết gần nhất của Mật Mật vẫn đang tạm ngừng sao? "

" Hóa ra đến cậu cũng không biết à? Mình thấy đêm nào Mật Mật cũng ngồi đây cặm cụi đánh cái gì mà Nam thần không để ý đến tôi ... hết á! Hình như đang viết đến đoạn đưa mèo gì đó thì phải. "

Mộc Niên trợn to mắt, miệng há hốc đầy ngạc nhiên: " Diễm tiểu Mật...Cái tình tiết này sao mình càng nghe càng thấy giống chuyện của chính cậu thế hả? "

Diễm Mật thấp giọng lầu bầu: " Thì vốn là thế mà..."

Sau đó lại vội vã bổ sung: " Mình phải đi viết Phượng Hoàng tiếp đây. "

Nhưng mà cô còn chưa mở được máy lên thì đã thấy tin nhắn của biên tập viên chịu trách nhiệm về mình gửi đến.

Mới ban đầu cô còn không định mở ra xem, lại thấy điện thoại bỗng nhiên rung lên liên tục, là cuộc gọi từ chị ấy....

Diễm Mật xiết chặt điện thoại, cảm giác hơi bất an, nửa tháng nay một chữ cô cũng không viết, không biết có bị oán hận không nữa.

Nhưng lúc cô bật điện thoại lên nghe, giọng nói kia ngược lại một chút giận giữ cũng không có, chỉ là vô cùng kích động:

" Mật Mật. " - Biên tập viên Tô Nôn hỏi " Hiện tại em đang ở đâu? Có rảnh không? "

Diễm Mật cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn trả lời: " Em đang ở trường ạ, có chuyện gì sao chị? "

Hình như cô nghe loáng thoáng tiếng chị ấy đang tranh cãi với ai đó, nhưng không rõ là vì chuyện gì, chắc là do khoảng cách hơi xa.

” Tốt nhất là em nên mau mau đến văn phòng đi, trên mạng người ta bảo em ăn cướp tình tiết truyện Hắc vừa có tiền vừa có nhan sắc của Ngưu Nhữ Viên kia, còn nói hình như Phượng Hoàng cũng là hàng sao chép của cô ta nữa. ”

Điền Mật đứng đơ ra ngay tại chỗ.

Mộc Niên thấy vậy bèn kéo áo cô, lo lắng hỏi: ” Điền tiểu Mật, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? ”

Điền Mật lắc lắc đầu, hồn phách không biết đã đi đến nơi nào rồi....Cái gì mà cô ăn cắp tình tiết truyện của người khác chứ?

22. Chương 22

Chút ngọt thứ hai mươi hai

Editor: Selene Lee

Hữu Thố thò đầu ra: ” Tiểu Mật Mật, làm sao thế? ”

Vì sự quan tâm của mọi người mà Điền Mật cũng cảm thấy tốt hơn một chút.

” Thố Thố, Niên Niên, bây giờ mình phải đến công ti một lát, tối gặp nhé. ” - Nói xong cũng không quay đầu lại mà vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Hữu Thố và Mộc Niên quay sang nhìn nhau, một chút cũng không rõ ràng.

....

” Mật Mật, em đến đúng lúc lắm. ” - Điền Mật mới vừa đến được cửa công ti thì gặp phải biên tập viên Hồ Hồ. ” Mau đi lên, Ngưu Nhữ Viên bây giờ cũng đang ở đây đây. ”

” Sao? Em lên liền ạ. ” - Điền Mật giật mình, hoàn toàn cứng đờ người.

” Em phải hiểu là mọi người tin em, chỉ là chế độ của công ti rất nghiêm khắc, mà chuyện này lại đang âm ỉ trên mạng xã hội. ” - Hồ Hồ cố gắng tìm lời an ủi. ” Em cứ yên tâm đi nhé, không có chuyện gì lớn đâu. ”

Điền Mật gật đầu theo bản năng, nhưng tâm hồn đã trôi dạt lên tận lầu 17 rồi.

Cô đã từng đến tòa cao ốc này rất nhiều lần, nhưng tất cả đều là chuyện xuất bản và nhuận bút, còn chuyện dính phải scandal đạo văn vẫn là lần đầu tiên....Điền Mật hốt hoảng vừa nghĩ vừa chạy vào phòng làm việc của biên tập viên Tô Nôn.

Mà bên trong phòng, ngoại trừ Tô Nôn ra còn có một người phụ nữ tóc uốn cao lớn, khắp người tản mát mùi vị ” ta có tiền ta có quyền ”, chính là loại cường hào ác bá điển hình.

Âm thanh cãi nhau đặc biệt chói tai.

” Biên biên, em đến rồi đây... ” - Điền Mật không vui nói... ” Rốt cuộc...”

” Mật Đường, em phải hiểu cho chị, em và Lục Vỹ ký hợp đồng cũng được gần 4 năm rồi, theo lý thuyết hẳn là chị phải đứng về phía em...” - Tô Nôn ngắt lời Điền Mật, vừa nói vừa dùng bút đỏ khoanh lên một tờ giấy rồi đưa sang cho Điền Mật.. ” Nhưng bây giờ quả thật là có tình tiết hết như em sao chép từ Hắc vừa có tiền lại có nhan sắc, còn là số lượng lớn nữa. ”

” Nhưng mà...” - Điền Mật còn định lên tiếng giải bày, không ngờ lại bị người phụ nữ đang ngồi bên cạnh ra giọng khinh bỉ: ” Tôi còn tưởng tác giả của Vương Triều là người tài giỏi thế nào cơ đấy, thì ra cũng chỉ là một kẻ ăn cắp không hơn không kém thôi. ”

” Cô đang nói bậy bạ gì đó? ” - Khí nóng bốc lên đầu, Điền Mật cảm thấy bản thân bị xúc phạm thật quá đáng. Mấy năm nay cô sáng tác truyện, không phải chưa từng bị gọi là tạp văn, cũng không phải chưa từng

thiếu nhuận bút. Nhưng cái chuyện đạo văn gì đó thì cô chưa từng nghĩ đến đâu, cô đâu có bị điên mà đi chuốc tội vào mình?

” Thế chẳng lẽ tôi nói sai sao? ” - Người phụ nữ quay đầu đi, nói với Tôm Nôn. ” Không chỉ đi ăn cắp, mà còn làm kẻ thứ ba nữa...Loại tác giả như thế này mà Lục Vồng các người cũng có thể hợp tác sao? ”

Cái gì gọi là kẻ thứ ba?

Điền Mật sững sốt, cô rõ ràng mới chỉ vừa nói chuyện yên đương lần đầu với Cửu gia, mặc dù mới chỉ có một ngày....Nhưng sao bây giờ lại biến thành con giáp thứ mười ba rồi?

” Chúng cứ cũng đã rõ ràng rồi đúng không? Tôi có thể đi rồi chứ? ” - Người phụ nữ chỉnh lại cổ áo, sau đó dùng bộ dáng ” đứng trên cao nhìn xuống dưới ” mà nói: ” Đứng chung với cái loại không biết liêm sỉ này trong cùng một căn phòng, tôi thật sự không thể thở được đấy. ”

” Cô... ” - Điền Mật tức giận đến đỏ mắt, liền đi về phía trước kéo người phụ nữ kia lại: ” Cô nói rõ ràng cho tôi, cái gì gọi là tiểu tam hả? ”

Nhưng người kia chỉ gạt phăng tay cô ra, lạnh lùng nói: ” Sao là sao nữa? Chuyện chính mình làm cũng không nhớ được à? ”

Điền Mật nghiêng răng nói: ” Tôi hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì cả, chuyện ăn cắp gì đó tôi không nhận, không làm tức là không làm. ”

Người kia cười nhạt: ” Vậy thì cứ đợi thử xem. ”

Nói xong cũng không quay đầu lại mà thông thả đi ra ngoài.

...

” Mật Mật, không phải là chị không tin em, nhưng mà...” - Tôm Nôn khó xử mở chồng A4 trên bàn ra, bên trong chính là bản đối chứng tình tiết tương đồng giữa hai tác phẩm....

” Cô ta có văn bản gốc, có dàn ý...mà em thì...”

Điền Mật cắn môi, cô viết văn lúc nào cũng là tùy vào linh cảm rồi đăng luôn thôi, hoàn toàn không có viết dàn ý hay lưu lại gì hết. (Editor: Xin lỗi vì ngắt mạch truyện, nhưng mà trước kia tình trạng này tôi cũng bị rồi, do sáng tác không lưu gốc nên bị ăn cắp, nên tôi khuyên mn có viết thì nhớ phải lập word trước, lưu lại rồi hẵng đăng nhé, có vấn đề gì còn có thể mang ra đối chứng được.)

” Chị cũng biết thói quen của em mà...Nhưng thật sự là em không làm chuyện đó đâu. ” - Điền Mật kéo xấp tài liệu kia qua, cau mày nhìn. Quả thật là có quá nhiều tương đồng, không đơn giản chỉ là giống, mà cứ như là cô ta đã trải qua chuyện đó cùng cô vậy. ”

” Mật Mật, tạm thời bây giờ em ngừng hoạt động một thời gian đi, công ti sẽ bàn bạc một chút, em cũng không nên quá lo lắng nhé. ” - Tôm Nôn an ủi, vỗ vỗ bả vai Điền Mật.

” Dạ...”

...

Điền Mật thất hồn lạc phách đi ra khỏi tòa nhà, vừa đi vừa ôm tập bản thảo đối chứng mà hai hốc mắt đỏ hoe.

Cô muốn khóc thật to!

Uất ức không biết để đâu cho hết, vô cùng khổ sở.

Giống như là đứa con ruột của chính mình mà lại bị cướp đi vậy...

Tháng tám này Thịnh Dung cũng không có nhiều kịch bản để tham gia, hiện giờ anh ta nhàn rồi ngồi trong xe riêng của công ti, nhắm mắt dưỡng thần.

Mà lúc này đường xe đang kẹt cứng...

” Thịnh Dung... Thịnh Dung... ” - Hoa Giản, người đại diện của anh ta nâng kính ngăn lên, đánh thức Thịnh Dung rồi chỉ về phía cửa tòa nhà lớn bên kia đường.

” Cậu nhìn xem kia có phải là tác giả của Vương Triều không? ”

Buổi casting hôm đó anh ta có đi cùng với Thịnh Dung, ít nhất trong tổ biên kịch anh ta cũng có âm thầm ghi nhớ mấy vị quan trọng, nặng nhẹ gì cũng có thể phá hủy con đường đi lên của ” sao ” nhà mình.

” Sao? ” - Thịnh Dung nhũu mày tháo tai nghe xuống, cũng hướng theo tay của Hoa Giản mà nhìn sang, sau đó rất nhanh hai mắt khẽ chớp, rồi giật mình. ” Vì sao cô ta lại ở đây? ”

Hoa Giản nói với vẻ thản nhiên: ” Bên đó chính là tổng bộ của Lục Vĩng, chắc là cô ấy đi xuất bản gì đó thôi. Cậu cũng không cần quá để tâm đâu. ”

Lời này chính xác là vạch rõ ranh giới.

Nếu như người kia là đàn ông giống như Cửu Thiên, thì anh ta chắc chắn sẽ không nói thêm 1 câu thừa thãi đó.

” Lão Hoàng, chúng ta qua đó xem một chút. ” - Thịnh Dung nói với tài xế đang ngồi ở phía trước.

Trong lòng anh ta chủ yếu chỉ là tò mò một chút, bình thường khoảng thời gian này chính là mùa tựu trường nên tỉ lệ tiêu thụ tiểu thuyết sẽ giảm đi, đáng lẽ nhà xuất bản phải bán hàng tồn kho mới đúng, vì sao lại muốn xuất bản sách mới?

” Thịnh Dung! ” - Hoa Giản giật mình, vội vã nhắc nhở: ” Cậu mới vừa trở thành ảnh đế thôi, sau lưng không biết có bao nhiêu chó (ở đây là papparazi) săn đâu. ”

Sau đó lại bổ sung thêm: ” Buổi khai máy của Vương Triều cũng sắp đến rồi, cậu tuyệt đối không thể gây sai lầm được. ”

Thịnh Dung lại trừng mắt nhìn anh ta, hoàn toàn không để ý: ” Anh cứ bảo lão Hoàng kín đáo một chút, bảo trợ lý gọi cô ấy lên xe, không có chuyện gì lớn cả. ”

Hoa Giản cũng chỉ có thể quay sang nhìn người trợ lý mới của Thịnh Dung mà thở dài: ” Thật không biết là cậu đang nghĩ cái gì trong đầu nữa. ”

Nhưng Thịnh Dung chỉ nhe răng cười: ” Xây dựng quan hệ tốt đẹp với tác giả thôi mà. ”

Hoa Giản hoàn toàn cạn lợi, cũng không ý kiến gì nữa.

...

Quay lại với Diễm Mật, hiện giờ cô đang ngồi bệt trên thảm cỏ của công ty, hốc mắt đỏ hoe, hai chân không thoải mái mà gặt gặt đóng cỏ trên mặt đất.

” Cô Diễm... ” - Người trợ lý đi đến, khó xử vuốt vuốt gáy, lại vội vàng nói. ” Có thể mời cô đi cùng tôi một chuyến không? Có người muốn gặp cô. ”

Diễm Mật thản nhiên ngẩng đầu lên, nhìn một chút rồi nói hỏi: ” Tôi có quen cậu à? ”

Người kia bèn mỉm cười: ” Tôi là trợ lý của Thịnh Dung, chẳng qua chỉ là người phụ trách truyền đạt mà thôi. ”

Thịnh Dung?

Là người đến thử vai nam hai Trác Vân Thâm trong Vương Triều?

Editor: Xin lỗi mn vì tuần trước không đăng chương mới, tuần này tôi đăng bù cho mọi người nhé!

23. Chương 23

Chút ngọt thứ hai mươi ba

Editor: Selene Lee

Điềm Mật nghiêng đầu suy nghĩ, không khỏi cảm thấy kỳ quái: " Tôi cũng không quen biết chủ của anh, anh ta muốn gặp tôi để làm gì? "

Người trợ lý bèn ngại ngần đáp: " Xin lỗi cô, thật ra tôi cũng không rõ, chỉ bằng cô cứ đi cùng tôi một chuyến, là phía chiếc xe kia ạ. " - Anh ta chỉ về phía chiếc xe riêng kia, giây tiếp theo liền thấy cửa xe kẽ hạ xuống, vừa vận đủ để Điềm Mật thấy người đang ngồi bên trong.

Biết được người kia xác thực là Thịnh Dung rồi, Điềm Mật mới đứng dậy phủi bùn đất bám trên váy, đi theo người trợ lý đến chỗ chiếc xe.

...

" Điềm tiểu thư, không biết cô có còn nhớ tôi không? " - Thịnh Dung bày ra bộ dáng mà anh ta cảm thấy là đẹp nhất. Thân hình cao gầy, mi mày sắc sảo, ngũ quan cân xứng...Nhìn như thế nào cũng thấy giống nữ sinh trong manga Nhật Bản, đáng tiếc là Điềm Mật cô không có loại ham mê nào đó à...

Cô bèn thản nhiên hỏi: " Anh gọi tôi có chuyện gì không? "

Bởi vì chuyện ban nãy mà Điềm Mật cảm thấy chính mình không nên tỏ ra quá hòa nhã với người lạ.

Mà Thịnh Dung cũng không để ý đến biểu tình của cô, chỉ cười nói: " Người đại diện của tôi nhìn thấy cô ngồi ở gần cửa tòa nhà, chỉ là tò mò muốn hỏi thăm một chút thôi. Đã xảy ra chuyện gì à? "

Lời này mới vừa phát ra thì Hoa Giản đang ngồi bên cạnh đã khinh bỉ nhìn Thịnh Dung.

Cái gì mà anh ta muốn hỏi thăm? Còn không phải là cậu xướng lên à? Muốn bắt tôi " đổ vỏ "?

Điềm mật vừa nghe xong thì không tự chủ được mà hốc mắt càng đỏ thêm, chỉ là cô không trả lời lại.

Thịnh Dung vốn là người đã lăn lộn lâu năm trong giới giải trí, tất nhiên có thể nhận ra chút gì đó, vì thế anh ta bèn hỏi: " Như thế này...Tôi cũng đang định đến Thành Ngu, tôi nhớ hình như cô cũng rất thân với Đậu Nãi tăng 20 đúng không? Cô có muốn qua bên đó ngồi một lát không? "

Chuyện Điềm Mật và Đậu Nãi là bạn thân cũng không phải bí mật gì, thỉnh thoảng mọi người cũng có nói một chút, anh ta chỉ là ngẫu nhiên nghe được thôi.

Điềm Mật có phần hơi ngạc nhiên.

Không phải ảnh đế là loại người luôn ngồi tít trên cao chỉ tay năm ngón hay sao? Thịnh Dung này lại nhiệt tình đến như vậy?

Thế là cô suy nghĩ một chút rồi trả lời: " Được, cảm ơn anh nhiều lắm. "

Dù sao cô cũng muốn đi gặp Cửu gia, bây giờ chỉ muốn ôm anh ấy thôi...Thuận tiện tìm Đậu Nãi kể khổ cũng được lắm.

Mà Thịnh Dung lại lấy từ trong túi ra một thỏi chocolate, đưa qua cho cô, nở nụ cười vô cùng tươi: " Vì phái nữ phục vụ là vinh hạnh của tôi. "

Điềm Mật lại ngẩng người một lát, sau đó cũng nhận lấy thanh kẹo kia.

Hoa Giản ngồi một bên hết nhìn cô rồi lại nhìn sang Thịnh Dung, anh ta luôn cảm thấy trong cuộc nói chuyện này, biểu hiện của Thịnh Dung khá kỳ quái, nhưng lại không biết kỳ quái ở đâu.

*

Từ chỗ mọi người đang ở mà trở về Thành Ngu phải đi đường vòng, đại khái 1 giờ sau mới đến được nơi cần đến.

Bên trong xe là một khoảng yên lặng.

Đến được cửa Thành Ngụ, Thịnh Dung cũng không nói gì nữa, chỉ khẽ mỉm cười tiến Điềm Mật lên tầng 20, còn mình thì đi vào phòng làm việc ở tầng 16.

Mà Hoa Giản bởi vì không nhìn ra chút manh mối nào nên cũng rối rắm đi lên tầng 30 tìm Dương Lộc để bàn bạc chuyện giải quyết Scandal của SK hiện tại.

Ngược lại với anh ta, vị trợ lý kia dường như hiểu được một chút gì đó.

Người đó bèn hỏi: " Vì sao anh lại đưa cho Mật Đường Sensei thanh chocolate đó ạ? "

" Mật Đường Sensei? " - Thịnh Dung hỏi người lại, quay sang nhìn " Ý của cậu là Điềm Mật sao? "

Vị trợ lý nhỏ gật gật đầu, ban nãy đúng là anh đã đưa cho cô ấy 1 thanh chocolate mà.

" Vì cô ấy thích ăn ngọt. " - Thịnh Dung cũng thuận tiện rút ra một thanh chocolate khác, cắn một cái....Mùi hương nồng ngọt quanh quẩn trên đầu lưỡi không tan khiến tâm trạng anh ta càng vui vẻ hơn, chậm rãi thản nhiên đi đến văn phòng, còn không quên hòa nhã đề cử: " Chocolate này ngọt lắm, cậu cũng có thể thử một chút..."

" Vậy làm sao anh biết..." - Người trợ lý hỏi được giữa chừng thì nuốt nước miếng, không dám hỏi nữa...

Thịnh Dung liếc nhìn một cái, cũng không trả lời.

Anh ta thông thả vịn nắm đấm cửa, đi vào phòng rồi ngã người lên trên ghế sofa, mười ngón tay khẽ đan lồng vào nhau. Sau cùng dường như nghĩ đến chuyện gì đó mà Thịnh Dung lại bật cười...

Vì sao anh biết cô nhóc đó thích ngọt à?

Anh ta lại cúi đầu cười khẽ, tự lầm bầm với chính mình: " Bởi vì tại buổi công chiếu hôm đó, tất cả bông ngô ngọt của người ngồi cạnh đều vào bụng cô ấy cả. "

...

Quay lại với Điềm Mật, người hiện giờ đang đeo bám ghế sofa trong phòng Đậu Nãi mà khóc bù lu bù loa, lăn lộn đến mức trên sàn phòng rải đầy giấy lau nước mắt.

Đậu Nãi vừa đi ra ngoài rót cà phê để thư giãn trong giờ nghỉ, không ngờ lúc bước vào lại nhìn thấy cảnh tượng đó, hại cô nàng giật cả mình.

Cô nhớ là mình mới chỉ đi ra khỏi phòng hai phút thôi mà...Sao phòng cô lại biến thành....như thế này rồi?

Không không không...Máu chốt chính là vì sao búp bê lại ở đây?

" Mật Mật, sao cậu lại chạy đến chỗ mình vậy? " - Đậu Nãi hỏi đầy ngờ vực, liếc nhìn thùng rác. " Cậu bị bệnh à? Giấy lau nhiều như vậy? "

Thật kỳ quái, đang yên đang lành không chạy đi tìm Cửu gia, cô ấy lại vào đây làm gì? Không lẽ cô ấy quyết định đổi mục tiêu mới?

Đậu Nãi khó hiểu tiến lên thêm hai bước, lúc này cô mới phát hiện ra búp bê nhỏ không phải bị bệnh, mà là đang...khóc?

Cô bèn đặt tách cà phê mới rót lên bàn trà, rồi ngồi xuống đối diện với Điềm Mật, quan tâm nhìn cô.

" Hu...Mình...hức hức..." - Điềm Mật cứ nấc lên không ngừng, cả một tiếng gọi cũng không phát ra được.

Đậu Nãi thấy vậy bèn quay lại phòng trà nước, rót một ly nước ấm rồi chạy về, vừa đưa cho Điềm Mật vừa nói: " Đầu tiên cậu phải bình tĩnh đã, nếu bộ dạng này của cậu bị Cửu gia nhìn thấy, không chừng kế hoạch quả thật hỏng rồi..."

Bạn Đậu Nãi hiển nhiên đã không theo kịp thời đại, vẫn cứ cho rằng Điềm Mật còn đang theo đuổi người kia.

" Mình...Mình buồn quá. " - Điềm Mật cắn cắn môi. " Ban nãy trên đường gặp được ảnh để Thịnh, người ta cho mình quá giang đến đây. Mình vốn muốn đi lên trên, không phải mình cố ý đến đây làm phiền cậu đâu...Nhưng mà..."

” Không sao đâu, mình không để ý, nhưng cậu có chuyện gì buồn à? ” - Đậu Nãi hỏi với vẻ đầy quan tâm.

” Hay là...Cậu bị Cửu gia từ chối rồi? ” - Đậu Nãi tự mình cảm thấy chỉ có cái lý do đó là hợp lý nhất.

Điềm Mật lắc đầu

Sao tất cả mọi người đều cảm thấy cô sẽ không thành công vậy?

Mà Đậu Nãi thấy cô lắc đầu thì kinh hãi.

Không từ chối vậy...

Stop!!! Vậy chuyện gì đã xảy ra??? Cô đã bỏ lỡ thời đại rồi sao????

Điềm Mật lại rút giấy lau nước mắt: ” Tiểu thuyết của mình bị người ta đổ là đạo văn. ”

Tin tức phát ra như sấm chớp giữa trời quang.

Đậu Nãi bèn đứng dậy nói: ” Chuyện này rất nghiêm trọng, Điềm Mật, bây giờ cậu theo mình lên tầng 48 tìm Cửu gia. ”

Cô nàng nắm lấy tay Điềm Mật, nhưng là không thấy cô di chuyển.

” Mình không muốn đi gặp anh ấy...Bộ dạng này của mình...” - Điềm Mật oan ức rũ mắt.

Mà Đậu Nãi lại cảm thấy vô cùng lo lắng, quan trọng là bây giờ Thành Ngu đang đầu tư vào Vương Triều, há không phải sẽ mất trắng hai trăm triệu sao? Không phải chuyện đùa được đâu!

” Mật Mật, mặc dù cậu là vị tác giả mà mình thích nhất...Nhưng mà cậu nhất định phải đi theo mình tìm Cửu gia, đây không phải chỉ là chuyện của riêng cậu đâu. Mình biết cậu không phải người như vậy, nhưng mà truyền thông sẽ không nghĩ như vậy đâu. ” - Đậu Nãi lo lắng nói tiếp.

” Chuyện này có liên quan đến Thành Ngu, không phải cậu cũng muốn gây liên lụy đến Cửu gia chứ? ”

Điềm Mật nghe xong thì sững sờ tại chỗ, nước mắt cũng ngừng rơi.

Cửu gia sẽ bị cô gây liên lụy sao?

24. Chương 24

Chút ngọt thứ hai mươi bốn

Editor: Selene Lee

Điềm Mật vừa nghĩ vừa mím môi, hốc mắt lại đỏ lên lần nữa.

Tiếc là không đợi cô chảy được nửa giọt nước mắt, Đậu Nãi đã kéo cô đi ra khỏi phòng.

” Đậu Nãi...Hay là một mình cậu đi vào thôi...Cửu gia, mình...” - Điềm Mật lảo đảo đi theo sau Đậu Nãi, khẽ kéo vạt áo cô nàng một cái rồi đề nghị.

Đậu Nãi nghiêng đầu qua nhìn, đoạn lại hướng mắt về phía cái văn phòng nào đó nằm ở cuối hành lang tầng ba mươi tám, nuốt nước miếng một cái.

” Vậy mình đợi cậu ở đây, cậu vào phòng vệ sinh sửa sang lại một chút, như vậy có được không? ” Đánh chết cô cũng không dám đi vào một mình à.

Điềm Mật nghĩ một lát rồi gật đầu, lén lút chạy vào nhà vệ sinh như một con chuột nhỏ.

Mà vừa vặn sát bên cạnh phòng vệ sinh chính là phòng thư ký, cách nhau chỉ có một bức tường, những câu chuyện bát quái gì đó của đám phụ nữ nhiều chuyện kia đều bay hết vào trong nhà vệ sinh.

Điềm Mật vốn vẫn đang bận bịu dùng phấn để che lấp đi vết sưng đỏ ở hai bên mắt, vô tình lại nghe được mấy lời to nhỏ của những thư ký kia, khiến cho cô cứng đờ người trước gương soi:

” Này này này...Mau qua đây xem một chút đi! Đây không phải là tin tức về cô gái hôm trước đến chỗ Cửu gia hay sao? ”

” Sao? Thật à? Để tôi xem với nào...Thật sự là nhìn không ra nha, cô nàng giống búp bê đó lại đi dạo văn sao? ”

” Hả? ” - Thanh Thanh - thực tập sinh lần trước đưa nước vào phòng Tạ Cửu la lên.

” Thanh Thanh, em yên lặng một chút đi. Dạo này Cửu gia vẫn còn đang bận bịu với đám SK đấy, anh ấy chỉ vừa đi nghỉ được một lát thôi. ”

” Mật Đường Sensei sao lại là loại người đó được? ” - Thanh Thanh lí nhí nói.

” Xì. Em quen cô ta được bao lâu chứ? Cổ nhân có nói ” tri nhân tri diện bất tri tâm ” còn gì?. Ta nghe người ta nói Điềm Mật kia chính là một tiểu tam được đại gia bao nuôi đấy, cho nên tiểu thuyết của cô ta mới nổi tiếng nhanh như vậy. ”

” Thì ra là thế sao? Hèn chi tôi cứ cảm thấy Vương Triều kia viết không hay lắm. ”

” Vương Triều là do Thành Ngu bỏ tiền ra mua, xem chừng lần này Cửu gia có thể phải bồi thường không ít đâu. ”

...

Điềm Mật ở trong nhà vệ sinh nghe hết nội dung cuộc nói chuyện, cảm thấy vừa giận vừa oan.

Vương Triều chính là tác phẩm đầu tay của cô, lúc bắt đầu viết cô cũng chỉ mới là một sinh viên năm nhất, vì còn quá non tay nên lúc hoàn thành cô đã phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi để xin ý kiến của các giáo sư nổi tiếng trong ngành, sửa đi sửa lại không ít câu chữ mới dám xuất bản.

Vậy mà bây giờ chỉ vì một đoạn nhỏ của Nam Thần Không Để Ý Đến Tôi bị tố đạo văn mà mồ hôi tâm huyết của cô trước kia bị đem ra nhục mạ như thế! Thật là quá đáng mà.

Tinh thần của Điềm Mật ngày càng tệ, bước chân đi cũng không còn vững vàng nữa.

...

” Mật Mật, cậu có khỏe không? ” - Đậu Nãi đứng đợi thấy vậy thì hoảng hốt.

Điềm Mật lắc đầu không nói, lại nhớ đến cuộc nói chuyện của đám thư ký kia, trong lòng liền quyết định.

” Chúng ta cùng nhau đi vào. ”

Đậu Nãi nhìn thấy cô như vậy thì cũng có phần lo lắng, nhưng tình thế cấp bách, hai người chỉ có thể làm nhanh. Gõ cửa, bước vào phòng.

....

” Mật Mật, hình như Cửu gia không có trong phòng? ” - Đậu Nãi ngờ vực nói,

Điềm Mật tự nhiên đi vào trong, kéo rèm lá xếp lên, nhưng cũng không thấy được gì bên trong cả.

Đậu Nãi lo lắng kéo tay cô: ” Mật Mật, chi bằng chúng ta đợi một lát rồi hẵng quay lại đi? ”

Nếu như mà đại boss thật sự đang ngủ thì có đánh chết cô cũng không dám gọi ngài ấy dậy à...Chén cơm cô còn chưa ăn đủ đấy.

Nhưng mà Điềm Mật lại không trả lời, đoạn dứt khoát đi vào bên trong, hại Đậu Nãi run rẩy đứng đơ tại chỗ.

Rất nhanh đã thấy Điềm Mật hét đầu ra từ khe cửa: ” Đậu Nãi, cậu cứ đi xuống trước đi. Chuyện này là do mình gây ra, cứ để mình giải thích toàn bộ với anh ấy. ”

Sau đó, cửa liền bị đóng lại.

Đậu Nãi đứng ngơ ta như phỗng, lời nói định phát ra cũng chỉ có thể ngừng lại ở đầu lưỡi.

Bà nó! Mình nói chuyện này không phải chỉ có cậu chịu trách nhiệm là xong đâu.

Cậu thật sự quá can đảm rồi đấy!!! Cứu gia là ai hả???

Nhưng sau đó cô nàng lại nghĩ đến chuyện Dương Lộc bị mắng đến bật khóc hôm trước, cuối cùng không nghĩ ngợi gì nữa mà bỏ chạy.

...

Điềm Mật khẽ nheo mắt, đưa tay kéo hết rèm cửa qua một bên nhưng cũng không tạo ra được bao nhiêu ánh sáng.

Chắc là chột bật đèn nằm ở đầu giường, chỉ là cô mò mãi cũng không thấy tầm hơi gì cả.

Hay là do cô lùn quá? >.

Nhón lên, không tới, lại nhón... Vẫn không tới....Điềm Mật cuối cùng cũng bỏ cuộc, chân lúc này bèn lắc lư như muốn ngã.

" A..." - Điềm Mật khẽ kêu lên, vừa lúc đó đã có một lực ôm lấy eo nhỏ của cô, tiếp theo là cả người bị kéo lên trên giường.

" Đang tìm cái gì? " - Âm thanh trầm khàn bay vào trong tai Điềm Mật, chui thẳng vào lồng ngực khiến cho tâm trạng của cô bay tạt lên 9 tầng mây.

" Hử? " - Người kia lại hỏi.

...

Tạ Cửu cúi thấp người xuống, ôm chặt " cô nhóc " vào trong ngực mình, còn mờ ám thổi nhẹ một hơi ấm sượt qua vành tai cô.

" Món quà nhỏ của anh, từ mình dâng hiến sao? " - Âm thanh phát ra nửa trêu chọc, nửa dè dặt.

Điềm Mật đang lơ lửng bỗng nhiên thức dậy, khẽ từ chối động tác của anh.

Tạ Cửu bị ngớ lơ thì ngẩng người đầy ngạc nhiên, không phải hôm qua còn rất tốt sao? Bây giờ lại giãy giụa? Hay là em ấy hối hận rồi?

Anh bèn với tay đến chột thủy tinh để mở đèn lên, một tay khác lại giữ vững Điềm Mật trong lòng mình, đáy mắt dần bị bao phủ bởi một lớp sương mù, sâu thẳm đến đáng sợ.

Mà bởi vì ánh sáng đã tràn ngập khắp không gian, lúc này anh mới phát hiện ra hai mắt " cô nhóc " nhà mình đã đỏ hoe lên từ lúc nào.

" Sao lại ra nông nổi này hả? " - Tạ Cửu cảm thấy vô cùng không thoải mái, mới một buổi sáng trôi qua thôi mà, cô khóc cái gì chứ?

Không hiểu sao khi nghe được câu hỏi kia, lại nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, nỗi uất ức trong tâm Điềm Mật lại càng dâng cao hơn, và cô bật khóc lớn.

Người đàn ông này là người duy nhất mà cô thích trong 20 năm qua, vô cùng thích. Cô đã rất cố gắng, cố chấp tiến vào thế giới của anh, rốt cuộc vẫn là gây ra một trận rắc rối.

Anh ấy tốt như vậy, vì sao cô có thể gây liên lụy đến anh chứ?

Điềm Mật vừa nghĩ, lại càng khóc to hơn...Tạ Cửu thấy vậy thì hốt hoảng ôm lấy cô, xiết chặt người vào trong ngực mình, tay bắt đầu chuyển sang vỗ về lưng nhỏ, vuốt ve khuôn mặt cô, sau đó anh lại khẽ gọi tên cô, đoạn lại hôn lên đôi mắt đầy nước kia.

Hồi lâu sau, tiếng thốn thức cũng dần biến mất, " cô bé con " đã thiếp ngủ, chắc là vì khóc nhiều quá.

Tạ Cửu thở phào nhẹ nhõm, khẽ vén tóc mai của người trong lòng sang một bên, sau đó đặt lên trán cô một nụ hôn.

...

” Dậy rồi à? ” - Tạ Cửu đang nằm mơ màng thì nghe thấy chút âm thanh xoay người nho nhỏ, anh bèn mở mắt ra, dùng tay vuốt má Diễm Mật rồi hỏi. ” Mắt của em có rát không? ”

Diễm Mật xấu hổ đến mức không dám lộ đầu nhỏ ra khỏi chăn...Cô thật là không có tiền đồ mà, vừa ăn vạ lại vừa ăn đậu hủ.

Tròng mắt của cô khẽ đảo qua lại, ngắm nhìn người kia một lát sau đó len lén rút hai ngón tay ra khỏi chăn, mò tìm bàn tay anh rồi nắm thật chặt.

” Muốn nói gì với anh sao? ” - Tạ Cửu xoa đầu cô.

” Em...Chuyện đó...” - Âm thanh run rẩy mang theo chút khàn khàn, sau đó lại đột nhiên trong trẻo hơn: ” Anh đã biết chưa? ”

Tạ Cửu lẩm bẩm với cô: ” Anh cũng không phải kẻ lạc hậu, trước khi em đến anh đã biết chuyện rồi. ”

Anh đưa tay ra búng vào trán cô một cái: ” Cô ngốc. ”

Diễm Mật sững sốt. Cô làu bàu: ” Em sợ...sợ anh không tin em, cũng sợ sẽ liên lụy đến anh...”

Âm thanh run rẩy, vừa sợ hãi, lại có chút mơ hồ không rõ.

25. Chương 25

Chút ngọt thứ hai mươi lăm

Editor: Selene Lee

Tạ Cửu ôm lấy người nằm trong chăn mang ra ngoài, đoạn lại véo nhẹ vào hai má nhỏ nhẵn mềm mại của cô, cười đến thanh thúy: ” Anh còn chưa cảm ơn em vì đã giúp anh tuyên truyền miễn phí đâu...Sao có thể gọi là liên lụy được? ”

Diễm Mật cắn môi, nghẹn ngào hờn dỗi: ” Anh đừng dỗ em nữa...Bọn họ đều nói em là kẻ thứ ba, còn được một đại gia bao nuôi. ”

Một tràng cười nữa lại truyền đến tai cô... ” Vậy em nói thử cho anh nghe xem, anh là người như thế nào hả? ”

Trẻ nít không mở miệng trả lời...

Tạ Cửu mỉm cười: ” Không trả lời được sao? ”

Hồi lâu sau, anh lại nói: ” Ngốc quá, nếu như hai tháng trước mà em cứ như vậy, xem chừng đã không thể theo đuổi được anh rồi. ”

Diễm Mật chu môi nói: ” Ai bảo anh chứ? Anh mới ngốc đấy, không phải em đã bắt được anh đấy sao? ”

Mặc dù cô lên tiếng phản bác, nhưng ngón tay vẫn xiết chặt lấy ngón trỏ của anh.

Mà dường như Tạ Cửu cũng cảm giác được sự lo lắng của cô, ưu tư tràn ngập trong khóe mắt ửng đỏ, anh bèn cúi đầu xuống, chỉ là còn chưa chạm vào thì đã thấy cô nhắm mắt lại.

Một tràng cười bật lên.

Tạ Cửu vui vẻ trêu chọc: ” Em nhắm mắt lại làm gì? Nghĩ là anh muốn hôn em à? ”

A?

Diễm Mật xấu hổ, chỉ dám hé một mắt ra nhìn trộm.

Không phải anh muốn hôn cô à?

Tạ Cửu bĩu môi, xoa hai tay vào nhau, cười nói: " Khóc thành cái dạng gì rồi còn muốn anh hôn nữa, xấu chết đi được. Haha "

(;) Cái ánh mắt khinh bỉ kia là sao hả? - Diễm Mật nghe xong mới kịp phản ứng, cô vội vã nhảy xuống giường rồi vọt vào trong nhà vệ sinh.

Quả đúng như anh ấy nói, bởi vì nước mắt nên phần bị trôi đi hết, cô gái trong gương có khuôn mặt đầy vệt đen.

....

Trên bồn rửa có đặt một chai nước rửa mặt dành cho nam giới và một chai nước tẩy trang của nữ...Diễm Mật thấy vậy bèn cầm lên xem thử.

Bên cạnh còn có đầy đủ đồ nghề tẩy trang.

Mấy thứ này là của ai?

...

Diễm Mật thò đầu ra từ nhà vệ sinh, chỉ thấy người kia đang bận nghe điện thoại bên cạnh cửa sổ.

" Cửu gia...Bộ đồ tẩy trang là của ai vậy ạ...? " - Diễm Mật lên tiếng hỏi.

Chỉ thấy Tạ Cửu nói một câu tiếng Anh với người bên kia, đoạn lại nghiêng đầu, dùng loại âm thanh dịu dàng như không thể dịu dàng hơn nữa mà đáp: " Em cảm thấy trong căn phòng này ngoại trừ em ra còn có cô gái nào khác bước vào được sao? "

Nghi hoặc đã được giải đáp, Diễm Mật mặt đỏ xấu hổ quay trở lại nhà vệ sinh.

Cô phải tắm thật nhanh, thật thơm, sau đó ôm Cửu gia nữa...

...

Có tiếng gõ cửa từ bên ngoài, còn nghe được giọng của phụ nữ: " Cửu gia...em có thể đi vào được không? "

Tạ Cửu vừa cúp điện thoại hơi ngạc nhiên một chút, bởi vì trong lịch làm việc của anh hôm nay không có buổi gặp mặt với bất kỳ người phụ nữ nào cả.

Anh lại nhìn về phía cô nhóc còn đang tắm ở bên trong, lên tiếng trả lời: " Phiên cô chờ ở bên ngoài, tôi sẽ ra ngay. "

Việc Hứa Nghệ Dao chạy tới cửa Thành Ngu cũng chỉ là nhất thời nổi hứng mà thôi.

Cô ta vốn có ý định ôm đúi Tạ Cửu, nhưng mãi không có được cơ hội tiếp cận. Khó khăn lắm cô ta mới biết ông mình và ông của anh ta có giao tình, kích động nửa ngày, tưởng chuyện đã đầu vào đó rồi thì giữa chừng lại nhảy ra một Trình Giao Kim, báo hại toàn bộ kế hoạch của cô đều sụp đổ.

" Cửu gia " - Thanh Thanh đứng ở bên cạnh Hứa Nghệ Dao mà lo lắng kinh khủng, cả người cứ rung lên.

Tạ Cửu nheo mắt nhìn người phụ nữ xa lạ trước mặt mình.

Cô gái này là ai? Còn nữa, mặt cô ta bôi cái gì mà trắng bệch vậy? Bị bệnh sao?

" Không biết cô là? " - Tạ Cửu lịch sự hỏi, nhưng trong lòng cảm thấy có chút khó chịu.

Lời vừa dứt đã thấy khuôn mặt được trang điểm kỳ công của Hứa Nghệ Dao hơi tái đi một chút, thậm chí còn có cảm giác nghiêng sang 1 bên.

Cũng may là vẫn còn đứng vững được, Hứa Nghệ Dao vừa nghĩ vừa cắn răng trả lời: " Cửu gia thật là mau quên quá, là em, Nghệ Dao đây. "

Ngón tay của Tạ Cửu khẽ nhịp lên mặt bàn...Anh thật sự không nhớ trừ Diễm Mật ra thì chính mình còn có quan hệ với bất kỳ ai khác giới nữa cả. Mặc dù lúc đầu anh đã do dự, nhưng bây giờ ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn rồi...Nửa đời còn lại của cô ấy, nhất định sẽ do anh phụ trách.

” Không nhớ. ” - Tạ Cửu dừng nhịp tay, âm thanh phát ra cũng ngày càng lạnh lùng hơn, khiến cho người ta không rét mà run.

Mà vừa lúc đó, Điềm Mật khẽ thò đầu ra từ cửa nhà tắm, dò xét một lát rồi cười đến cong cả mày: ” Cửu gia, sao anh không chuẩn bị quần áo cho em hả? ”

Hứa Nghệ Dao nhìn thấy người thì trợn mắt, thậm chí còn run run chỉ tay vào cô: ” Cửu gia, cô ta, cô ta... Vì sao cô ta lại ở đây? ”

Thanh Thanh đang đứng bên cạnh cũng giật mình....Mật Đường sensei của cô chạy vào đây từ khi nào vậy?

Tạ Cửu nghe vậy thì nghi hoặc quay sang Điềm Mật, chỉ vào Hứa Nghệ Dao rồi hỏi ngược lại: ” Cô ngốc, em biết cô ta à? ”

Điềm Mật hơi sững sốt một chút, nhưng cũng gật đầu theo bản năng: ” Là hoa đán của Thiên Sách...“, nói xong còn không quên lầu bầu: ” Không phải cô ta là gái đẹp của anh sao? ”

” Em nói cái gì? ” - Tạ Cửu nhăn mặt.

Điềm Mật mới vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt nhưng toàn thân lại trắng trẻo mềm mại, nhìn qua cứ như một quả đào thơm ứa mật ngọt, nom vô cùng ngon miệng.

” Lại đây. ” - Tạ Cửu vừa nghĩ vừa nói, trực tiếp quăng luôn đám khách trong phòng sang một bên mà kéo búp bê vào trong lòng mình, cầm lấy khăn phủ trên đầu cô nhóc rồi nhẹ nhàng lau khô.

” Ngoan ngoãn một chút, không được động đây, nước sẽ nhỏ lên người anh đấy. ”

Không khí trong căn phòng bỗng chốc trở nên quái dị.

Hứa Nghệ Dao lại trợn mắt nhìn Điềm Mật, hận không thể mắng thành lời.

Con nhóc này thì có gì hơn được cô ta kia chứ?

” Cửu gia...” - Búp bê khẽ kéo ống tay áo của Tạ Cửu, nhìn sang người đã sớm đen mặt đứng ở một bên.

Tạ Cửu nhíu mày, như nhận ra cái gì đó: ” Ngốc của anh ghen à? ”

Không có tiếng trả lời, Tạ Cửu cảm thấy hơi kỳ quặc.

Hay là cô ấy ngại người ngoài?

” Hứa tiểu thư, nếu như cô có chuyện thì phiền lần sau hẹn lịch trước với tôi. Bây giờ mời cô đi ra ngoài. ”
- Âm thanh từ dịu dàng chuyển sang lạnh lẽo nhanh như một cơn gió.

Hứa Nghệ Dao cắn tức nhìn Điềm Mật, nhưng cô ta lại sợ hãi trước gương mặt không tốt của Tạ Cửu, cuối cùng chỉ có thể nuốt cơn tức xuống mà rời đi.

Thanh Thanh: 0. 0...

Cô nàng quay đầu vụt chạy...

” Đều đi cả rồi. ” - Tạ Cửu nhéo một bên má tròn tròn của Điềm Mật, quả thật là tắm xong thuận mắt hơn rất nhiều.

Điềm Mật bị đau thì kêu lên một tiếng, trợn tròn mắt đẹp: ” Sao anh lại nhéo em? Người xấu...”

Xấu?

Tạ Cửu nhăn mặt, tựa người vào bên tai cô mà thổi hơi nóng đầy mờ ám: ” Em bảo anh là người xấu? ”

Còn không phải à? Chỉ biết khi dễ người khác thôi! - Điềm Mật vừa nghĩ vừa xoa một bên má đã bị đỏ lên vì đau, tức giận không thàm trả lời.

Mà con sói đuôi dài nào đó đâu thể buông tha sớm như vậy, nó lại đùa cợt kẻ sát hơn nữa: ” Sao có thể nha? Vẫn còn có thể xấu hơn đây, em có muốn thử một chút không? ”

“...” - Thử cái gì? Lại bị anh khi dễ à?

Điềm Mật có ý muốn bỏ chạy, không ngờ đã thấy khuôn mặt của con sói nào đó áp đến gần, cuối cùng là một đôi môi nóng bỏng áp đến...

Cô thật sự không thể tưởng tượng ra đây là Cửu gia thường ngày, chèn ép người như vậy... >.

Bị hôn đến nhũn cả người.

” Đã làm xong chuyện xấu rồi đấy. ” - Hồi lâu sau mới nghe tiếng thanh thúy trên chọc bên vành tai.

26. Chương 26

Chút ngọt thứ hai mươi sáu

Editor: Selene Lee

Toàn bộ tế bào não của Điềm Mật ngay lập tức tử trận, cô liền cuống quýt nhắm mắt lại ” giả chết ”.

T. T... Con người này, còn dám bảo là chính mình chưa từng theo đuổi ai?

Vậy mấy thứ kỹ thuật cao siêu này rốt cuộc là do ai dạy hả?

...

” Tiểu ngọc? ”

“...” Ta không biết không biết gì cả.

Tạ Cửu vui vẻ ôm trẻ nhỏ lên đặt trên nệm ghế sofa, đoạn lại hạ giọng nói: ” Thật sự không thèm ngẩng đầu lên nhìn anh à? ”

Chỉ nghe thấy tiếng thở dốc đáp lại và vùng bên cổ nóng ran.

Điềm Mật đưa tay lên vòng qua cổ anh, sau đó ghì xuống, liều mạng lắc đầu: ” Ai thèm nhìn anh chứ? Chỉ biết khi dễ người ta thôi. ”

Tạ Cửu bật cười: ” Cái này không phải là khi dễ, ngọc à. ”

Nói xong anh bèn ghé vào bên tai cô, đưa đầu lưỡi ra liếm một vòng, từng trận hơi thở nồng ấm quanh quẩn như dây leo siết chặt lấy trái tim Điềm Mật, tựa hồ có thể bóp chết hô hấp của cô bất cứ lúc nào.

Điềm Mật, sao mày có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy hả? - Điềm Mật từ lẩm bẩm mắng chính mình.

Không không không...Tất cả đều là do kỹ thuật của anh ấy!

Cái gì mà dân mới vào nghề chứ?

Cô búp bê nào đó cắn cắn môi, cả người đều nóng lên, tần số lắc đầu ngày càng tăng.

....

Rốt cuộc là bây giờ tôi nên đi vào hay không hả? - Hoa Giản nóng ruột đứng ngoài cửa, trên tay là một xấp tài liệu khẩn cấp.

Đậu Nãi mới vào nhà vệ sinh xong, lúc trở ra tay vẫn còn dính nước, cô nàng còn đang định bụng đi qua ngó ngía tình hình một lát thì nhìn thấy người đang đứng ngoài cửa.

” Hoa Giản, anh đứng ở đây làm gì vậy? ” - Đậu Nãi đã hoàn toàn quên chuyện Điềm Mật sang một bên.

” A...” - Hoa Giản trả lời theo bản năng: ” Là hợp đồng đại diện hợp báo cho dòng nước hoa nam mới của JOS, bây giờ tôi đang định mang vào để Cửu gia xem thử. ”

Đậu Nãi gật gù, lại hỏi tiếp: ” Vậy anh vào...”

Sau đó cô nàng lại sức nhớ đến chuyện Diễm tiểu Mật còn đang ở bên trong.

Hoa Giản một bên ôm tài liệu, một bên lại kéo tay cô nàng qua.

Thật là mềm mại...

Đậu Nãi tự nghĩ trong lòng, sau đó chợt run lên, cô hỏi: " Hoa Giản, anh nắm tay tôi làm gì hả? "

" Thuận tay, thuận tay thôi..." - Tuy nói thế nhưng anh ta vẫn chưa buông ra mà lại nói tiếp: " Chuyện của Mật Đường Thật Ngọt, bên cô dự tính như thế nào hả? "

Đậu Nãi lắc đầu: " Tôi cũng mới biết tin vừa này thôi à, không phải chỉ có Nam Thần Không Để Ý Tôi gặp vấn đề thôi sao? Phượng Hoàng thì không phải chuyện lớn, còn Vương Triều thì tạm thời không có ai nói gì cả. "

" Nam Thần Không Để Ý Tôi ? " - Hoa Giản sững sốt " Sách này ra khi nào vậy? "

Anh ta nhớ mấy tháng trước lúc công ty ký hợp đồng mua Vương Triều , anh ta có xem qua mấy tác phẩm của Mật Đường nhưng sao lại không biết có cuốn này nhỉ?

Đậu Nãi lại lắc đầu: " Tôi cũng chưa đọc nữa, cụ thể thì anh có tự lên xem đi. "

" Được. " - Hoa Giản gật đầu.

Đậu Nãi lại cười híp mắt: " Bây giờ anh cũng mau vào đi thôi, không phải cái hợp đồng đó cuối tuần này là đã ấn định rồi sao? "

Hoa Giản hiểu ý gật đầu, cầm chặt tài liệu rồi chào người rồi đi.

Chỉ còn lại Đậu Nãi đứng yên một chỗ, không biết là đang nghĩ gì.

....

Một giờ đồng hồ vừa trôi qua, " trẻ nít " chu môi làm bộ đáng tức giận...

Tạ Cửu giơ tay lên xem thời gian.

" Sao em lại giận anh hả? " - Tạ Cửu đứng lên, cố choàng tay ôm lấy eo cô nhóc, giọng nói ẩn ý sự khó xử.

" ... "

Diễm Mật yêu kiều liếc một cái, uy lực 10 phần, lại tuyệt đối thèm không hé răng nửa chữ.

" Ngoan, nói cho anh nghe. " - Tạ Cửu dỗ dành " Em không nói thì làm sao anh sửa được đây? "

" Là do....Do kỹ thuật của anh tốt quá đấy. " - Diễm Mật đỏ mặt trả lời, xong liền ngoảnh đầu qua một bên không dám đối diện với ánh mắt anh.

" Kỹ thuật? "

" Chỉ như vậy thôi sao? "

" Vậy anh còn muốn thế nào nữa hả? " - Diễm Mật cắn môi, ghen khí ở mặt, phồng môi trợn má như một con cá nhỏ.

Nhưng mà chuyện đó cũng gây vấn đề sao?

Tạ Cửu bối rối suy nghĩ...Anh nhớ trong sách " sổ tay tâm lý yêu đương " cũng không có nói đến vấn đề này mà.

" Chờ anh một lát. " - Tạ Cửu buông tay ra, đi vòng qua bàn làm việc, bước đến mở tủ sách, lấy ra một cuốn sách có tựa đề Ba mươi sáu kế tình ái

Lật qua lật lại hồi lâu.

Nhưng mà...

Bà nó!

Tại sao trong này lại không có?

Bạn gái nói về vấn đề này thì phải làm như thế nào đây?

" Anh đang đọc cái gì? " - Diễm Mật chờ lâu bèn tò mò đứng lên, chen đầu vào nhìn kè.

Hả? Cái gì đây?

Kế thứ nhất: Có món gì ngon nhất định cũng phải đút cho cô ấy.

Kế thứ hai: Dù cho có phải quay lưng với cả thế giới cũng phải đứng về phía người.

Kế thứ ba: Trong mắt chỉ có cô ấy, phụ nữ xung quanh dù có đẹp đến mức nào cũng phải làm ngơ.

...

Cái quyển sách này là gì vậy?

Diễm Mật tò mò nhón chân lên nhìn, vì mưu tính muốn xem rõ hơn một chút mà chẳng mấy chốc cả người đều dựa vào người Tạ Cửu.

....

" Cửu gia..." - Hoa Giản khẽ gõ cửa... " Hợp đồng nước hoa gần đây..."

Nhưng anh ta vừa mở cửa ta thì đã sững sờ đứng đó, bởi vì bên trong có hai bóng người đang lồng vào nhau, tựa như cùng một thể thức...Đây là ảo giác sao?

Mà Diễm Mật nghe được ân thanh mở cửa thì hơi run lên, sau đó cô vội vàng vọt trở về ghế salo, ôm gối tựa lên che mặt lại.

" Ngồi đi. " - Tạ Cửu chợt dạ cất cuốn Ba mươi sáu kế tình ái vào lại trong kệ sách, đoạn đi đến ghế xoay, đặt hai tay ngay ngắn lên mặt bàn. Chẳng mấy chốc đã thấy hình tượng " tổng tài mặt than lạnh lùng " của anh quay trở lại.

Hoa Giản nuốt nước miếng run rẩy, anh ta nhận chính mình dường như đã đến không đúng lúc, vì thế bèn thức thời ngó lơ người đang ngồi trên ghế sofa...Ai bảo boss đại nhân nhà anh ta không gần nữ sắc chứ? Rõ ràng là đã đói bụng đến mức muốn ăn quàng luôn rồi.

" Là hợp đồng đại diện cho JOS sao? " - Tạ Cửu lật sơ qua xấp tài liệu kia.

Hoa Giản ừ một tiếng, đồng thời cũng bổ sung thêm: " Đại diện bên kia nói muốn để Từ Phẩm Mặc làm đại sứ cho thương hiệu lần này, nếu kết quả tốt sẽ ký hợp đồng luôn cho một quý. "

Tạ Cửu gõ bàn trầm mặc, hồi lâu mới nói: " Vì sao lại đổi thành Từ Phẩm Mặc? "

Trong ấn tượng của anh, trước kia JOS vốn là muốn chọn Thịnh Dung, lần này lại đột nhiên thay đổi ý định, quả là chuyện nghìn năm mới gặp.

Hoa Giản bình tĩnh đáp: " Hình như là do bên đó không hài lòng với tuổi tác của Thịnh Dung lắm. "

" Tuổi tác? " - Tạ Cửu nhíu mày.

Thịnh Dung 15 tuổi đã bước chân vào Showbiz, năm nay nhiều nhất cũng mới chỉ 25, JOS bên đó còn ngại lớn quá sao?

" Tôi thấy chuyện này không đơn giản, trước cứ tạm gác lại hai ngày đi. " - Tạ Cửu suy nghĩ một lát rồi vẫn quyết định hoãn lại, sau đó nói tiếp: " Quảng cáo nước hoa lần hai đã quay xong rồi đúng không? "

Hoa Giản gật đầu, lấy ra một cái USB " Vâng, cũng mới vừa quay xong "

" Mở ra cho tôi xem một chút, chủ đề lần này là Mê Hoặc có phải không?" - Tạ Cửu hỏi.

" Đúng rồi. " - Hoa Giản vừa nói vừa cắm USB vào máy tính, mở màn hình ra, bên trên là cảnh một biển hoa tím tuyệt đẹp đang xoay tròn, mà ở trung tâm lại có một thiếu nữ mặc bộ váy cưới trắng tinh khiết, cô bước ra uyển chuyển như thể vừa lột xác từ những cánh hoa mềm mại.

Lúc này Diễm Mật cũng tò mò kéo gối che xuống nhìn thử, chỉ là...

Cô không hề thấy cái video này có chút " mê hoặc " nào nha, một đồng xa xỉ thì có.

Tạ Cửu thấy biểu tình của cô thì nhẹ nhàng hỏi:

" Ngốc, em không thích sao? " - Anh khẽ mỉm cười.

Diễm Mật chợt cảm thấy căng thẳng, chỉ có thể nghiêng đầu qua cần môi, lại không biết phải bắt đầu như thế nào.

" Sao? "

" Không thấy mê hoặc lắm.." - Diễm Mật vuốt vuốt tay.

Cái này có gọi là cô đang nhúng tay vào chuyện công ty của anh không? Nếu như vậy thì thật sự không hay lắm.

" Nói tiếp đi. " - Tạ Cửu khích lệ.

" Em...chỉ là em cảm thấy...Sexy, bí ẩn và cám dỗ không phải gần như cùng một phạm trù quan niệm hay sao? Nhưng mà cái video quảng cáo này em không thấy dính được vào cái nào cả. " - Diễm Mật vừa nói vừa le lưỡi.

Tạ Cửu gõ bàn, lại mỉm cười, sau đó quay sang nói với Hoa Giản: " Anh đã nghe thấy rồi chứ? "

" Đã hiểu. " - Hoa Giản gật gù, lúc anh ta đến nhận thành quả cũng cảm thấy có chút không hợp lý, bây giờ mới hiểu rõ. Tại sao trước đó lại không nhận ra sớm hơn nhỉ?

" Bây giờ tôi sẽ tăng thêm tiền đầu tư, bên nước hoa có thể chậm lại, nhưng video quảng cáo này phải làm thật tốt. " - Tạ Cửu sắp xếp, sau đó khoác tay ra hiệu.

" Dạ, tôi sẽ đi làm ngay. "

27. Chương 27

Chút ngọt thứ hai mươi bảy

Editor: Selene Lee

Tạ Cửu lại vẫy tay với Diễm Mật, hỏi: " Trường học của em giờ giới nghiêm là mấy giờ? "

Diễm Mật ngạc nhiên.

Bây giờ cũng chỉ mới 2 giờ thôi mà, chẳng lẽ Cửu gia kích động đến mức muốn làm một mạch đến...luôn sao?

Diễm Mật nghĩ đến đó thì nhắm cả hai mắt lại đầy xấu hổ...Cô đang nghĩ đi đâu vậy nè?

Về phía Tạ Cửu, lúc này anh lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô khẽ đỏ ửng lên, hồng đến độ trái chín, mềm mềm nũng nũng như cánh hoa tường vi, thật sự khiến người ta muốn ôm lấy cắn một cái.

Anh chợt dạ hướng mắt qua một bên, lại tiếp tục nói: " Mấy giờ đóng cửa? Anh vừa đặt một bàn ở nhà hàng Tây, em đi cùng anh được chứ? "

Thì ra là thế....

Vẫn là cô quá khích rồi.

Diễm Mật tự phỉ nhổ chính mình, một bên lại nói: " Đi, tất nhiên là đi. "

Tạ Cửu mỉm cười gặn đầu, cũng không lên tiếng nữa mà cúi đầu phê duyệt văn kiện.

Về phần cái scandal đạo văn kia của trẻ nhỏ nhà anh, lời kia cũng chỉ là để an ủi cô mà thôi, bởi vì thực tế chuyện này ít nhiều gì cũng sẽ ảnh hưởng đến lễ khai máy của Vương Triều. Anh tất nhiên hiểu rõ trí thông minh của cô nhóc, sao có thể đủ thông minh mà đi ăn cắp của kẻ khác chứ? Vậy rốt cuộc là ai đứng sau việc này?

Còn có chuyện nói cô ấy là tiểu tam nữa...

Tạ Cửu phân vân gõ xuống mặt bàn, thuận mắt lại nhìn sang chỗ Diêm Mật.

Chỉ thấy cô búp bê nào đó đang nằm nghiêng trên ghế salon, chăm chú đọc sách.

Cuốn sách này...Cái bìa kia...

Sao lại trông quen thế nhỉ?

Tạ Cửu cố gắng chồm lên, nheo mắt để nhìn cho rõ. Vừa đúng lúc đó, búp bê ngẩng đầu lên nhìn anh, Tạ Cửu vội vã lúng túng quay đầu đi, còn xấu hổ vờ ho khan hai tiếng.

Bộ dáng lạnh lùng gì đó đều quăng cả vào sọt rác rồi.

"Cửu gia, vì sao khi bạn gái mua đồ thì trước hết bạn trai phải trả tiền vậy? Không phải là nên AA sao? (AA nghĩa là chia tiền) - Diêm Mật cười khúc khích, bộ dáng vui vẻ trông như một con mèo nhỏ, đến sách trong tay cũng giơ lên cao.

Bên trên viết rõ ràng "Ba mươi sáu kế tình ái"

Tạ Cửu quay đầu nhìn thấy, hai vành tai lập tức đỏ ửng lên.

Rõ ràng cuốn sách này anh đã giấu kỹ rồi mà, sao cô ấy có thể tìm được vậy?

....Bà nó!

Diêm Mật vẫn vui vẻ đọc tiếp.

Nếu như không tính đến vấn đề này thì bầu không khí giữa hai người xem như hoàn hảo.

Chẳng mấy chốc đã đến lúc tan sở.

Tạ Cửu một tay cầm lấy áo khoác, tay kia lại nắm lấy tay Diêm Mật, hai người cùng đi ra thang máy.

Thời điểm cô vào nhà vệ sinh, anh đã gọi điện đặt một chỗ tại nhà hàng, nơi đó cũng cách không xa công ty lắm, có thể thoải mái tự tại.

Nhìn thấy hai người sóng vai nhau đi ra khỏi cửa, đám phụ nữ phòng thư ký ngay lập tức trợn mắt há mồm nhìn sang, người này gọi người kia, thậm chí còn có chút lảo đảo như muốn xỉu.

Nhân vật độc thân cao cấp ở Thành Ngu này cũng không nhiều nha, mà đại boss vừa vận chính là siêu siêu VIP đó.

"Thanh Thanh! Có phải là em cho cô ta vào không? Loại tiểu tam như thế mà em cũng để cô ta đến gần Cửu gia được à?" - Một cô gái đeo mắt kiếng, búi tóc nửa đầu nhìn theo bóng lưng của hai người rồi quay sang hét vào mặt Thanh Thanh.

Lời này cũng khiến cho phòng thư ký ồn ào hẳn lên.

"Con nhỏ tiểu tam đó làm sao xứng với Cửu gia được chứ?"

Lời vừa dứt, chẳng mấy chốc đã nghe tiếng quát chói tai phát ra từ phía sau: "Cô nói ai không xứng? Vậy cô nói thử xem ai hợp với tôi? Cô à?"

Người đàn bà run run quay đầu, đối diện với anh mắt của Tạ Cửu thì run cầm cầm, người giống như muốn ngã xuống đất.

"Cửu...Cửu gia..."

Nhưng mấy người còn lại trong phòng thư ký thì không hề phát hiện ra vấn đề, bọn họ vẫn còn đang mãi mê vây quanh chỉ trích Thanh Thanh rồi cho là cô gái kia đang nói giỡn, lập tức cười rộ lên: ” Cữu gia đã sớm đi cùng con tiểu tam kia rồi, cô lừa quỷ à? ”

Âm thanh của cô ta khó nghe lại vên vào kênh kiệu.

Sau đó thì một âm thanh khác dội đến, đập vào lưng cô ta như sấm nổ:

” Cô gọi bạn gái tôi là gì? ”

” Cữu...Cữu...Cữu gia, ngài không...không phải...”- Người vừa nói quay đầu, sợ đến mức ấp a ấp úng.

Tạ Cữu dùng một tay nắm chặt lấy cằm cô ta, trừng mắt cảnh cáo: ” Tốt nhất là cô nên tạ ơn trời đất vì tôi vốn được dạy dỗ là không nên đánh phụ nữ...Bạn gái của tôi là dạng người gì, trong lòng tôi tự mình rõ ràng, không cần đến đám người ngoài các cô nhắc nhở, còn bảo tôi bị mù lòa. ”

Ba mươi sáu kể ái tình có nói: Dù cho có phải chống lại cả thế giới, cũng phải MAX đứng về phía cô ấy....

Mà người kia bị đau đến mức khuôn mặt vặn vẹo như ác quỷ.

Điền Mật bị ánh mắt kia dọa sợ, bèn vội vàng rút ra sau lưng Tạ Cữu.

Đoạn lại thấy anh buông tay ra, khinh bỉ chà xát bằng khăn áo, ngay cả nửa điểm hứng thú cũng không có: ” Ngày mai tự mình trình đơn từ chức đi, Thành Ngu này không dám nhận loại phụ nữ như cô...Còn các người nữa, cô ta chính là điển hình, nếu còn dám ba hoa chuyện của người khác thì đợi mà nhận kết quả đi. ”

Dứt lời liền nắm lấy tay Điền Mật mà rời đi.

Xem cái ánh mắt sáng trưng này của cô ấy, hẳn rất là sùng bái cảm kích anh đi? Vậy là anh cũng rất có năng khiếu phải không?

Tạ Cữu vui vẻ tự hỏi chính mình, còn im lặng tự tán thưởng.

Tạo cho cô ấy cảm giác an toàn...Đã hoàn thành ✓

Tiếp theo chính là bước xâm chiến thứ hai, đưa cô ấy tới 1 nhà hàng lãng mạn để bày tỏ tình yêu!

Tạ Cữu vui vẻ lái xe đi, lúc đến nơi còn ân cần đưa Điền Mật xuống tìm chỗ ngồi.

Nhà hàng này anh rất tâm đắc, cũng thường xuyên lui đến.

Tạ Cữu kéo ghế ra để Điền Mật ngồi xuống.

Tùy ý chọn mấy món, sau đó hai người cùng nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ tầng bốn mươi lăm.

Không sai, nơi này chính là một trong những nhà hàng tình nhân nổi tiếng nhất thành phố. (Editor thắc mắc: Vậy trước đó anh đến đây làm cái gì thế?)

Mặc dù giá cả không rẻ, nhưng không ít cặp đôi chọn nơi này để đính ước trọn đời.

Dĩ nhiên Tạ Cữu anh đã đặt ra kế hoạch cầu hôn rồi, nhưng bây giờ tuyệt đối chưa phải lúc, quan hệ giữa anh và cô chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Điền Mật rất thích cảnh đẹp này, bèn vui vẻ nói: ” Cữu gia, nơi này quá đẹp rồi...”

Tạ Cữu quay sang nhìn cô, hồi lâu mới mỉm cười, sau đó thấp giọng nói: ” Làm sao đẹp bằng em được, ngốc quá. ”

Điền Mật không nghe rõ câu này, bèn tự nhiên quay lại hỏi: ” Cữu gia, anh vừa nói gì em nghe không rõ...”

Tạ Cữu lắc đầu, đổ mắt chột dạ nhìn ra ngoài cửa sổ mà lẩm bẩm: ” Không có gì. ”

Thật sao?

Vậy mà cô còn tưởng Cữu gia vừa khen mình nữa, hay là cô nghe nhầm rồi?

Điền Mật phiền não ôm mặt...Sao mình lại già trước tuổi vậy nè?

Tạ Cửu nhận ra điều gì đó không đúng lắm, bèn hỏi: " Sao không ngấm nữa rồi? "

Không phải trong sách nói các cô gái đều thích loại phong cảnh lấp lánh ánh sao như thế này à? Hay phải lấp lánh hơn nữa? Lần sau đổi thành kim cương có được không?

Điềm Mật đau khổ trả lời: " Cửu gia, hình như là tai em có vấn đề rồi! "

Tạ Cửu ngẩn người, tai có vấn đề?

Hồi lâu sau anh mới kịp hiểu chuyện, bèn dùng tay búng vào trán cô một cái: " Còn dám nghị bậy bạ nữa, đã không thông minh lại còn nghĩ nhiều..."

Điềm Mật ăn đau thì phồng má lên.

Rõ ràng là cô đang nghiêm túc mà!

28. Chương 28

Chút ngọt thứ hai mươi tám

Editor: Selene Lee

" Đây là món khai vị trong combo tình nhân mà quý khách đã đặt trước, mời quý khách tự nhiên thưởng thức ạ. " - Phục vụ bàn nhanh chóng dọn món ăn lên, sau đó đứng sang một bên.

Tại sao không đi vậy?

Điềm Mật ngạc nhiên nhìn qua, không phải vẫn còn các món khác sao?

Đoạn lại thấy Tạ Cửu rút từ ví ra hai tờ 100 đồng bỏ vào mâm của phục vụ rồi nói cảm ơn.

Thì ra là tiền tip, vậy mà cô lại quên mất.

Điềm Mật " thương xót " nhìn hai tờ giấy trong mâm kia, thầm cảm thán...Qủa thật thế giới của những con người giàu có khiến cô không thể nào tưởng tượng nổi mà....Nếu như bây giờ cô cầm 200 đồng đi vào siêu thị, không chừng còn có thể mua hết đồ ăn vặt trong đó luôn đó chứ!

Đợi cho người phục vụ kia đi rồi, Điềm Mật quay về nhìn bàn ăn rồi thề lười.

Tạ Cửu kéo đĩa của cô qua, cẩn thận cắt thịt bò thành từng miếng vừa ăn rồi để lại chỗ của cô, thấy được biểu tình kia thì bật cười: " Nhà hàng này anh cũng thường ghé qua, em ăn thử xem, nếu thấy ngon thì lần sau chúng ta đến đây thưởng xuyên hơn nhé. "

Điềm Mật cầm lấy dao nĩa lên, bỏ một miếng thịt bò vào miệng, nhất thời cảm giác được hương vị đậm đà và một chút cay nồng của hạt tiêu thấm vào đầu lưỡi, cảm giác vô cùng kích thích.

" Rất ngon..."

Nói xong thì động tác tay cũng nhanh hơn, chẳng mấy chốc đĩa ăn của cô đã gần hết sạch. Qủa nhiên là nhà hàng nam thần đề cử, không chê vào đâu được! Cho nên mới nói người càng giàu càng biết thưởng thức, cảm giác thật sự giống như muốn nuốt trọn cả lưỡi!

Điềm Mật vừa nghĩ vừa nhai, bất giác đưa đầu lưỡi ra liếm phần nước còn vương lại bên môi.

Mà Tạ Cửu ở bên này lại tùy ý liếc mắt quan sát, vừa lúc bắt gặp khoảnh khắc mềm mại của đầu lưỡi nhỏ xinh kia, đầu óc anh không biết đã bay lên tới tầng mây nào rồi.

" Cửu gia...Anh không ăn sao? "

Điềm Mật nhìn chằm chằm vào đĩa thịt nướng còn lại mà nuốt nước miếng, cô vẫn còn muốn ăn nữa nha!

Qủa nhiên có xu hướng bị bồi dưỡng thành 1 con heo nhỏ rồi.

Tạ Cửu đang mãi mê nhìn, nghe câu hỏi thì giật người sững sốt, anh bối rối nhìn cô, phát hiện thấy ánh mắt sáng rực kia thì mỉm cười đẩy phần của mình qua cho Diễm Mật.

Lại nói: ” Ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn. ”

Diễm Mật gật đầu lia lịa sau đó lại cúi đầu ăn thật, mặt mũi vui vẻ đến mức híp cả lại.

...

Đồ ăn ngon đến mức lúc cả hai đi ra khỏi nhà hàng thì cái bụng của Diễm Mật đã tròn vo như quả bóng, và cô bắt đầu híp mắt ngái ngủ.

Tạ Cửu đang lái xe quay qua nhìn một chút, thấy cô bạn gái nhỏ của mình hài lòng như thế thì vô cùng thỏa mãn.

Đây dù sao cũng là lần đầu anh nói chuyện yêu đương, thậm chí còn phải nhờ vào ” bí kíp ” để làm cô vui vẻ, nhưng ít ra anh không có làm hỏng chuyện gì.

Tạ Cửu cẩn thận đặt một chiếc gối dựa hình cá heo vào sau lưng Diễm Mật, còn dịu dàng hôn vào má cô một cái.

Bỗng nhiên bên cạnh có ánh đèn sáng nhảy lên một cái, chói mắt sau đó vụt biến mất.

Tạ Cửu hạ cửa kính xe xuống để xem xét, vừa nhìn vừa nheo mày.

Anh lẫn lộn trong giới giải trí đã lâu, tất nhiên tự biết cái ánh sáng kia đại diện cho điều gì, chẳng qua là anh hơi thắc mắc một chút... Vì sao phải chụp ảnh anh làm gì?

Kể từ sau sự kiện GAY kia chấm dứt, đến bây giờ cũng không có ai dám hó hé theo dõi anh, rồi chụp lén tạo thành scandal nữa.

Rốt cuộc là bên tòa soạn nào có gan như vậy?

Tâm tình vui vẻ của Tạ Cửu bỗng chốc trầm xuống.

Anh quay sang vén tóc của người bên cạnh qua một bên rồi khẽ thở dài.

Chuyện đạo văn kia còn chưa lắng xuống, nếu lần này tin tức của cô và anh bị xì ra ngoài, không cần nghĩ cũng biết giới giải trí sẽ loạn đến mức nào nữa.

Tạ Cửu hướng ánh mắt về phía hai bóng đen đã bỏ xa phía trước, đóng kính cửa xe lại rồi tiếp tục khởi hành.

...

Lúc Diễm Mật tỉnh dậy liền phát hiện mình đang nằm trên giường ngủ ở ký túc xá, mà đám bạn cùng phòng bây giờ đang đứng vây quanh cô, mắt nào mắt nấy sáng quắc như muốn nuốt chửng hết người vào bụng.

” A, mình về từ lúc nào vậy? ”

” Chứ cậu còn muốn nằm trong lòng Cửu gia ngáy đến sáng luôn à? Xấu chết được. ” - Mộc Niên chống nạnh, sau đó cầm laptop đi đến mở ra trước mặt cô, đoạn lại chỉ vào một dòng chữ màu đỏ chói lọi trên màn hình, cả giận nói: ” Cậu định giấu bọn mình chuyện này đến khi nào hử? ”

Thảm đến mức không dám nhìn luôn.

Khắp nơi đều là chữ bới, đại loại như: ” Kẻ hèn mau rời khỏi giới văn mạng, thật bẩn mắt! ” - từ ngữ vô cùng cay nghiệt.

Mộc Niên vừa nhìn vừa nói: ” Cái đám độc giả này suy diễn cũng nhanh thật, cái gì mà tiểu tam tiểu tứ...”

Diễm Mật càng nhìn càng sâu não.

Tâm huyết của cô, máu thịt của cô bây giờ lại thành ra thế này đây.

Lại có người hỏi: ” Còn chuyện bạn gái của Cửu gia là thế nào? ”

Điền Mật lắc đầu nói: " Không có đâu, bắt quá có một người, đại khái gọi là vị hôn thê đi, nhưng mà..."

Khóe miệng của Mộc Niên co giật: " Cái gì gọi là đại khái hả? Có hay không không hay có nói một lời thôi, con nhỏ kia là ai mà dám lên mạng dở trò quỷ nói xấu cậu hả? Mình phải đi cho cô ta một trận, dám gọi cậu là tiểu tam tiểu tứ. "

Điền Mật: " Là nữ chính của Vương Triều..."

Nhất thời đã quên mất tên của cô ta rồi.

Mộc Niên xì một cái: " Thì ra là con nhỏ trà xanh biếu* đó à! "

Cô nàng vừa biểu hiện vừa tiếp tục chăm chú lướt Weibo, bỗng dưng thấy được một tin tức mới, liền khiếp sợ nhảy cẫng lên, kéo áo Điền Mật mà nói: " Mật Mật, ảnh cậu và Cửu gia XXX trên xe bị tung lên mạng này..."

Xe cái gì XXX?

Điền Mật càng nghĩ càng giận, cái gì mà XXX? Rõ ràng chỉ là hôn nhẹ lên trán, dám chớ sản đó bị mù hết rồi sao?

Cô còn đang định mở miệng phản bác thì đã nghe Mộc Niên mang laptop đi rêu rao khắp trường.

Chưa đầy nửa tiếng sau, toàn trường đều đã biết chuyện..

" Mật Mật, thật sự nhìn không ra, hai người thật sự tình cảm như thế nha..." - Cô nàng nổi tiếng với danh hiệu " bạn gái của đại thần " sống cùng phòng, hiếm khi mới thấy ở nhà ló đầu ra trầm trồ, còn vừa nói vừa đẩy đẩy mắt kiếng.

Điền Mật vừa muốn giải thích thì Hữu Thổ cầm điện thoại chơi game đi ngang qua, dùng ánh mắt mờ ám nhìn cô.

Cậu lại dám dùng tư thế trên xe trước bọn mình? Hay lắm hay lắm! - Ánh mắt của cô nàng đầy ẩn ý.

Điền Mật bây giờ cũng chỉ có thể xấu hổ vùi đầu vào gối gào khóc...

Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Bây giờ cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội đâu.

Giải thích của bạn Sel: *Trà xanh biếu: Mấy con nhỏ vờ thanh thuần nhưng thật ra lại là tiểu tam.

Tôi sẽ cố gắng edit thật nhanh để kết thúc truyện nhé.

29. Chương 29

Chút ngọt thứ hai mươi chín

Editor: Selene Lee

Mộc Niên cười sặc sụa: " Mau mau, lại đây phát biểu cảm giác một chút đi, toàn trường ai cũng đều hâm mộ cậu đây..."

Điền Mật sững sốt, rất muốn giải thích mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, nhưng mà mấy ánh mắt sáng như điện quang cứ phóng đến chỗ cô, khiến cho cô muốn mở miệng cũng chẳng nổi nữa.

Nhưng mà việc đó cũng chỉ diễn ra chừng một lúc, ba người cùng phòng cô lại nói về chuyện đạo văn scandal.

Mộc Niên bày tỏ suy nghĩ: " Lệ Chi, cậu có cuốn Hắc Huyết Hồn vừa có tiền vừa có nhan sắc của Ngưu Nhữ Viên mà, phải không? Thật sự là giống lắm sao? "

" Bạn gái đại thần " nghe xong liền đứng dậy lục tìm trong đồng tài liệu của mình ra một cuốn sách và một cái USB, đoạn lại vừa mở nội dung lưu trữ vừa nói: " Tiểu thuyết của Điền Mật giống hệt nội dung sách

của Ngu Nhữ Viên như đúc từ một khuôn, mà cậu ấy lại không chịu lưu lại bản gốc, thói quen xấu bây giờ gây họa rồi đấy! Cũng phải bó tay chứ biết sao bây giờ! ”

Hữu Thố ở bên cạnh mở một bịch khoai tây chiên ra, vừa ăn vừa quan sát Lệ Chi đối chiếu hai cuốn sách.

Cái này...ví như Mật Mật viết ” thật ngưỡng chừng “, thì bên kia Ngu Nhữ Viên lại ghi ” quá thẹn thùng ”...

Hữu Thố vừa nhai khoai tây rôm rốp vừa nói: ” Mộc Niên, sao mình lại cảm thấy Ngu Nhữ Viên mới là người sao chép nhỉ? Ví dụ như câu này...” Cô nhiệt tình như hỏa thần chậm rãi lướt qua cổ anh, lại xuống đến cặp xương quai xanh cân xứng...””, còn Ngu Nhữ Viên lại nói thẳng ra là nữ chính phát điên lao vào người nam chính, còn vuột ve ngực của anh ta...Một chút cũng không so được với sự hoa mỹ của Diễm Mật.”

Khóe miệng của Mộc Niên hơi giật giật, lại thấy Lệ Chi tiếp tục bôi đổ một đoạn hai nhân vật chính lái xe trên đường...

Mộc Niên vừa quan sát vừa suy nghĩ...

Quả thật nếu đọc kĩ sẽ cảm thấy cách hành văn của hai người đi theo xu hướng vô cùng khác nhau, độ tinh tế của Diễm Mật nhà cô sao ” dám ” so cùng sự trắng trợn của Ngu Nhữ Viên chứ.

Lệ Chi lại đẩy mắt kiếng: ” Tạm thời không nhắc đến cách hành văn, nhưng mà mấy bình luận trên mạng có xu hướng nghiêng về Ngu Nhữ Viên nhiều lắm. ”

Cô nàng vừa nói vừa mở Weibo của Diễm Mật ra, vốn là cũng có nhiều Fan của Diễm Mật, tạm gọi là ” thiên thần nhỏ ” vào nói giúp, bây giờ lại hoàn toàn biến thành chửi bới tràn lan.

Mật Đường Thật Ngọt không cam lòng chỉ làm tiểu tam của đại gia mà còn leo lên giường của đại boss Thành Ngu, lại đi ăn cắp tình tiết truyện của người mới Lục Vong là Ngu Nhữ Viên, đề tiện kiểu nào cũng làm được, hoan nghênh mọi người vào chiêm ngưỡng!

Cmt 1: Tôi vốn cho là Mật Đường sẽ không làm những chuyện như thế, không nghĩ tới thực sự chính là cancer của giới văn mạng.

Cmt 2: Đồng ý với lầu trên+1, tôi mới vừa thức đêm xem xong Vương Triều, đột nhiên thấy được chuyện ăn cắp, cả người liền cảm giác bị lừa gạt gê gớm.

Cmt 3: Thật Ngọt lại không biết xấu hổ mà đi làm tiểu tam!

Cmt 4: Cuộc đời tôi khinh nhất là bọn tiểu tam, phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Cmt 5: Cho dù muốn gây chú ý cũng không nên ăn cắp truyện của người mới đi? Thật quá đáng!

.....

Cmt 1212: Tẩy chay Mật Đường Thật Ngọt! Tránh xa loại tiểu tam hèn hạ này ra!

Chẳng mấy chốc chuyện gia đình của Diễm Mật cũng bị đào ra, bao gồm cả chuyện tình của cha mẹ cô. Weibo tung tin nóng, chẳng mấy chốc chuyện lại càng nóng hơn nữa.

[Nha nha nha]: Thì ra mẹ của cô ta chính là kẻ đã ly gián chuyện tình cảm 7 năm mặn nồng của ảnh đế Từ và nữ thần Dương Lạc năm đó nha! Bảo sao được? Đúng là mẹ nào con nấy mà!

[Có Drama chạy đến hóng hớt]: Lão thiên a, đừng nói với tôi cô ta chính là con ngoài giá thú của ảnh đế Từ nhé! Nhìn thật sự rất giống luôn!

[Trà Sữa Nước Dừa Đông Lạnh]: Con hơn mẹ quả không sai nga! Đều là hạng tiểu tam vô sỉ như nhau cả! Về sau tôi không thèm đọc Phượng Hoàng nữa, một chút cũng không thèm!

[Waconem]: Cùng trường đại học, quả thật là bôi nhọ danh dự của trường tôi mà!

...

Mộc Niên nhìn xong thì giận đỏ cả mắt: ” Mật Mật, cậu xem bọn họ quá đáng đến mức nào kìa! Chuyện năm xưa mẹ cậu đá tên tra nam kia cũng bị bôi bẩn nữa, đồ một đám mù lòa! ”

Chuyện của mẹ Diễm Mật tất nhiên cô biết rõ. Năm xưa tên tra nam mặt người dạ thú họ Từ kia dụ dỗ mẹ của Diễm Mật lên giường, kết quả là bị Dương Lạc phát hiện...Cô ta lại còn cho rằng chồng mình tốt lắm, một mực khẳng khái nói di Diễm Tinh phá vỡ hạnh phúc nhà cô ta, quả thật là chuyện cười cho cả thiên hạ. Khi đó rõ ràng di Diễm Tinh đã có hôn phu, tên tra nam kia nhảy ra giữa chừng còn muốn được tẩy trắng? Di ấy thích hẳn ta ở điểm nào chứ?

Nhớ năm đó chuyện này cũng bị đám ngu ngốc trên mạng mang ra bôi đen bôi đỏ, hại di Tinh phải rời khỏi quê hương để bình tĩnh rồi mới dám trở về.

Diễm Mật nghiêng răng nghiêng lợi, chuyện của cô thì còn có thể cho qua được, nhưng chuyện của mẹ cô thì thật sự quá đáng lắm!

Nhưng thật sự bây giờ cô không biết phải làm sao cả.

Cô không có file gốc làm bằng chứng, bây giờ có phản pháo cũng không làm được gì.

Bên này thật ra Mộc Niên và Hữu Thổ đã tìm ra được vấn đề, nhưng sự tình như vậy...Ngu Nhữ Viên cứ khẳng khái nói Diễm Mật ăn cắp truyện của cô ta, thật sự là không xuống tay được!

” Bạn gái của đại thần ” đột nhiên la lên: ” Các cậu không phải đã quên mất 1 vấn đề rồi chứ! rõ ràng ” Nam Thần Không Để Ý Đến Tôi ” của Diễm Mật có nguyên mẫu, là sự thật, không phải hay sao? ”

Nguyên mẫu? Sự Thật? Không nói thì quên mất!, không phải Cửu gia chính là nguyên mẫu sao?

Đại boss của giới giải trí, hồ sơ trong sạch

Được nữ chính theo đuổi

Dị ứng với lông mèo

Mộc Niên kích động lay lay Diễm Mật: ” Mật Mật, bây giờ cậu cứ nhờ Cửu gia mở một cuộc họp báo giải thích mọi việc thì chuyện sẽ đâu vào đấy cả thôi!

Ngu Nhữ Viên kia cũng không có bạn trai là đại boss siêu giàu nh

Diễm Mật cảm thấy rất có lý, nhưng sau đó lại như nhớ đến chuyện gì đó, bèn lắc đầu nói: ” Bọn mình vừa đi ăn xong, Cửu gia bảo là anh ấy đang bận rộn với chuyện quảng cáo nước hoa, sợ là sẽ không có thời gian đâu! ”

Nhưng cô lại nói: ” Hay là bây giờ để mình thử phát Weibo giải thích xem, nói hình tượng trong truyện chính là bạn trai đời thật của mình...”

Mộc Niên cảm thấy ý nghĩ này có vấn đề, nhưng cô còn chưa kịp ngăn lại thì đã thấy Diễm Mật thực hiện rồi.

Nửa tiếng sau, làn sóng dư luận không những không chấm dứt mà lại còn gay gắt hơn nữa.

Thậm chí còn có người nói Diễm Mật không biết xấu hổ đến tột cùng rồi, lý do trong truyện của Ngu Nhữ Viên cũng có thể ăn cắp để thoái thác được.

30. Chương 30

Chút ngọt thứ ba mươi

Editor: Selene Lee

Sự tình nghiêm trọng đến mức không thể nào điều khiển nổi, Diễm Mật thút thút ôm gối được một lát thì ngủ quên mất.

Quên đi, đừng suy nghĩ nữa...

Tích tích tích...

Tiếng chuông báo thức buổi sáng làm Điem Mật tỉnh giấc.

Bởi vì Mộc Niên bận đi tham gia đoàn tuyên truyền phim Hương Phấn, Lệ Chi thì đi học nghiên cứu sinh còn Hữu Thố có hẹn đi chơi game nên cả phòng chỉ còn lại một mình Điem Mật.

Cô bèn ngồi dậy mở máy vi tính lên, bắt đầu tìm xem tin tức mới nhất trên mạng.

Buổi khai máy của Vương Triều bị tạm hoãn, diễn viên Hứa Nghệ Dao tuyên bố không muốn tiếp tục đảm nhận vai nữ chính vì không muốn dính đến vị tác giả bị nghi đạo văn.

Anh cả của Thành Ngu, Thịnh Dung đứng về phía Mật Đường Thật Ngọt! Thực hư chuyện hai người có qua lại là như thế nào?

Mật Đường Thật Ngọt bị bắt gặp ở trên xe của giám đốc Thành Ngu, Tạ Cửu, cử chỉ thân mật, có ảnh chụp làm chứng!

...

Chẳng mấy chốc mà hai mắt của Điem Mật đã tóe lửa, bây giờ thì cô đã hiểu được tình cảnh của mẹ mình năm đó là như thế nào rồi.

Cái gì mà cô và Thịnh Dung hư hư thực thực qua lại?

Cái gì mà cô và Cửu gia XXX trên xe?

Còn cô Hứa Nghệ Dao kia nữa, cô ta ra vẻ thanh cao cho ai xem? Rõ ràng vốn đã không đủ sức diễn, cô ta không tham gia càng tốt, xem như đỡ chướng mắt của cô.

"Nhìn xem nhìn xem, có phải cô ta là người trong tin tức đó không?"

Bởi vì sáng hôm nay có tiết nên Điem Mật phải xách balo đi học, không ngờ mới vừa bước chân ra khỏi cửa nhà trọ liền nghe được tiếng xì xào bàn tán ở bốn phía.

"Hình như đúng là cô ta rồi!"

"Tại sao chúng ta phải học cùng trường với loại người như cô ta vậy? Vì sao ban giám hiệu còn chưa cho cô ta thôi học? Nhân phẩm bại hoại thành như thế mà cũng dám xách balo ra đường!"

"Nói nhỏ nhỏ thôi, người ta là tình nhân của đại gia đấy, bây giờ còn leo được lên giường lão bản của Thành Ngu nữa, hậu trường vững chắc lắm à."

"Nghe nói mẹ cô ta trước kia cũng là tiểu tam đúng không?"

"Đúng vậy, mình rất hâm mộ ảnh đế Từ và nữ thần Dương Nhạc nha. Nếu không phải là do tiểu tam nhúng tay vào thì làm sao hai người họ vốn đang hạnh phúc, lại có thể dùng một cái chia tay chứ?"

"Chúng ta đứng xa xa ra đi, mình không muốn đứng gần cô ta."

"Nói cũng phải..."

...

Điem Mật thần nhiên bịt hai tai lại để đi đến giảng đường, vừa tới cửa, lại không ngờ đám bạn học đang cười cười nói nói bên trong thấy cô xuất hiện thì lập tức im bặt, vội vã nhìn chăm chăm cô, sau đó còn bắt đầu xì xào bàn tán.

Những ánh mắt đó đều là khinh thường cả, cô chắc chắn không thể nhìn lầm được.

Khuôn mặt của cô liền trở nên trắng bệch, cắn răng đi tìm chỗ ngồi, nhưng mới vừa chuẩn bị ngồi xuống thì bị người bên cạnh ngăn cản:

"Chỗ này có người ngồi rồi, cậu đi chỗ khác đi."

Điem Mật đành phải đứng lên khỏi phần ghế trống không, trong lòng lại rối ren không dứt.

Cảm giác bị sỉ nhục và xem thường...

Rõ ràng là cô chưa làm bất cứ điều gì cả, vì sao lại đối xử với cô như thế?

....

Đưa đẩy một hồi, Diêm Mật trượt chân ngã ra phía đằng sau, cũng không biết là cái gì sượt qua đầu gối cô khiến máu nhỏ giọt trên mặt đất, nhanh chóng lưu lại thành những vết tròn khô cạn.

” Mật Mật! ”

Lê Chi đang ôm một tập tài liệu bước vào, thấy vậy thì vội vã chạy đến ném đồ sang một bên rồi giúp Diêm Mật đứng dậy:

” Cậu thế nào rồi? Có đau lắm hay không? ”

Vết máu ghê người kia đập vào mắt những nữ sinh ngồi ở xung quanh, mà những người nhát gan đã bắt đầu run rẩy.

Đúng là làm tiểu tam rất đáng bị khinh thường, nhưng hình như mọi người cũng đã hơi quá đáng rồi.

Vậy mà vẫn có kẻ thêm dầu vào lửa: ” Ta nói, Lí Lê Chi, cậu không phải là bạn cùng phòng của cậu ta sao? Không phải là cậu cũng giống như cậu ta đi? ”

Lê Chi nghe xong vô cùn tức giận, đây là lời mà 1 sinh viên có thể nói ra sao?

Diêm Mật cắn răng, vịn vào tay Lê Chi mà đứng dậy nói: ” Điều gì mà tôi chưa làm thì tôi không thể thừa nhận được. Cậu có giỏi thì mang chứng cứ tới đây mà phỉ báng, không có thì tôi sẽ kiện cậu tội bôi nhọ danh dự và nhân phẩm của người khác đấy. ”

Cô gái trang điểm xinh đẹp kia vẫn không ngừng kích động: ” Bôi nhọ? Không phải chuyện của cậu đã rùm beng trên Weibo rồi sao? Cậu còn muốn kiện cáo cái gì nữa? Cả nhà cậu đều là cùng một ruột mà ra thôi, từ mẹ đến con đều đê tiện như nhau cả? Không biết cậu có được gọi là con hơn mẹ thì nhà có phúc không nhỉ? ”

Diêm Mật lạnh lùng nhìn cô ta: ” Cậu muốn nói tôi thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối đừng đá động gì đến mẹ tôi. Tôi cảnh cáo cậu, bằng không thì đừng trách tôi vì sao không nói trước. ”

Cái gì cũng có giới hạn của nó cả.

Mà dường như bởi vì trạng thái tức giận đó của Diêm Mật mà cả hội trường đều im như thóc.

Nhưng chỉ chừng một lát sau thì có một cô gái mang dép lê đứng lên nói: ” Mẹ cậu còn không phải là tiểu tam đã phá hủy hôn nhân của nữ thần Dương Nhạc và ảnh đế Từ hay sao? ”

Cô ta và đám người phía sau đều là ” thần dân ” của thuyền Từ Nhạc.

Chưa đầu nửa giây sau, liền thấy Diêm Mật đi đến trước mặt cô ta, ngẩng mặt lên và mạnh tay tát một cái!

Âm thanh mạnh mẽ làm lòng người chấn động!

Trước giờ mọi người đều chưa nhìn thấy trạng thái này của Diêm Mật, trông như một con sư tử với sát khí bùng bùng.

Mà cô gái kia cũng xông đến gào thét: ” Cậu dám đánh tôi? ”

Diêm Mật cười lạnh: ” Tôi chỉ đang muốn giáo dục cậu một chút thôi, cái gì gọi là hậu quả của khẩu nghiệp. ”

” Mày và mẹ mày không phải cũng đều là con giáp thứ mười ba như nhau thôi sao? Đều dựa vào khuôn mặt này mà quyến rũ đàn ông? ”

Cô ta nghiêng răng nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp cùng với đôi mắt hạnh và hàng mi dài như cánh bướm ở trước mặt.

Bản thân là phụ nữ, cô ta không thể không thể thừa nhận là con nhỏ này thật sự rất giống như một con búp bê trong tủ kính, có thể lôi kéo được sự thương tiếc của đàn ông.

Lòng ghen tị dâng trào khiến cô ta đưa tay lên, có ý muốn bầu vào thật mạnh, đoạn lại bị Diêm Mật nắm cổ tay ngăn lại, ánh mắt lạnh toát.

” Mật Mật...”

Âm thanh lo lắng quen thuộc từ đâu truyền đến, trầm thấp lại tao nhã như tiếng vĩ cầm khiến cho Diêm Mật muốn bật khóc.

Cảm giác an tâm trào dâng, lớn không sao diễn tả được.

Cô bèn quay người ra sau, chỉ thấy bóng kia đưa lưng về phía ánh nắng, tựa như lúc đầu cô đã từng gặp anh....tao nhã như ngọc, lưng thẳng như tùng.

” Mật Mật...” - Tạ Cửu lo lắng chen người qua đám học sinh đông đúc, đi đến bên cạnh ôm cô vào lòng, vành mắt khê đỏ, mùi đàn hương thoang thoảng quanh quần bên tai.

Mùi thơm này, Diêm Mật cô đã quen thuộc hơn bao giờ hết.

Vì sao anh ấy lại ở đây?

Bản thân Tạ Cửu day dứt không yên, đêm qua anh đã cố gắng khống chế tin tức về tấm ảnh chụp kia, không ngờ hình vẫn bị rò rỉ, lại còn đi theo phương hướng ngày càng xấu.

Hôm qua một phần vì video quảng cáo kia mà anh đã đọc ” Nam Thần Không Để Ý Đến Tôi ”, nhân vật nam chính trong tác phẩm chắc chắn chính là anh, không thể nào sai được.

Vì thế sáng sớm hôm nay anh đã vội vã chạy đến nơi này.

” Xin lỗi em, anh đã đến chậm...” - Tạ Cửu xiết chặt Diêm Mật vào lòng, không ngừng hôn lên trán và mi mắt của cô, còn dịu dàng vén lại tóc cho cô.

Thật muốn mắng cô ấy một trận...

Rõ ràng đã là người yêu, vì sao chuyện gì cũng chỉ muốn gánh chịu một mình...

Ý nghĩ đó nhanh chóng bị chuyển ra đằng sau, bởi vì Tạ Cửu đã lướt ánh mắt nhìn đến người vừa lên tiếng sỉ nhục cô kia.

Mà người kia bất gặp phải cái nhìn đó thì sợ hãi lùi ra đằng sau...Tuy cô ta không biết người đàn ông cao lớn như hùng thần trước mặt này là ai, nhưng cô ta cảm giác được anh ta chính là một chỗ dựa lớn của Diêm Mật.

31. Chương 31

Chút ngọt thứ ba mươi mốt

Editor: Selene Lee

Tại phòng họp ở tầng mười của Thành Ngu, một người đàn ông đang đứng nghe điện thoại, không rõ là nói gì.

Khuôn mặt của người này vô cùng tuần tú, hết như những nam nhân vật chính thường gặp trong manga, nhưng cả người anh ta lại toát lên vẻ lạnh lùng đầy khó hiểu, nụ cười như có như không phảng phất bên khóe môi.

Người đại diện Max đẩy cửa bước vào, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, vừa vào trong đã liếc mắt nhìn đến dãy số hiện lên trên chiếc điện thoại kia, bèn lạnh lùng hỏi: ” Cậu lại gọi cho người kia của Thiên Sách sao? ”

Mà người đàn ông kia nghe được âm thanh truyền đến, biết là người quen thì an tâm ngắt điện thoại, tự nhiên ngồi xuống vùi mình vào ghế dựa rồi nở một nụ cười đầy mỉa mai: " Quân cờ đó bây giờ dùng vẫn còn tốt lắm "

Max nhú mồm, vuốt vuốt chớp mũi của chính mình rồi ngồi xuống ghế đối diện của người kia, lấy ra một bản hợp đồng từ trong tập tài liệu: " Lần này hình như huyền não có chút quá mức, bây giờ Vương Triều không thể khai máy được, đối với chúng ta cũng không phải chuyện tốt lành gì đâu. "

Người đàn ông kia cầm một tách trà trong tay, đi đến bàn rót cà phê vào đầy nửa ly, đoạn lại trở về đặt xuống trước mặt Max.

Max bưng ly cà phê lên, khẽ ngửi một chút...Là cà phê Lam Sơn thượng hạng, mùi vị đậm đặc nồng hương, rất phù hợp với khẩu vị của anh ta.

Vì Max là con lai nên cà phê ăn liền trong nước anh ta uống không hợp, cũng chỉ có phòng làm việc của Cửu gia và người này mới có thể tìm được một tách cà phê Lam Sơn thượng hạng.

" Không vội, quán cờ chỉ vừa mới bắt đầu thôi. "

Max có lòng tin nhiệm vô cùng đặc biệt với người đang ngồi trước mặt này, chỉ cần cậu ta muốn, thì tức khắc mọi chuyện đều sẽ nằm trong lòng bàn cậu ta. Ví dụ như những đại ngôn rõ ràng phải thuộc về tay Thịnh Dung.

Max nhấp một ngụm cà phê, nói với giọng có chút lo lắng: " Phía Hoa Giản bên kia không chừng đã ngửi thấy mùi vấn đề rồi, động tác của cậu tốt nhất nên nhanh lên một chút. Còn nữa, bản thân cậu không hề cảm thấy chút áy náy nào sao? Rõ ràng Mật Đường Thật Ngọt kia cũng chưa từng đắc tội với cậu, vì sao lại vô duyên vô cớ hắt người ta như thế? "

Người đàn ông nhún nhún vai: " Anh thật sự cho rằng cô gái kia bình thường sao? Tôi không tin loại nữ nhân có thể câu được Cửu gia lại là người đơn giản như vậy đâu. "

Đoạn lại trấn định: " Anh cứ yên tâm, đợi đến khi Hoa Giản bị dư luận o ép đến mức không thể cho Thịnh Dung tham gia Vương Triều nữa, tức khắc tôi sẽ thu lưới. "

Max lo lắng khuấy cà phê: " Người kia của Thiên Sách liệu có thể khai luôn chúng ta ra không? "

Người đàn ông giễu cợt: " Anh cảm thấy cô ta có loại năng lực đó sao? Anh cũng đừng quên, dù sao tôi cũng là người của Thành Ngu, về cơ bản tôi làm sao có thể để công ty quản lý của mình tổn thất đến hai trăm triệu chứ? Cô ta chắc chắn sẽ phải gánh cái tội đó lên đầu. "

Đôi mắt của người đàn ông sâu thẳm mà lạnh lẽo, không khỏi khiến cho Max phải run rẩy.

Bây giờ thì anh thật sự hối hận rồi, vì sao trước kia bản thân lại đồng ý nhận làm người đại diện cho cậu ta chứ?

....

" Vừa rồi cô đang định dùng tay đánh cô ấy có phải không? " - Tạ Cửu đi đến phía trước, lạnh lùng nhìn cô gái ban nãy.

Cô ta hoảng sợ lùi ra sau, hai tay dựa vào cạnh bàn, run rẩy nói: " Anh....anh muốn làm gì? "

Tạ Cửu nhìn lướt qua, cười đầy chế nhạo: " Không phải cô nghĩ rằng tôi sẽ đánh cô đi?

Yên tâm, số cô còn tốt lắm, tôi được giáo dục rất kỹ càng nên sẽ không chạm vào những loại người dơ bẩn đâu. "

Anh khẽ dừng một chút, sau đó lại nói thêm: " Nhưng mà..."

" Nhưng mà cái gì? "

Tạ Cửu nhếch miệng: " Nhưng mà tôi thấy cô có vẻ rất có hứng thú với những chuyện hot trên mạng nhỉ?, thật khéo, tuy Tạ Cửu tôi không phải là người có quyền lực gì to lớn, nhưng vẫn có thể lên mặt nói được

vài câu trong giới giải trí. Tôi tin chắc là cô cũng rất muốn thử cảm giác lên nhiệt sự nhi? Chi bằng để tôi thỏa mãn mong ước đó của cô đi. ”

Cô gái nghe xong thì sững sốt, trong mắt lộ vẻ sợ hãi: ” Anh...anh muốn cho tôi lên nhiệt sự gì? ”

Tạ Cửu nắm lấy tay Diễm Mật, đoạn quay người đi: ” Ngày mai cô tự khắc sẽ biết thôi. ”

Nói xong bèn hôn vào trán Diễm Mật một cái, sau đó nói nhỏ vào tai cô: ” Chúng ta về nhà. ”

Dứt lời thì quay sang nhìn Lệ Chi đang đứng bên cạnh: ” Em là bạn cùng phòng của Mật Mật đúng không? ”

Lệ Chi ngây dại gật đầu.

Tạ Cửu nói: ” Bây giờ anh đưa Mật Mật về ký túc xá, phiền em giúp anh thu dọn hành lý của cô ấy một chút, anh sẽ đưa cô ấy đi. ”

Lệ Chi choáng váng.

Oa...Cô đã nghe được cái gì vậy nè?

Tạ Cửu ôm Diễm Mật lên rồi cả ba người cùng nhau rời khỏi giảng đường.

Mà toàn bộ sinh viên ở phòng học đợi bọn họ đi rồi thì mới thở phào nhẹ nhõm, người nào người nấy khe khẽ tai nhau:

” Ta nói, người đàn ông vừa rồi là ai a, hảo MAN nha! Tự nhiên tôi cảm thấy Diễm Mật thật là may mắn ghê...Vậy rốt cuộc cậu ấy có phải tiểu tam hay không? ”

” Theo tôi thấy thì chắc không phải đâu....Chuyện đó xem như hiểu lầm thôi? ”

” Nếu mà tôi cũng bị đối đãi như cậu ấy hiện giờ thì chắc tôi đã đi tự tử rồi! ”

...

Hai tay Diễm Mật khoác lên cổ của Cửu gia, an tâm nằm trong lòng anh, một bên tai còn nghe rõ tiếng trái tim anh đập vững vàng trong lồng ngực, không khỏi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

” Con mèo nhỏ ngốc nghếch. ” - Tạ Cửu dùng tay đẩy chóp mũi của cô, nở một nụ cười đầy sủng nịch.

Tạ Cửu trời sinh tuấn tú, mà nụ cười này của anh lại càng dịu dàng tao nhã như liễu rủ trong gió (Nguyên văn: nhược liễu phù phong), nhưng đáng tiếc ở góc độ của Diễm Mật thì chẳng thể nhìn thấy được bao nhiêu, vì thế cô bèn giãy giụa muốn nhảy xuống đất, lại không cẩn thận đụng đến vết thương vừa nãy ở trên chân.

Tạ Cửu liếc nhìn chỗ chảy máu kia, tay không tự chủ được mà xiết chặt hơn.

Nếu không phải là do anh quá tự tin, còn cho rằng mình có thể bảo vệ cô thì đã không xảy ra cố sự này. Bây giờ scandal đạo văn kia cũng đến lúc nên giải quyết rồi, tránh để sự tình thêm phức tạp.

” Cửu gia...đau..”- Diễm Mật kéo nhẹ áo của Tạ Cửu, phát ra âm thanh nhỏ như muỗi kêu.

Tay heo của anh rốt cuộc đang đặt ở đâu hả? - Diễm Mật tự nghĩ trong lòng.

Tạ Cửu giật mình, vội vã thả lỏng tay, hai tai đỏ lên: ” Xin lỗi....phòng của các em có hộp y tế không? Hay bây giờ anh đưa em đến bệnh xá? ”

Nhất định anh phải bảo vệ cô thật tốt, vẫn là nhanh chóng đem hành lý của cô đi thôi.

Khuôn mặt của cô nàng nào đó bị vuốt ve đến mức đỏ lên, cả người bị ôm chặt vào ngực, mà bản thân cô cũng không dám lộ mặt ra ngoài.

Thật là xấu hổ quá...Vì sao Cửu gia ngày càng sắc vậy???

32. Chương 32

Chút ngọt thứ ba mươi hai

Editor: Selene Lee

Sau khi đưa được người đến phòng y tế, Lệ Chi cũng vội vã tìm một cái cớ để rời đi, chừa lại không gian cho hai người.

Tạ Cửu dịu dàng đặt Diễm Mật lên giường, chăm chú nhìn vết thương đã được xử lý xong, bèn nói: " Em qua nhà anh ngủ đi. "

Lời này thực chất là ra lệnh! Không cho phép từ chối!

Diễm Mật chợt dạ kéo kéo hai bên ra giường, mặt liền biến đỏ lên.

Cửu gia muốn ngủ chung với cô sao?

.....

Cô vội vã sờ sờ gương mặt mình, trong lòng vừa vui vừa tự khinh bỉ....Cô em à, có phải cô em đã quá mức thiếu dè dặt rồi không?

Tạ Cửu xoa xoa đầu cô, lại ôm cô vào trong ngực, cười hỏi: " Có được không? "

....Có được không?

Gương mặt của Diễm Mật lại càng nóng, giống như sắp bị lửa nấu chín đến nơi vậy, trái tim cũng không tự chủ được mà đập đập.

Tạ Cửu nhú mày, nhìn cô mà đùa: " Sao lại đỏ hết rồi? Nóng đến vậy sao? Chi bằng em cởi áo ra cho mát nhé. "

Diễm Mật cứng đờ người.

Cô không có nóng nha!!!!

Ngẩng đầu lên nhìn anh, sau đó đẩy anh một cái đẩy hờn dỗi...cô bị đùa bỡn rồi!

...

" Ngọa Tào, Mật Đường Thật Ngọt và anh ấy thật sự là đang yêu nhau nha! " - Ngoài cửa phòng bệnh là hai cô nàng đang lén lút nhìn người qua cửa sổ, còn gào khóc phát cuồng.

Một người nói: " Có phải đang hôn không? Hôn đi, hôn đi..."

" Chắc chắn là vậy rồi! Hừ, ai bảo Mật Mật sensei nhà mình là tiểu tam chứ? rõ ràng là chính thất mà! "

" Cậu nhìn kỹ một chút, người đó phải là vị này không? " - Cô nàng có dáng nhỏ nhắn hơn nhìn chằm chằm người đàn ông, suy nghĩ cái gì đó rồi rút điện thoại mở ra một tấm hình, chính là danh sách các nhân vật của Thành Ngu rồi quay sang hỏi cô nàng đứng cạnh.

Người kia khẽ nhìn một chút, ngẩng lên rồi lại cúi xuống, thật sự rất giống nha!

" Quả thật rất giống....Ai bảo Diễm Mật là tiểu tam của đại gia, còn bị vợ cả đánh ghen chứ? "

" Bây giờ giới Showbiz loạn như thế, Mật Đường Thật Ngọt khiêm tốn tốt bụng đến mức nào chẳng lẽ Đường Tinh bọn mình còn không biết sao? "

Đường Tinh chính là tên của Fan hâm mộ Diễm Mật, mà cô gái vừa nói xong chính là trưởng nhóm Fan trong trường học - Duyên Bút.

Duyên Bút xuyết xoa với bạn mình: " Sensei và người ấy thật xứng đôi quá! "

Cô gái kia cũng tiếp lời: " Nhưng mà rốt cuộc có phải người này không? "

Lời còn chưa nói hết thì đã thấy cánh cửa bị kéo mở, Tạ Cửu xuất hiện trước mặt hai người, tuy biểu tình không có gì quá lớn nhưng cũng không thể xem là vui vẻ.

Anh cho rằng hai người này cũng muốn đến gây chuyện.

” Có vấn đề gì sao? ” - Câu hỏi lạnh lùng đến mức có thể giết một con trâu, đúng như dự đoán, đã khiến cho Duyên Bút và bạn của cô nàng phát run rẩy, phải hướng mắt đến cầu cứu người đang nằm trên giường.

Thật ra Diêm Mật đã sớm biết Duyên Bút, chuyện là trước kia cô có liên hệ với các Đường Tinh, chẳng qua dạo này bận bịu vùi đầu vào yêu đương nên cô bỏ bê rất nhiều việc, cũng đã lâu không có liên lạc.

” Duyên Bút? ” - Diêm Mật nghi hoặc hỏi.

Người kia nghe được tiếng gọi thì hai mắt lăm lăm ánh sao.

” Sensei, là em, Duyên Bút, nhóm trưởng của Đường Tinh trong trường đây. ”

Diêm Mật mỉm cười: ” Sao em lại đến đây? Thì ra em học cùng trường với chị sao? ”

Duyên Bút chợt dạ sờ gáy, ngại ngùng nói: ” Thật ra trước kia em dùng Weibo cũng mới biết được chị học cùng trường với em. Đây là bạn thân của em, cũng là Đường Tinh ạ. ”

Diêm Mật vui vẻ nói: ” Hai người đừng đứng ở cửa nữa, vào đây với chị, chúng ta không phải người ngoài. ”

Lời này vừa phát ra thì hai cô nàng kiêu ngạo nhìn Tạ Cửu, còn cổ tình hếch mũi lên đi vào bên trong, cười đến mức vui sướng.

Tạ Cửu bối rối gãi đầu, bây giờ thì coi như anh đã biết hai cô gái này là Fan của cô đi, nhưng họ nhìn anh với biểu tình như vậy là sao?

Anh nhún vai đi đến đắp lại chăn cho Diêm Mật, sau đó vội vã đi tìm ly để rót nước cho cô.

Bệnh nhân vẫn là nên uống nhiều nước đi...

Nhưng mà người nào đó đã hoàn toàn quên mất là thương tích của bạn gái mình nằm ở đâu gối chứ không phải bị bệnh.

...

” Sensei, đó là... ” - Duyên Bút cười mập mờ.

Trong phút chốc, mặt của Diêm Mật lại thoáng đỏ.

Từ nãy đến giờ, mặt cô không biết đã đỏ bao nhiêu lần rồi.

Thật là muốn chết mà!

” Anh ấy tên là Tạ Cửu, là...là bạn trai của chị. ” - Cô trả lời.

Duyên Bút và bạn mình trở mắt nhìn nhau, sau đó cả hai đều phì cười thật lớn.

Ai dám nói sensei của các cô là tiểu tam hả?

Người đàn ông ưu tú như thế! Có bạn trai cực phẩm như vậy còn phải đi là tiểu tam sao?

33. Chương 33

Chút ngọt thứ ba mươi ba

Editor: Selene Lee

Duyên Bút không nhin được mà lén liếc nhìn đôi chân dài kia, nói với vẻ đầy hâm mộ: ” Em có cảm giác là văn phong của chị sau này sẽ có xu hướng ngày càng ngọt hơn rồi! ”

Diễm Mật thắc mắc: ” Ngọt hơn thì không tốt sao? ”

Duyên Bút nhìn bạn của mình rồi lắc đầu: ” Không không, không phải là không tốt, chẳng qua chị sẽ bắt tội cầu độc thân hai mươi mấy năm bọn em phải ăn thức ăn cho chó thôi, thực sự là ghen tị quá đi mất! Nhưng mà tội em rất thích nha! ”

Lời này nói ra làm Diễm Mật bật cười.

Thật sự cô cũng chưa từng cho rằng bản thân sẽ cầu được một người bạn trai tuyệt vời như thế! Cảm giác thật là...hạnh phúc quá đi mất. Loại trải nghiệm này quá mức cầu người mà!

Xoạc - Cánh cửa phòng y tế đột ngột bật mở, Diễm Mật còn tưởng bạn trai của mình đã trở lại, bèn vui vẻ quay đầu sang nhìn, lại không ngờ người xuất hiện là một tên đàn ông xa lạ đang cầm SLR*, bề ngoài tai to mặt lớn có chút thô tục.

Hắn ta mặc một chiếc áo gió màu đen, rộng đến mức bao lấy cả người hắn như một cái kính khí cầu khổng lồ.

Hắn cười cười bước vào, SLR trên tay lóe sáng liên tục.

Diễm Mật theo bản năng bèn đưa tay chặn mắt lại, cảm giác vô cùng nhức nhối, không muốn nhìn thêm nữa.

” Ông đang làm gì vậy? ”

” Ông chụp chị ấy làm gì? ” - Duyên Bút nhanh chóng chạy đến trước mặt hắn, đập một cái, nhưng cũng chỉ khiến hộp thuốc lá trong áo khoác của hắn rơi xuống đất.

Diễm Mật vội vã nhảy xuống giường, nhưng cô đã bị người đàn ông kia ngăn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền tái nhợt đi khi phát hiện ra phía sau còn có một người khác, dáng vẻ cầm điện thoại của hắn ta hết như đang livestream.

Tạ Cửu bưng nước vào trong, vốn vẫn đang vui vẻ tưởng tượng lát nữa có thể dùng miệng hút nước cho cô nhóc nào đó, lại không ngờ lúc cách cửa chừng ba bước thì nghe được tiếng động lớn phát ra từ trong phòng, còn có tiếng chai lọ rơi bể!

Diễm Mật vì muốn tránh khỏi sự công kích của hai người mà kéo Duyên Bút chạy đến cửa.

Lúc hoảng sợ, bất thành linh nhìn thấy bóng hình quen thuộc xuất hiện ở lối đi, tâm trạng rối rắm liền lập tức bình tĩnh lại.

Cô dịu dàng gọi một tiếng: ” Cửu gia. ”

Tạ Cửu ôm cô vào người, khẽ ừ đáp lại, sau đó không khách khí nhìn về phía hai quả cầu thịt di động đang đứng trước mặt kia.

Mà tên mập cầm SLR kia tất nhiên chưa bao giờ gặp qua Tạ Cửu của Thành Ngu, hắn ta chỉ thấy con mồi của mình đã rơi vào tay kẻ khác, sắc mặt lập tức biến thành vằn vẹo:

” Thăng oắt con kia, mày còn không mau tránh ra? Đừng có phá hỏng công việc của ông mày. ”

Tạ Cửu nhú mày: ” Ông đang định làm trò gì? ”

Tên béo kia phì cười, vẫn tiếp tục giơ SLR lên nháy lia lịa: ” Mày không biết tao là ai à? Vậy thì mày còn non lắm, nghe cho kỹ đây. Ông mày chính là phó biên tập của tạp chí Phía Tây- Trương Vĩ, người trong giới gọi ông một tiếng Trương ca. ”

Mà ở trong màn hình điện thoại của tên phía sau, không ít người xem đã nhận ra được người đứng trước mắt:

[Axit Clohidric Không Tan]: Wow wow, kia chắc chắn là Cửu gia của rồi, Cửu gia của Thành Ngu.

[Mận Tươi Không Thở Trắng]: Thì ra Mật Đường Thật Ngọt thật sự là bạn gái của Tạ Cửu á? Cảm giác mắt nhìn của nam thần không được tốt lắm!

[Cá Có Một Tay]: Tôi là người qua đường tình cờ đi ngang thôi, không ngờ vớ được tin hot vậy nha!

[Bệnh Trĩ Không Chảy Máu]: Mau mau share lên Weibo, cô ta quả thật lằng lờ có thừa mà!

....

Âm thanh phát ra từ màn hình cũng không hề nhỏ, còn cãi nhau lộn tung phèo, bay vào tai Tạ Cửu khiến anh càng thêm khó chịu.

Liên sau đó, một đám phóng viên từ đâu xông ra như cỏ dại, lổn nhổn nhào tới chật kín cả phòng y tế, chen chúc đạp nhau mà nhảy đến chỗ Tạ Cửu.

Hoa Hoa Entertainment: " Cửu gia, ngài phát biểu hai câu đi. "

Truyền hình Chanh Tươi: " Tác giả của Vương Triều bị nghi sao chép, không biết bộ phim này có được quay tiếp không thưa ngài? "

Tâm Dương nhật báo: " Cửu gia, có tin đồn nói Mật Đường Thật Ngọt là tình nhân của chủ tịch tập đoàn truyền thông Quất Tử, chuyện này ngài có biết không ạ? "

Điện Ảnh Thỏ Trắng: " Hôm nay ngài đến đây, có phải là muốn thừa nhận quan hệ mập mờ của mình với cô Diêm Mật đây không? "

....

Một đám sâu bọ.

Tạ Cửu lạnh lùng nhìn đám ký giả đang không ngừng đặt câu hỏi, lên tiếng giễu cợt: " Diêm Mật là vợ danh chính ngôn thuận của tôi, các người còn dám nói bậy thêm nữa lời nào thử xem? "

Không khí ngay lập tức im bặt, Tạ Cửu lại nói tiếp: " Tôi cảnh cáo các người, Diêm Mật là bạn gái tôi đưa về nhà ra mắt, đã là người của Tạ gia danh chính ngôn thuận, các người cứ thử viết bài qua loa đi, đợi xem công ty của các người có dám giữ lại các người nữa hay không. Còn về chuyện cô ấy bị tố sao chép, bạn đọc của " Nam Thần Không Để Ý Đến Tôi ", chắc hẳn IQ của các bạn cũng không phải số âm có đúng không? Trong showbiz này, người bị dị ứng với lông mèo, giám đốc tập đoàn giải trí với rất nhiều nghệ sĩ ở dưới trướng. Tạ Cửu này thật sự không nghĩ ra được kẻ nào khác có thể giống với tôi như vậy đâu!

Dứt lời liền ôm lấy Diêm Mật rời đi, để lại một đám ký giả đứng ngơ ngác.

Ngược lại cô búp bê nào đó liền phát nổ.

Cô yên lặng bị mang ra xe, sau đó không nhìn được mà hỏi: " Cửu gia, anh đã đọc cuốn sách kia rồi sao? "

.....Chết cô rồi a!

Trong cuốn sách đó, thật sự là...

Tạ Cửu cười trêu chọc: " Nếu như em đang nói đến hai nhân vật chính trong tác phẩm động một cái là PLAY trong nhà bếp, lại chuyển sang phòng tắm PLAY, a, còn có PLAY trong xe hơi nữa...đại khái là anh đã xem hết rồi! "

Nói xong bèn để cô dựa vào trên ghế phụ lái, không ngừng hạ từng đợt nhiệt lưu lên khuôn mặt nhỏ của cô, đoạn lại chuyển sang vành tai:

" Thật sự không nhìn ra nha, búp bê của anh thì ra lại nóng đến thế à? "

Diêm Mật kêu khóc trong lòng.

Cửu gia kỹ thuật " cao minh ", miệng nói toàn lời đáng xấu hổ, đáng vẽ lưu manh.

Trả lại Cửu gia quý tộc trước đó cho cô đi a!

Thôi Nhiều của cô, một đi không trở lại rồi! Nho nhã lễ độ gì nữa chứ?

Chắc chắn là ban đầu mắt cô bị mù rồi!

Diêm Mật khóc không ra nước mắt, định qua mặt bỏ chạy thì bị vị " thân sĩ " nào đó đè lại, cắn một cái...

Mùi vị bạc hà thơm mát tràn ngập khoang miệng, không khỏi khiến cô có chút hoảng hốt.

Giải thích của bạn Sel: *SLR: Viết tắt của Single-lens Reflex Camera, tức " máy ảnh phản xạ ống kính đơn"
" Cụ thể xin tra Google.

Lời của Editor: Ngày quốc khánh bonus thêm 3 chương nhé mn! Chúc mn nghỉ lễ vui vẻ và có nhiều thời gian bên gia đình cũng như những người yêu thương!

34. Chương 34

Chút ngọt thứ ba mươi tư

Editor: Selene Lee

" Mật Mật. " - Âm thanh trầm thấp vuốt ve bên tai Diễm Mật, có chút ngứa ngáy, lại ấm áp lạ thường.

Diễm Mật chỉ đáp lại một tiếng theo bản năng, đôi con ngươi mờ mịt.

Tạ Cửu dùng tay véo nhẹ gương mặt mềm mại của cô: " Tháng sau em tốt nghiệp phải không? "

Diễm Mật hồ nghi nhìn anh, nhưng cũng trả lời: " Ừ, ngày 15 tháng sau. "

Tạ Cửu cười nói: " Hôm đó anh đưa em qua dự tốt nghiệp, có được không? "

Nụ cười bên môi anh mang theo ý tứ đầy mờ ám.

Diễm Mật bị anh nhìn chằm chằm đến mức nóng lên, cũng chỉ tùy ý gật đầu, nhưng trong lòng không hề yên ổn....Sao cô cứ có cảm giác là lạ thế nhỉ?

Tạ Cửu gật đầu, cũng không tiếp tục làm khó người nữa mà cẩn thận cài dây bảo hiểm cho cô, đoạn hai người lại đến nhà hàng hôm trước để dùng bữa.

....

Mấy vị ký giả có liên quan lấy được câu trả lời của Tạ Cửu đều trở mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng cắn răng, xem lại ảnh chụp, chuẩn bị viết bài để đăng lên mục tin tức.

Nếu như không có người đứng sau làm chỗ dựa, ở trong giới Showbiz này, chống lại Thành Ngu chính là chuyện lấy trứng chọi đá.

Vì thế bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng viết sự thật.

Phần lớn đều là miêu tả độ thân mật của Diễm Mật và Tạ Cửu, còn không quên " bonus " thêm vài tấm hình.

Cửu gia chính miệng thừa nhận, anh và Mật Đường Thật Ngọt đã về nhà ra mắt gia đình, chuyện kết hôn chỉ còn là vấn đề thời gian.

Tin tức này nhanh chóng bay lên hạng 1 của top search, còn đứng vững trong mấy ngày liên tiếp.

Không ít kẻ chửi rủa Diễm Mật trước đó đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Cái gì gọi là " bảo gì nghe nấy ", không biết suy nghĩ chính là như thế.

Mà có nhiều Đường Tinh cũng vô cùng hối hận, đường đường là Fan hâm mộ lại không tin tưởng thần tượng của mình, chỉ vì những thứ tin vịt kia mà làm ảnh hưởng đến cô ấy.

Một phần chân ái này còn được trang chủ của Thành Ngu tung ra, hệt như đổ thêm dầu vào lửa, tin tức ngày càng cầu dấu hiệu nóng thêm, mà chuyện tình của Diễm Mật và Tạ Cửu cũng biến thành một đoạn kỳ văn ngọt ngào.

....

Trong phòng họp hội đồng của Thành Ngụ, Max lo lắng gõ ngón tay lên mặt bàn, mà khuôn mặt của người đàn ông bên cạnh cũng không mấy vui vẻ là bao. Max đẩy điện thoại di động của chính mình qua, trên màn hình còn hiện rõ tên của người gọi ở đầu bên kia, chính là Hứa Nghệ Dao của Thiên Sách!

Trí trích bọn họ đã giải quyết chuyện kia không tốt.

Tuy nhiên, người đàn ông bên cạnh cũng không có biểu hiện gì lớn, mà chỉ thản nhiên quay sang nói với người đại diện của mình: " Thịnh Dung vẫn không bỏ Vương Triều, chuyện cũng đã bị Cửu gia giải quyết sạch sẽ, quân cờ này phế được rồi. "

Max khép hợp đồng lại rồi thở dài: " Không chỉ có họ Hứa kia đâu, ban này Hoa Giản nhấn lại với tôi là Cửu gia muốn gặp cậu đấy. "

" Cửu gia? " - Người kia nhú mày, tỏ vẻ khó xử.

Rõ ràng anh ta đã cố gắng cắt đuôi thật sạch sẽ, cuối cùng vẫn bị phát hiện sao?

Max lại gõ mặt bàn: " Về phần đại ngôn của JOS, Cửu gia chưa có động thái gì lớn cả, sợ là cũng đã lộ rồi. "

Anh ta dừng một chút rồi nói tiếp: " Phẩm Mặc, cậu cũng đừng lo lắng quá, địa vị của cậu bây giờ coi như cũng khá vững rồi, Cửu gia sẽ không bỏ rơi cậu đâu. Nhưng mà cậu phải nhớ cho kỹ, những chuyện xảy ra như thế này, tốt nhất là không nên lặp lại lần nữa, xem như không liên can gì đến Mật Đường Thật Ngọt kia, tránh càng xa càng tốt. "

Mà người đàn ông ngồi ở bên cạnh, đúng là tiểu sinh danh khí đang lên của Thành Ngụ - Từ Phẩm Mặc.

Anh ta nghiêng răng nói: " Tôi biết rồi. Nhưng mà, tôi ngược lại thật muốn gặp mặt Mật Đường Thật Ngọt kia một chút, xem thử cô ta có tài nghệ gì mà có thể đánh bại được Hứa Nghệ Dao, ôm chặt lấy đuôi Cửu gia. "

Max tỉnh tể nhìn thoáng qua, biết là anh ta đang nói giỡn thì mới thở phào mà nói tiếp: " Đại ngôn JOS dù sao cũng đã khá chắc chắn rồi, còn về phần Vương Triều, cậu cũng đừng quá cố chấp như vậy nữa. Tôi nghe nói sau khi diễn xong phim này, Thịnh Dung muốn quy ẩn một thời gian. "

Từ Phẩm Mặc sững sốt: " Thịnh Dung muốn quy ẩn? "

Vậy rốt cuộc anh ta tốn công đặt ra một kế hoạch tốn kém như vậy là vì cái gì? Còn muốn đắc tội với Cửu gia nữa.

Max gật đầu: " Thật sự là cậu đã ăn trộm gà nhưng mất bát gạo rồi, cũng may là chưa có chuyện gì lớn lắm xảy ra nữa. Hình như Thịnh Dung có ý định đến học viên hí kịch để bồi dưỡng thêm. "

Từ Phẩm Mặc dập thuốc, vẻ mặt vô cùng thất bại, anh ta bèn đứng dậy để chuẩn bị đi đến phòng của Cửu gia, Max cũng vội vã đi theo.

Không ngờ lúc ra khỏi thang máy thì vừa vặn gặp phải Tạ Cửu, còn có cả Thịnh Dung và Hoa Giản vừa bấm nút tiễn người đi xuống.

Thịnh Dung với vẻ mặt đầy mệt mỏi, vừa đánh vừa ngáp, bắt gặp phải ánh nhìn của Từ Phẩm Mặc cũng chỉ gật đầu qua loa, có chút không để ý.

Mà ngược lại Hoa Giản ở phía sau thì khác, anh ta nhìn thoáng qua Từ Phẩm Mặc rồi trào phúng cười: " Nghệ nhân của Max tốt quá nhỉ? "

Trong lòng lại tự nghĩ: Giỏi lắm, dám cướp lấy tài nguyên dưới tay ông đây, còn cả gan hắc bà chủ tương lai thành bộ dáng như thế.

Mồ hôi lạnh của Max chảy ròng ròng, có chút vội vã hỏi: " Lão đại, mọi người..."

Hoa Giản đẩy mắt kính, đưa một bản hợp đồng qua cho Max rồi nói: " Video quảng cáo nước hoa kia phải làm lại, tôi đã đề cử người của cậu rồi. Thịnh Dung cần được nghỉ ngơi một thời gian. "

Max cầm củ khoai lang nóng trên tay, lại cảm thấy vô cùng sửng sốt.

Anh ta chưa từng nghĩ bản thân sẽ có cơ hội tiếp nhận video quảng cáo lần này.

Từ Phẩm Mặc đứng bên cạnh cũng giật mình.

Lại thấy Thịnh Dung nhìn sang anh ta, tốt bụng nhắc nhở: " Cậu là một mầm non rất tốt, đừng để bị giới Showbiz đen tối phá hỏng. "

Lăn lộn trong giới lâu như vậy, tất nhiên Thịnh Dung đã đoán ra được, bút tích này rốt cuộc là do ai làm.

Anh ta đã từng diễn đôi với Hứa Nghệ Dao, chỉ số thông minh của cô ta đích thị là số âm chính hiệu.

Lại nói tiếp, thời gian gần đây có không ít đại ngôn và kịch bản vốn đã gần như chắc chắn đến tay anh, không ngờ cuối cùng lại đáp đến chỗ của vị học đệ cùng công ty này.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, liền hiểu rõ.

Ở trong Showbiz này, vẫn nên làm nhiều hơn nói.

Từ Phẩm Mặc ngậy người, anh ta không ngờ Thịnh Dung sẽ nói những lời này với mình.

Mà Thịnh Dung vẫn tiếp tục vỗ vai anh ta, cười nói: " Có rãnh thì đi ăn chung một bữa nhé. "

Lời này vừa nói xong, Từ Phẩm Mặc cũng há hốc: " Vậy chuyện anh muốn quy ẩn là có thật sao? "

Lúc này thang máy đã dừng ở tầng 28, văn phòng của Cửu gia đã gần trong gang tấc.

Thịnh Ngu nhắm mắt mỉm cười: " Vốn cũng định là sẽ phát triển nhiều hơn, không ngờ lại bị người ý kiến rằng bản thân diễn cảnh tình yêu chưa tốt."

Anh ta nói xong liền mở mắt ra, tầm nhìn không biết hướng đến nơi vô định nào đó, lại có cảm giác sâu thẳm từ tận đáy lòng.

Mà không gian bên ngoài hoàn toàn không có một bóng người.

Rất nhanh chóng, Hoa Giản và Thịnh Dung đã khuất dạng.

Max vừa nhìn theo vừa nhấn nút đóng cửa thang máy, đoạn lại ra vẻ khó hiểu: " Nói tu nghiệp thì tu nghiệp, nhưng mà tôi thấy hình như Thịnh Dung có gì đó rất lạ nha. "

Từ Phẩm Mặc bật cười: " Ai mà biết được, chúng ta vẫn nên nhanh nhanh đến gặp Cửu gia thôi. "

Max ừ một tiếng rồi vội vã đi theo sau.

Mà Từ Phẩm Mặc đi ở phía trước lại không khỏi nhớ đến một cái tin tức hôm nào đó.... #Ảnh đế Thịnh Dung và tác giả Vương Triều gặp mặt riêng trong hậu trường tuyên truyền phim, cử chỉ thân mật.

Nếu anh ta đoán không sai...

Từ Phẩm Mặc gõ cửa, vừa ngẫm nghĩ trong lòng...

Hắn là thất tình đi...

Lời của Editor: Ngày quốc khánh bonus thêm 3 chương nhé mn! Chúc mn nghỉ lễ vui vẻ và có nhiều thời gian bên gia đình cũng như những người yêu thương!

35. Chương 35

Chút ngọt thứ ba mươi lăm

Editor: Selene Lee

Lại nói, Hoa Giản đi vào phòng họp, đứng dựa vào cửa rồi quay sang hỏi Thịnh Dung đang ngồi ở mép ghế sofa: " Dù gì cũng đâu đến mức phải đi học bổ túc ở học viện hí kịch đi? "

Lý thuyết nhiều năm cũng không bằng thực tiễn trải nghiệm.

Thịnh Dung liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết nghĩ gì mà lại mỉm cười: " Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi một thời gian."

Hoa Giản khom lưng xuống bình nước, rót cho mình một ly nước nóng rồi bật cười: " Chứ không phải là vì chuyện khác sao? "

Đại khái là thất tình đi?

Thịnh Dung nghiêng đầu nói: " Anh đang nghĩ..."

Hoa Giản nhấp một ngụm nước sôi: " Lần trước trợ lý của cậu có nói với tôi là cậu đã cho cậu ta một thanh chocolate. Cậu vốn không phải người thích ăn ngọt, không ngờ cậu lại có chocolate trong người, nên tôi mới để ý. "

Anh ta buông hờ chiếc cốc, lại nói tiếp: " Người kia thật sự rất khả ái, nhưng tôi lại không nghĩ cậu có thích cô ấy. "

Thịnh Dung trả lời: " Không thể nói là thích, cùng lắm chỉ là một chút hảo cảm thôi. Dù sao cũng nhờ cô ấy mà tôi có cơ hội để bồi dưỡng thêm chính mình. "

Khóe miệng của Hoa Giản co giật: " Vậy ra là chuyện bất thành nên cậu mới phải đi học yêu sao? "

Thịnh Dung: "..."

Anh là ai, tôi không quen anh.

Hồi lâu sau, Thịnh Dung lại nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ: " Dù sao tôi cũng muốn học tập thật tốt, mỗi ngày luôn hướng về phía trước. Một năm sau, thời cuộc sẽ thay đổi hoàn toàn. "

Hoa Giản nhìn sự việc không thể cứu vãn được nữa, nên cũng chỉ có thể lặng yên.

...

Tạ Cửu ngừng ôm cô búp bê nào đó, đoạn lại đưa một tập hợp đồng qua cho Max rồi nói: " Hoa Giản nói người của cậu rất hợp với vai diễn này, cậu cứ đợi đi theo cậu ta qua tìm đạo diễn Bạch để casting đi. "

Hợp đồng là một bộ phim theo thể chính kịch, tên là " Nhà Hàng Đêm Trung Hoa ", tuy kịch bản khá đơn giản nhưng đòi hỏi rất nhiều kỹ năng, nên đã có không ít diễn viên muốn tham gia để khẳng định chính mình.

Max nhận lấy bản hợp đồng với vẻ vô cùng kích động: " Cửu gia, cảm ơn anh nhiều lắm. "

Thật ra trước kia bên sản xuất cũng có liên lạc với anh ta, nhưng lại muốn người của anh ta diễn một vai còn kém hơn cả nam ba, chính là vật hy sinh điển hình. Nhưng trong bản hợp đồng này nói chắc chắn người sẽ diễn nam hai, có nhiều cảnh còn phối hợp với tuyến chính.

Với loại kịch bản quý giá như thế này, chỉ cần vai nam thứ là đã quá mức may mắn rồi.

Mà Từ Phẩm Mặc ngồi ở bên cạnh cũng có chút hoảng hốt.

Tài nguyên đột nhiên bay đến khiến tâm hồn anh ta lâng lâng như ở trên mây, nhưng một câu nói của Cửu gia đã khiến anh ta phải giật mình, vội vã nghiêm chỉnh trở lại:

Tạ Cửu gõ bàn, ý tứ nhắc nhở: " Trước giờ tôi đã vốn biết cậu có ý kiến với Thịnh Dung, nhưng sự việc lần này..."

Mới vừa thốt ra được nửa câu thì anh đã vội vã ngừng lại, bởi vì bạn Điem Mật nào đó đang nằm trong lòng anh đã tuột xuống đất, nằm lăn quay trên tấm thảm lông . Tạ Cửu lật đật cúi người xuống bế cô lên, rồi lại ôm chặt vào trong ngực mình.

Max và Từ Phẩm Mặc:....Cứ coi như chúng tôi bị mù đi...

Mãi hồi lâu sau, Tạ Cửu mới quay trở lại vấn đề: " Quên đi, cũng không phải chuyện gì quá lớn, dù sao cũng chưa làm tổn thất nhiều vốn liếng của công ty. Nhưng mà, có phải cậu là người đã đem chuyện riêng tư của Điềm Mật đưa cho phóng viên hay không? "

Cả người Từ Phẩm Mặc đều run lên, quả nhiên vẫn là vì chuyện này.

Anh ta gật đầu: " Thứ em nói chỉ là một cái tên, không nghĩ đến bọn cậu kia lại thần thông quảng đại đến vậy, ngay cả chuyện cũ năm xưa cũng có thể đào ra được. Nhưng em có bằng chứng phản lại chuyện tiểu tam của năm đó. "

Tạ Cửu chỉ " ừm " một tiếng, tỏ vẻ không hề hứng thú.

Về phần hai người kia, ngoài mặc thì ân ân ái ái, bên trong lại ngấm ngầm " ông ăn chả bà ăn nem ", chuyện này cả showbiz đều biết rõ. Chuyện cũng đã lâu, cho dù bây giờ cậu ta có nói ra chuyện hai người không hạnh phúc để chứng minh thì cũng chẳng ai quan tâm nữa.

" Chính là cái này. " - Từ Phẩm Mặc rút từ túi ra một chiếc USB, bên trong có ghi lại tài liệu nói rõ việc Dương Nhạc thu mua nhà báo, ác ý hắt toan bộ nước bẩn lên người của mẹ Điềm Mật. Từ video đến hợp đồng, cái gì cần có cũng đều đầy đủ cả, thậm chí còn có video giường chiếu của Dương Nhạc và nhiều người đàn ông khác nhau nữa.

Tạ Cửu hài lòng nói: " Được rồi, cậu nhanh qua bên chỗ của đạo diễn Bạch đi, tuy là có hợp tác sẵn, nhưng thái độ của cậu nhớ là phải đúng đắn một chút, đừng bôi nhọ Thành Ngu là được. "

Ý tứ trong lời nói chính là không truy cứu chuyện kia nữa.

Từ Phẩm Mặc và Max nhìn nhau thở phào, cả hai đứng dậy chào rồi đi mất.

...

Đợi bọn họ đi xong, Điềm Mật mới mở mắt ra.

Tạ Cửu chống tay nhìn cô, mày khẽ nhíu lại, không khỏi khiến Điềm Mật giật mình.

" Không giả bộ ngủ nữa à? " - Anh phỉ bụi trên quần áo cho cô rồi hỏi.

Điềm Mật rụt cổ: " Anh biết em giả vờ à? "

Tạ Cửu xoa xoa mũi nhỏ của cô, bật cười: " Trước giờ anh chưa từng thấy người nào đang ngủ mà lông mi chớp chớp, tròng mắt lại còn chuyển động không ngừng cả. Em thật sự không muốn anh truy cứu chuyện của mẹ em sao? "

Điềm Mật không nói gì mà chỉ ngồi dậy, khoác hai tay vào cổ anh, khẽ nâng mặt mình lên.

Mà Tạ Cửu cũng nhanh chóng tự giác chuyển thành thế chủ động, khẽ kìm lại gáy của cô, rồi cúi xuống để nụ hôn của hai người thêm sâu sắc hơn. Đầu lưỡi anh nhẹ đưa vào trong khoang miệng Điềm Mật, không ngừng mút mát.

Nụ hôn mang theo tính xâm lược mạnh mẽ, không hề giống với những khoảng khắc lướt qua trước đó.

Ý cười trên môi Tạ Cửu càng tràn ngập: " Chúng ta tiếp tục..."

Anh xiết chặt cô nhóc giống như muốn buộc cả người vào trong lòng, mạnh mẽ mút mát cánh môi cô, một giây, hai giây....Mãi đến hai phút sau mới chịu buông ra, sau đó vội vã chạy vào trong phòng tắm.

" Cửu gia...? " - Điềm Mật nhìn theo với vẻ kỳ quái.

Mà bạn Tạ Cửu nào đó lại đang đứng dưới vòi hoa sen, cởi áo sơ mi trên người ra, khẽ thở dài.

Sức hấp dẫn của cô thật sự là ngày càng lớn...

Anh thực sự không biết chính mình có khả năng đợi được đến lúc cô tốt nghiệp không nữa.

36. Chương 36

Chút ngọt thứ ba mươi sáu.

Editor: Selene Lee

Trong lúc Diễm Mật đang bối rối thì bất chợt, tiếng di động của cô vang lên, sự chú ý lập tức bị cắt đứt.

” A lô? ”

Bên kia truyền đến 1 giọng nữ vừa chững chạc vừa hàm súc.

” Mật Mật, ba con muốn con về nhà một chuyến. ”

Dừng một chút, đoạn lại nói tiếp: ” A đúng rồi, còn nữa, nhớ dẫn theo vương gia gì đó có của con luôn nhé. ”

Diễm Mật tay cầm điện thoại mà run run không ngừng, âm thanh vừa rồi sao lại giống mẹ già đại thần nhà cô thế nhỉ? Đến lúc này, sau khi nghe hoàn toàn những lời kia thì cô liền chắc chắn.

Ba của cô vốn là người Nhật Bản, cũng có thể xem là danh nhân đi, nói cho cùng vẫn là 1 con người ham thích cờ vây và cờ vua các loại thôi.

Ông rất yêu mẹ cô, đến mức 19 tuổi đã muốn kết hôn.

” Mẹ ” - Diễm Mật hồn dỗi gọi: ” Người ta tên là Tạ Cửu, không phải vương gia gì đâu...”

Nhưng mà vị nữ sĩ Diễm Tinh nào đó ở đầu bên kia cũng trực tiếp không thèm quan tâm, lại nghiêng rằng nói: ” A, nhớ đưa về cho mẹ và ba con xem xét kỹ càng một chút. ”

Nhất là đặc biệt xem thử, danh tiếng ” quyền lực ” trong giới là thế nào.

Thằng nhóc kia, cũng hay lắm, con gái yêu của cô mới hai mươi liền bị nó cấp chạy.

Còn con bé Mộc Niên kia nữa, sao lại không ngăn cản chứ?

Thật ra thì bạn Diễm Tinh nào đó hoàn toàn không nghĩ đến chuyện con gái yêu nhà mình mới là người theo đuổi trước.

Diễm Mật sụ mặt tắt điện thoại, lời nói của mẹ cô cứ hệt như ” sấm sét giữa trời quang ” ấy, mây đen kéo đến ngàn ngạt!

Tạ Cửu vừa bước ra từ nhà vệ sinh, vẫn đang bận dùng khăn lau khô tóc, thấy biểu tình của cô như vậy thì hỏi: ” Mật Mật, làm sao thế? ”

Diễm Mật gương mặt lên, muốn òa khóc: ” Cửu gia, em báo cho anh 1 tin xấu đây. Ba mẹ em muốn gặp anh đó! ”

Tạ Cửu ngẩng người ra, hồi lâu sau mới kịp phản ứng, nhưng là vô cùng mừng rỡ.

Anh vốn đang định bàn với cô chuyện này, bây giờ quả thật là ” cầu được ước thấy ” mà!

....

Mà lúc này đây, vị danh sĩ ba của Diễm Mật nhà ta - Namaru buồn quân cờ trên tay xuống, quay sang nhìn vợ yêu của mình đang nghiêng rằng nghiêng lời mà cười hỏi: ” Mật Mật có nói gì không em? ”

Diễm Tinh quăng điện thoại lên bàn, xong xuôi liền lao vào lòng chồng mình, nói với vẻ khổ sở: ” Vất vả lắm mới nuôi lớn được nó, bây giờ nó không nói không rằng gì liền theo trai đi mất rồi, em không buồn sao được? ”

Namaru cúi xuống cắn vành tai của vợ mình, lại mỉm cười: ” Không phải chúng ta cũng như vậy hay sao? 19 tuổi em đã bị anh vác về nhà rồi, không biết cảm giác của nhạc phụ nhạc mẫu lúc đó là thế nào nữa? ”

Diễm Tinh xấu hổ đẩy người ra: ” Anh đang làm gì vậy? Ban ngày ban mặt ”

Namaru: " Tất nhiên là ăn em rồi " - Nói xong bèn cúi xuống ôm vợ mình lên. Diễm Tinh bất chợt bị bế lên thì hoảng sợ ôm lấy cổ chồng, miệng lại cười sặc sụa.

Namaru lưu manh bóp hông vợ một cái: " Đang cười cái gì, hửm? "

Diễm Tinh: " Chẳng qua em cảm thấy anh ngoại trừ cờ vây ra còn có em, vinh hạnh vinh hạnh quá đi mất. "

Namaru nhíu mày, cũng không lên tiếng trả lời, thật sự ông không muốn lãng phí thêm thời gian nữa...

....

Lúc này chuyện trên mạng đã bị phanh phui, nội dung bao gồm những bản hợp đồng và bằng chứng qua lại của Dương Nhạc, không chừng 1 tiếng sau, tất cả mọi chuyện của Dương Nhạc và ảnh đế Từ đều đã bị đào ra hết.

Đại đa số người hâm mộ đều không thể tưởng tượng được, nữ thần xinh đẹp " không tuổi " của bọn họ lại là loại đàn bà như vậy.

Thật sự là quá ghê tởm rồi!

Mọi người cũng đồng thời gửi lời xin lỗi đến mẹ của Diễm Mật, sau đó chính là chuyện Cửu gia và Diễm Mật sắp kết hôn, dự định gặp mặt dòng họ hai bên đập vào trong mắt cư dân.

Lời nói sự kiện đều chân thật, lại giống như giáng một búa lớn vào tâm hồn các thiếu nữ.

Weibo của Diễm Mật như được quét vôi mới, người người đồng loạt xếp hàng vào cmt hỏi cô khi nào đi chứng nhận, thật sự là làm cô xấu hổ muốn chết!

Diễm Mật trốn tại phòng nghỉ của Thành Ngu, cùng xem qua một phần kịch bản với Đậu Nãi, chính là tài liệu của " Nhà Hàng Đêm Trung Hoa " mà Từ Phẩm Mặc sắp tham gia kia. Lúc này hai người vừa vận đọc đến khúc nữ chính bị mắc bệnh nan y, chuẩn bị tự sát để hiến một phần cơ thể mình cho con trai của cô ấy. "

" Thiên ơi thiên, thảm quá đi mất! " - Đậu Nãi rút khăn tay ra khóc bù lu bù loa, khiến cho Diễm Mật vốn không có cảm giác gì nhiều cũng phải mũi lòng theo.

Thực ra lý do làm cô muốn khóc nhất hiện tại chính là chuyện đi cô và Cửu gia đi gặp ba mẹ trong tuần này!

" Mật Mật, chuyện đạo văn kia của cậu đã được giải quyết rồi đúng không? " - Đậu Nãi vừa xem vừa thắc mắc một câu.

Diễm Mật " ừ " một tiếng theo bản năng, đoạn lại nhỏ giọng hỏi Đậu Nãi: " Đậu Nãi à, cậu có biết nếu như đi gặp cha mẹ thì sẽ xảy ra những tình huống nào không? "

Tay của Đậu Nãi đang cầm điều khiển từ xa thì bất chợt rung lên một cái, cô nàng liền quay ngoắc đầu sang 180 độ: " Cậu muốn gặp người nhà Cửu gia? "

Khóe miệng Diễm Mật co giật: " Không...không có gì "

Đậu Nãi làm bộ dáng bà cụ no mà nhìn người ngồi bên cạnh mình.

Thật ra trước kia cô đã không thể nghĩ ra được chuyện Mật Mật theo đuổi Cửu gia thành công rồi, chứ nói chỉ là chuyện đính hôn, càng khó hơn nữa nha!

" Đậu Nãi à, cậu có biết hay không vậy? "

Đậu Nãi hừ một tiếng: " Bà đây là câu độc thân, không thêm trả lời câu hỏi của cậu, hừ, muốn thi đi tìm Cửu gia nhà cậu mà hỏi đi! "

Diễm Mật sững sờ.

Hỏi Cửu gia? Vậy cũng được nữa sao?

37. Chương 37

Chút ngọt thứ ba mươi bảy

Editor: Selene Lee

Tất nhiên là Diễm Mật hoàn toàn không dám đi lên tầng hai mươi tám để tìm Cửu gia, vì vậy cô cũng chỉ còn cách là thấp thỏm bất an hết mấy ngày liên tiếp, chờ mãi chờ mãi, cuối cùng ngày ” định mệnh ” đó đã đến.

So với khuôn mặt ủ ê của người nào đó, bạn Tạ Cửu hoàn toàn gọi là ” tinh thần xán lạn ”.

Mất hết một ngày ở nhà riêng của Tạ Lục để nghe ” tư vấn ”, sau khi đổi qua hơn chục bộ quần áo, Tạ Cửu quyết định đi ra cửa với một chiếc áo sơ mi đen cùng quần tây và áo khoác len sợi.

Đương nhiên, anh còn không quên chọn chiếc xe thể thao oách nhất trong gara riêng của mình để ” tuyên thệ ” về khối tài sản kết sù và gia thế hiển hách của dòng họ.

Nói tóm lại, Tạ Cửu mang theo trên dưới không quá mười loại ” sinh lễ ” để mang đến gia đình nhà vợ tương lai.

....

Lúc này đây, không khí bên trong xe hơi lại im lặng đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Tạ Cửu không khỏi nghi hoặc, khẽ nhìn sang ” cô nhóc nào đó ” đang ngồi bên cạnh rồi nhú mày.

Mọi chuyện có ổn hay không đây? Ngày thường cô nhóc này không phải đồ mặt thì chính là ríu rít nói chuyện với anh, hôm nay sao lại im ắng thế này? Ngược lại có chút cảm giác được phong thái của một vị tiểu thư khuê các à!

Vì thế lúc xe dừng đèn đỏ, Cửu gia vẫn là không nhìn được mà quay sang nhéo má Diễm Mật một cái.

Thật là, cũng đã nửa tiếng rồi, sao một câu cũng không mở ra vậy? Đáng lo ngại!

Chỉ thấy Diễm Mật lắc lắc đầu: ” Cửu gia...Anh, anh không sợ à? ”

Tạ Cửu nhú mày: ” Vì sao lại phải sợ? ”

Không phải chỉ là gặp người trong nhà thôi sao? Sẽ xảy ra chuyện gì chứ?

Hiển nhiên là bạn Tạ Cửu không biết rằng, mấy ông bố vợ thường có xu hướng ” thù địch hóa ” các chàng trai dám làm le cướp con gái mình đi.

Lúc này anh hoàn toàn không có chút lo lắng nào, bởi vì anh thật sự rất sung sướng vì bản thân sắp được gặp bố mẹ vợ.

Diễm Mật ngửa đầu nhìn lên nắp xe: ” Anh bảo em làm sao mà không lo được? Năm đó ba em từng kể, lúc ông đến ra mắt nhà ông ngoại em, thiếu chút nữa là đã bị đánh đến tàn phế luôn rồi, còn có khả năng không thể đánh cờ được nữa luôn. ”

Tạ Cửu nghe một hồi, cuối cùng cũng chỉ bắt được hai chữ trong chuỗi hội thoại: ” Đánh cờ? ”

Đèn xanh vừa chuyển, anh xoay ray lái rồi hỏi tiếp: ” Ba em thích chơi cờ sao? ”

Cũng là vì một phần của chuyện kia, mà anh ngược lại đã biết khá rõ ràng về mẹ của cô, nhưng mà cha cô thì dường như anh chưa từng để ý nhiều lắm.

Diễm Mật nghe anh nhắc đến ba mình thì hai mắt sáng rực rỡ, bộ dáng kia hệt như ” mèo mù vớ được cá rán ” vậy!

Cô nhóc nói với vẻ đắc ý: ” Ba em cũng được gọi là danh nhân đó! ”

Danh nhân?

Tạ Cửu sững sốt...Là người trong giới Showbiz sao?

Anh bèn hỏi: " Là người trong giới giải trí? "

Điềm Mật lắc đầu, bấy nhiêu đó thì có là gì? So với cha cô chỉ là tép riu trong tép riu thôi!

Tạ Cửu nghe xong lại tiếp tục suy nghĩ...Không lẽ là vận động viên thể thao sao?

Anh vừa định mở miệng hỏi thì đã nghe cô nói ra bốn chữ vô cùng rõ ràng, không khỏi khiến anh ngạc nhiên.

" Takeuchi? "

Điềm Mật híp mắt cười giải thích: " Ba của em là người Nhật Bản. "

Nhật Bản...

Tạ Cửu giật mình nhìn cô nhóc đang đắc ý, bởi vì cuối cùng anh cũng nhớ ra đó là vị danh nhân nào rồi...

Thật không ngờ ba cô lại là Namaru Takeuchi, kiện tướng cờ vây thế giới....

Bạn Điềm Mật vẫn còn đang mải mê đắc ý, thậm chí định nói thêm điều gì đó thì lại thấy Cửu gia ngừng xe lại.

Cô bèn khó hiểu thò đầu ra khỏi cửa kính, sau đó đập vào mắt cô là căn nhà mà bản thân đã sống hai mươi năm trời, dường như nó đang cười vào mặt cô, ý định khiêu chiến rõ rệt.

Có chết cô cũng không ra khỏi cửa đâu!

Điềm Mật vừa nghĩ vừa rúc vào trong ghế xe, mặc cho Cửu gia đã đi xuống mở cửa chờ sẵn.

" Ngoan, chúng ta đến nơi rồi! " - Tạ Cửu dỗ dành.

Trẻ nít run lên, sau đó vẫn đành phải bước xuống xe với vẻ vô cùng bất đắc dĩ, đau khổ nhìn Cửu gia ôm vào một đồng " lễ vật ".

Ngoài cửa vắng vẻ, không khỏi làm cho bầu không khí càng nặng nề hơn.

Điềm Mật len lén thò đầu vào nhìn đi nhìn lại, chỉ thấy hai vợ chồng nào đó đang ngồi trong phòng khách, cô liền cảm thấy sợ hãi hơn....Thường thì khi có khách đến nhà, mẹ cô sẽ đứng chờ trước ở cửa, điều đó chứng tỏ ngày hôm nay thật sự " có vấn đề ".

" A, đây không phải là Điềm Mật sao? Vị này là? "

Người vừa lên tiếng là dì Đường, hàng xóm ở cách vách nhà. Dì ấy thường xuyên qua nhà cô uống trà, hoặc là đi dạo mua sắm với mẹ cô.

Điềm Mật vừa nhìn thấy người thì hai mắt sáng rỡ, bèn chạy vào ghé sát bên tai bà mà hỏi: " Dì Đường, dạo này dì có thấy mẹ con có biểu hiện khác lạ nào không ạ? "

Dì Đường sững sốt, sau đó lại tinh tế nhìn sang người đàn ông trẻ ôn thuận như ngọc đang đứng bên cạnh mình, bèn cười nói: " Vậy ra hôm nay bạn trai con về ra mắt à? "

Điềm Mật khẽ gật đầu, lại không khỏi cảm thấy chột dạ.

Mặc dù đúng là hai người có ý định kết hôn, nhưng chẳng qua là cô và anh còn chưa kịp báo cho người nhà thì đã bị chó săn truyền tin đi khắp nước rồi.

" Con cứ yên tâm đi, sáng nay mẹ con và dì vẫn đi chạy bộ sớm như mọi ngày, mẹ con còn mua rất nhiều thức ăn mà con thích nữa đấy! "

Điềm Mật nghe xong thì cũng thở phào nhẹ nhõm được một chút.

Ít ra còn mua đồ ăn mình thích, chắc cũng không giận lắm đâu nhỉ?

Điềm Mật nghĩ xong thì chào tạm biệt dì Đường, lẻo đẻo đi sau nhìn Cửu gia ẩn chuông cửa.

Hai người nhanh chóng được dì giúp việc theo giờ dẫn vào.

Bầu không khí cười cười nói nói trong phòng khách ngay lập tức trầm xuống.

Namaru cất xong quân cờ cuối cùng, đoạn mới nhìn về phía Tạ Cửu, sau đó lại rất nhanh chóng dời tầm mắt, cười với Diêm Mật một cách đầy "thân thiện": "Đã về rồi à?"

Diêm Mật chợt dạ ừ một tiếng, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt người cha của mình.

Thật ra thì ở trong cái nhà này, nhân vật kinh khủng nhất không phải là mẹ cô mà chính là cái người cuồng cờ vậy đến phát khùng này nè!

Trong mắt ông ấy, trừ cơ vậy ra cũng chỉ có mẹ cô thôi, ông rất ít khi về nhà, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng gì đến quan hệ của ba và cô. Ba chưa bao giờ đánh hay mắng cô cả, chỉ là ông ấy sẽ im lặng nhìn cô, mãi cho đến khi cô nhận sai mới thôi.

Mà đôi mắt kia, thật dễ khiến người ta hoảng loạn.

"Tạ Cửu đúng không? Anh, đi cùng cậu ấy lên lầu đi. Mật Mật ở lại đây, mẹ có chuyện muốn nói với con."
- Diêm Tinh vừa quan sát Cửu gia vừa liếc nhìn Diêm Mật, không biểu hiện rõ là mình cao hứng hay mất hứng.

Tạ Cửu lễ phép cúi đầu chào Diêm Tinh, đoạn mới đi theo Namaru lên lầu, vào trong phòng đọc sách.

Phòng khách chỉ còn lại hai người Diêm Tinh và Diêm Mật.

38. Chương 38

Chút ngọt thứ ba mươi tám

Editor: Selene Lee

"Đứng ngay ngắn ở đó!" - Mẹ của Diêm Mật không biết rút từ đâu ra một cây roi mây, gõ nhẹ trên mặt đất, âm thanh lớn đến mức làm cho Diêm Mật run rẩy.

Lúc này cô thật sự muốn "đánh hội đồng" dì Đường quá, còn bảo mẹ cô nấu đồ ăn ngon chờ cô về ăn nữa..."

Bộ dạng này trông giống như đang "gây bão" hơn.

Hai chân không tự chủ được mà dính vào nhau, đầu rũ xuống, bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn.

Lại nói, Tạ Cửu đi theo Namaru lên lầu hai.

Trong thư phòng có một cánh cửa dẫn đến gian đánh cờ, bên trong bày bàn gỗ và hai tấm đệm cói, trên tường chất đầy sách, còn có một cái máy tính xách tay.

"Cậu, đến đây, ngồi xuống đi."

Namaru hoàn toàn không nhìn ra được điểm khác thường nào, ông đưa tay lên, ra hiệu cho Tạ Cửu ngồi xuống đệm, đoạn lại lấy ra một cái bàn đánh cờ bằng đá và một bộ cờ vậy, tựa hồ như muốn "quyết chiến một trận sống chết" với Tạ Cửu.

Tạ Cửu lúng túng nhận lấy lọ đựng cơ, tâm trạng lằng lằng...

Anh...thật sự không biết chơi cờ vậy...

Chơi cờ năm quân thay thế được không?

Namaru nhìn người đang ngồi phía đối diện mình, không khỏi nhú mày phát giác...Đừng nói là "con rể tương lai" của ông không biết đánh cờ nhé!

Namaru nghĩ đến đó thì mặt cũng biến đen.

” Không biết? ”

Tạ Cửu khẽ né tránh tầm mắt của người kia, làm bộ ho khan hai tiếng: ” Không thành thạo lắm...”

Nghe được câu nói kia của ” con rể “, mặt Namaru tối sầm lại, bầy cờ xong thì nói: ” Nếu vậy thì tôi nhường cậu bảy nước. ”

Ý tứ xem ra đã phân trình độ đánh cờ của Tạ Cửu nằm ở mức thấp nhất.

Tạ Cửu cứng người không biết phải làm sao....

Nước đầu tiên, nên đặt ở đâu đây?

Mà ở phía bên kia, Namaru vô cùng tự nhiên đặt quân cờ đen đầu tiên của mình lên phía trên bên trái, sau đó yên lặng chờ đợi.

Lòng Tạ Cửu vỡ vụn, cuối cùng hạ hết quyết tâm đen quân cờ đặt ở 1 vị trí giống hệt như Namaru, nhưng là phía của mình.

May mắn tránh được chuyện bị bại lộ.

Mãi đến vài chục bước sau, Tạ Cửu chỉ nghe thấy ” nhạc phụ ” của mình lên tiếng: ” Cậu không biết chơi cờ vậy, đúng vậy không? ”

Trong nháy mắt, toàn bộ âm thanh đang hiện hữu trong căn phòng này đều ngưng đọng lại, chìm vào tĩnh mịch.

.....

Hồi lâu sau, Tạ Cửu mới chột dạ vuốt vuốt mũi.

Namaru lại nhú mày, thu lại toàn bộ quân cờ đen sau đó cười cười: ” Mật Mật cũng không thích chơi cờ vậy, hai đứa thật ra cũng hợp nhau đấy. ”

Lúc này Tạ Cửu mới sực nhớ đến mục đích chính khi mình đến đây là gì, liền khẩn thiết nói: ” Bác trai, mong bác có thể giao Mật Mật cho con. ”

Động tác thu dọn của Namaru khẽ ngừng lại một chút, cũng không ngẩng đầu lên mà trực tiếp trả lời: ” Mới đến cửa một lần đã muốn rước con gái tôi về dinh? ”

Cũng ” không phải dạng vừa ” nhỉ?

Quả thật bây giờ trong lòng Namaru ông có một chút ” cay cú “. Dù sao đi nữa thì Mật Mật cũng là đứa con gái ông nuôi nấng cưng chiều suốt hai mươi năm trời, sao có thể nói gả là gả được?

Ông nghị ngời hồi lâu mới nói tiếp: ” Cậu năm nay bao nhiêu rồi? ”

Namaru nghe xong lại càng mất hứng, thở dài xong mới hỏi tiếp: ” Đã quen bao nhiêu cô gái rồi? ”

Tạ Cửu kính cẩn cúi đầu: ” Chỉ có Mật Mật, sau này vợ cũng cháu cũng chỉ có mình cô ấy! ”

Namaru đồng tai nghe, mắt lại hướng xuống đệm cói dưới mặt bàn: ” Công việc? ”

Tạ Cửu: ” Dạ con có thành lập một công ty, quy mô thì không lớn không nhỏ, có thể thoải mái chăm sóc gia đình. Nhà xe con cũng có đủ, nhất định sẽ không để Mật Mật phải chịu khổ. Trước mắt con đang ở một mình, nếu như hai bác không muốn sống xa Mật Mật thì con cũng có thể chuyển đến gần đây ở cạnh ạ. ”

Ngắn gọn súc tích, cũng nhanh chóng tổng kết xong ” sơ yếu lí lịch ” của mình.

Namaru nghe xong, trầm ngâm hồi lâu, nói thật là ông cảm thấy rất hài lòng với điều kiện ” dọn đến ở cạnh ” kia. Bây giờ Mật Mật còn đang đi học, trường thì cũng không phải gần nhà, rất dễ khiến hai vợ chồng ông phải lo lắng.

Hơn nữa ban nãy cậu ta còn nói Mật Mật chính là người bạn gái đầu tiên của cậu ta...Tự mình mở công ty, khả năng kinh tế cao như vậy còn có thể giữ được mình đến tuổi này, quả thật rất ít gặp.

Nhưng mà....sẽ không phải là do " không được " chứ?

Namaru theo bản năng nhìn lướt qua " nơi nào đó " của Tạ Cửu.

Động tác này hiển nhiên bị Tạ Cửu chớp được, anh liền lúng túng sờ mũi: " Con không có vấn đề gì đâu ạ, chỉ là do mấy năm nay sự nghiệp bận bịu, bản thân cũng không có hứng thú với chuyện yêu đương, nên mới không tìm kiếm một người phù hợp, mãi cho đến khi gặp được Mật Mật...Mong bác trai đừng chê cười. "

Nghe xong đoạn này thì Namaru cuối cùng cũng gạt đầu, có cảm giác rất vừa ý.

Ông bèn đứng dậy nói với Tạ Cửu: " Đi xuống ăn cơm đi, chỗ Mật Mật chắc cũng ổn rồi. "

Mấy phút sau, nhìn thấy Cửu gia đi theo ba mình xuống lầu, Diễm Mật liền vội vã che mặt lại.

Tạ Cửu ở trên thấy vậy thì bước nhanh xuống, nhanh chóng đến bên cô, kéo vào lòng mình rồi cẩn thận quan sát tay của cô, ngược lại cũng không có dấu vết gì.

Tạ Cửu trầm ngâm: " Làm sao vậy? "

Sau đó Diễm Mật rút tay lại thật nhanh, thề lười ra: " Ha, anh bị lừa rồi nhé! "

Tạ Cửu ngẩn người, hồi lâu sau mới dùng tay búng vào gáy cô một cái: " Thật là, em không biết anh sẽ lo lắng sao? "

Lúc này nói cũng không tiện, ba mẹ vẫn đang chờ, vì thế hai người bèn vội vã đi vào phòng ăn.

Sau bữa ăn, Tạ Cửu nhìn đồng hồ, lại thuận tiện cầm lấy cái áo khoác vừa cởi ra ban nãy mà vào, chuẩn bị rời đi.

Lần đầu tiên gặp mặt " người nhà " thì đừng có mơ mà ngủ lại, hơn nữa cô cũng sắp tốt nghiệp rồi...Anh phải kiên nhẫn chờ đợi thôi.

Diễm Mật ăn xong thì nhào vào ghế sofa uống nước dưa, thấy vậy thì ngẩng đầu thắc mắc: " Cửu gia, anh phải đi rồi sao? "

Tạ Cửu dừng lại một chút, đứng ở bên thành ghế sofa mà vuốt tóc của cô, thoáng ngửi thấy một mùi thơm ngọt ngào.

" Muốn anh ở lại sao? "

Sau đó cười cười: " Em đã chuẩn bị xong nơi bướm chưa? "

Nơi bướm?

" Không có, hôm trước không phải là anh lấy của em rồi sao? "

Tạ Cửu chăm chú nhìn đôi môi nhỏ nhắn mềm mại kia, liền không nhịn được mà đưa tay lên miết nhẹ một chút: " Đợi anh nhé. "

Diễm Mật: "..."

Cô không vội đâu, một chút cũng không.

Nhưng mà quả thật cảm thấy có chút mất mát, còn tưởng hôm nay có thể giữ Cửu gia lại.

Tạ Cửu lại xoa đầu cô: " Anh đi nhé. "

Nói xong liền thông thả xoay người bước đi, vài phút sau Diễm Mật liền nghe được tiếng xe hơi nổ máy.

Diễm Mật tự xoa đầu mình, lần nữa vùi người vào trong ghế, nghĩ đến chuyện nơi bướm.

Quả nhiên vẫn nên mua một cái nơi bướm mới đi?

A, cô lại nghĩ đi đâu vậy?

Diễm Mật tự gõ đầu mình, đoạn lại tập trung sự chú ý của mình vào cái ti vi.

39. Chương 39

Chút ngọt thứ ba mươi chín.

Editor: Selene Lee

Buổi sáng ngày tốt nghiệp, Diễm Mật thức dậy rất sớm, sau khi đăng chương truyện mới thì lao vào tú quần áo để chọn nơ.

Mặc đồng phục tốt nghiệp, chuẩn bị tham gia lễ ra trường.

Mở màn buổi lễ tất nhiên sẽ có ca kịch, nhảy múa các thứ, chắc là lúc hoàn thành cũng phải gần xế trưa.

Mũ thụng đã đeo xong, quần áo đã thơm tất, liền không khỏi cảm thấy khẩn trương hơn.

....

Buổi lễ kết thúc, Diễm Mật vừa ra ngoài đã nhìn thấy một chiếc xe SUV lớn quen thuộc đậu ở trước cửa, đúng là của Tạ Cửu.

Diễm Mật ngắm nghía một hồi rồi mới vọt đến mở cửa xe, ngồi xuống, đeo dây bảo hiểm, một mạch hoàn tất.

Mà vừa lúc cô ngồi lên xe, lập tức cảm nhận được bầu không khí yên lặng xuống.

Âm thanh của Diễm Mật phát ra nhỏ như tiếng muỗi, lại mềm mại ngọt ngào: " Cửu gia. "

Tạ Cửu nhú mày, điểm điểm chớp mũi của cô một cái, lại cúi đầu nhìn chiếc nơ bướm lờ lờ trên cổ cô, không khỏi mỉm cười: " Tốt nghiệp vui vẻ, quà nhỏ của anh. "

Giọng nói trầm thấp, khi nóng thổi đỏ cả khuôn mặt của Diễm Mật, hồng đến mức có thể nướng được trứng gà.

Diễm Mật rụt cổ lại, ngại ngùng ừ một tiếng, lại không yên phận nắm vò hai bên gấu váy.

Tạ Cửu nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn kia của cô một cái, đoạn lại quay trở về ghế lái, xoay vô lăng, nhưng hướng đi lại không phải là quay về nhà mình.

" Cửu gia? " - Diễm Mật hỏi với vẻ hồ nghi.

Tạ Cửu không nghiến đầu, chỉ lên tiếng giải thích: " Chúng ta đến câu lạc bộ Trường Lạc một chút, Tạ Thất và mọi người có tổ chức một buổi lễ mừng em tốt nghiệp. "

Sau đó lại bổ sung thêm một câu: " Bảo bối, đừng vội. "

Diễm Mật: "...Ai vội chứ? "

...

Phòng bao đầy ắp bài tú lơ khơ, rượu và nước trái cây, vô cùng náo nhiệt.

Nhân vật chính đến sau, lập tức nhìn thấy hai hàng người vô cùng ngay ngắn, đồng thanh gọi to " chị dâu ", vô cùng đình tai nhức óc.

Diễm Mật , chỉ có thể gật đầu, sau đó vội vã bám theo sau lưng Tạ Cửu mà ngồi xuống.

Mà đám bạn bè của Tạ Cửu cũng không ai nói gì, ngược lại bạn gái của họ ở bên cạnh thì vô cùng kính nể Diễm Mật.

Dù sao cũng có thể câu được một vị " cực phẩm " như Cửu gia đây, quả thật không thể đắc tội!

Tạ Cửu liếm liếm môi, chuẩn bị đi qua uống vài ly.

Anh bèn ném một ánh mắt sắc lẹm qua cho Tạ Thất, ý bảo anh ta chăm sóc cho Diễm Mật, đoạn lại đứng lên nhập cuộc.

Tuy là như vậy, nhưng cũng không khỏi lo lắng.

Linh cảm xấu.

....

Quả nhiên, đến khi anh quay về thì " trẻ nít " cũng giống hệt như lần đầu đến đây vậy, uống nhiều tới mức say khướt, cũng không biết là kẻ nào đã chuốt rượu.

Anh bất đắc dĩ ôm cô vào trong lòng.

Không hiểu sao bây giờ lại muốn mở quà rồi.

Diễm Mật yêu kiều ngốc nghếch gọi Cửu gia, cả người còn khẽ đung đưa, cái miệng nhỏ hồng nhuận hơi nhu lên một chút, quả thật rất câu người.

Tạ Cửu ôm cô vào phòng hạng sang trong hội sở, đặt cô lên giường xong liền vọt vào bên trong phòng tắm.

" Cửu gia..."

Bỗng nhiên cửa phòng tắm bị cô nhóc nào đó mở toang ra, âm thanh mềm mại chẳng mấy chốc đã liền kề ngay bên tai, vô cùng gần gũi.

Tạ Cửu khẽ đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô: " Nói em vội, em còn không chịu thừa nhận. "

" Đây...ừm..."

Diễm Mật mơ mơ màng màng siết lấy gấu áo sơ mi của Tạ Cửu, thân hình nhỏ nhắn cũng bắt đầu vịn vịn qua lại, mềm mại như nước.

Hai tay Tạ Cửu run lên, liền vội vã đưa về sau, lại chỉ có thể ngồi chịu trận một chỗ.

Bây giờ anh rất muốn đi tắm.

Đáng chết.

" Cửu gia...Hôm nay em đã tốt nghiệp rồi, anh xem, em còn tự trang trí chính mình như một món quà nữa. "

Cả cơ thể của Diễm Mật về căn bản đã hoàn toàn bám chặt lấy Tạ Cửu, mặt nhỏ hồng hồng, dù bụng có đau một chút nhưng cũng chẳng hề hấn gì.

Tạ Cửu vén tóc mai của cô lên, sau đó dùng ngón tay khẽ điểm nhẹ chóp mũi của cô một cái: " Ngoan một chút, anh bế em đi ngủ nhé. "

Giọng này là mang ý tứ thương lượng.

Hồi lâu sau, chỉ nghe một hơi thở phà vào tai anh, chữ " dạ " vang lên không khỏi khiến cho lòng Tạ Cửu trở nên nhẹ nhõm.

Anh bế cô nhóc vào trong ngực, đi đến bên giường lớn, đặt cô lên sau đó đắp kín chắn.

Nhưng mà còn chưa kịp nhấc tay lên, chân đã bị cô đá xuống đất, sau đó cô nhóc lại lao vào trong ngực anh lần nữa.

Tạ Cửu: "... "

Rõ ràng là đã đồng ý rồi, đây lại là chuyện gì nữa?

Bà nó.

Cô nhóc lại bám lên, đưa lưỡi liếm môi của anh.

Hai bên khóe môi mềm mại vẫn còn lẫn với mùi rượu Brandi nồng nặc, vô cùng nặng nề.

” Mật Mật, ngoan, đi ngủ. ”

Nhưng mà bạn nữ nào đó lại liều mạng lắc đầu: ” Không muốn, em còn chưa nhận được quà tốt nghiệp đâu. ”

Vừa nói lại vừa đánh nhẹ vào lồng ngực anh: ” Cữu gia, em muốn quà tốt nghiệp! ”

Tạ Cửu: “ ... ”

Vì sao anh lại cảm giác món quà đó chính là mình nhỉ?

Vô cùng nhanh chóng, anh liền biết cảm giác đó chính là thật, bởi lẽ âm thanh trượt nhẹ của dây lưng trên quần anh đã vang lên, mà đối tượng gây họa lại chính là cô.

Động tác nhanh như chớp.

Tạ Cửu muốn bỏ chạy.

” Bảo bối, để anh đi tắm, tắm, hai phút thôi. ”

Anh vội vã ngăn lại động tác muốn cởi tiếp quần áo của cô, tay đã có hướng muốn kéo quần của anh xuống.

” Được... ” - Hai mắt của cô nhóc mơ màng cười cười.

Tạ Cửu thở hắt một hơi, vội vã rút người ra, chui một mạch vào nhà vệ sinh.

.....

Sau khi tắm xong, Tạ Cửu khoan khoái mạnh mẽ đi ra khỏi nhà tắm, chỉ quần một cái khăn lớn bên hông mà đi đến bên giường.

Mà cái người kia...

Đã ngủ quên rồi, cái miệng nhỏ còn thổi bong bóng, nom rất vui vẻ.

Tạ Cửu đỡ trán...Anh đã sớm đoán được rồi.

Thế là đành phải leo lên giường, chậm rãi nằm ở bên cạnh cô rồi nhắm mắt lại.

...

Sáng sớm, vài tia nắng tinh nghịch leo lên bệ cửa sổ, hắt lên mặt của Điềm Mật, không khỏi khiến cô cảm thấy khó chịu, liền mở mắt.

Không ngờ lại nhìn thấy Cửu gia đang nằm ở bên cạnh, còn đang chăm chú nhìn mình thì giật phắc một cái!

” Dây rồi à? ” - Tạ Cửu kéo kéo má đỏ của cô đầy cứng chiều.

Điềm Mật khẽ ừ một tiếng.

” Cửu gia, quà của anh còn chưa mở? ”

” Quên mất, phải làm sao đây nhỉ? ” - Vừa nói vừa ôm cô vào lòng, còn khẽ kề vào bên tai cô mà cười khẽ.

Điềm Mật di chuyển ngón tay: ” Vậy bây giờ mở nhé. ”

Còn chưa kịp nhào vào người, đã thấy Tạ Cửu đứng dậy, lấy từ trong chiếc áo khoác ngày hôm qua ra một món quà nhỏ, đưa cho cô.

” Mở ra đi, mở xong rồi sẽ cho em mở tiếp cái khác. ”

” Hử? ” - Điềm Mật vừa mở vừa nhìn anh với vẻ đầy nghi ngờ, bên trong vậy mà lại là một chiếc nhẫn tuyệt đẹp!

Cô liền vội vã ngược mắt lên nhìn anh, vô cùng ngạc nhiên.

Tạ Cửu xoa đầu cô, sau đó cúi người xuống dùng trán mình chạm vào trán cô: ” Có đồng ý nhận món quà này không? Bảo bối? ”

Điền Mật rũ đầu, gạt nhẹ một cái, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng lên.

” Vậy....Em có thể mở tiếp món quà kia rồi chứ? ”

Tạ Cửu: ” Đại khái là có thể...”

Sau này cũng có thể mở tiếp.

....

Tác giả có lời muốn nói:

Nếu như các bạn tìm thấy người mình yêu, đừng để trong lòng, hãy thử một chút, chưa chắc sẽ thất bại đâu.

O(_)O ha ha

~Không biết có ngoại truyện hay không nữa, đại khái tình văn giữa Cửu gia và Mật Mật như vậy là đã kết thúc rồi.

Chân tôm tôi không biết xấu hổ tự đề cử sách mới đây: ” tiệm ăn Đường Tâm ” và ” Nguyệt lão còn đang bận ”

Đều là ngọt văn cả, mọi người yên tâm nhảy hố.

Ha ha ha, yêu mọi người

TOÀN VĂN HOÀN

Editor phân nân: Cảnh H của con dân chúng tôi phải tính sao đây hả bà tôm?

Dù sao thì cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ Cửu gia và Mật Mật trong suốt thời gian qua, chúc mọi người sớm tìm được hạnh phúc như cặp đôi cute này, sắp tới tôi sẽ tập trung vào tác phẩm riêng của mình, hy vọng mọi người tiếp tục ủng hộ.

Thân ái.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hom-nay-mat-duong-co-chut-ngot>